

GHEORGHÎĂ ȚARĂLUNGĂ

ÎNGÂNDURĂRI

STRĂDANIA DE A SCRIE

Motto:

***Atunci când scriu, îmi pare că mă construiesc pe mine însumi din cuvinte nemuritoare.**

***Scriind, sperăm ca o nestemată de geniu să se topească în cerneala peniței noastre.**

Am purtat, de-a lungul vieții, o desagă plină de gânduri din care am tot slobozit în lumină, către îndrăgita lume, versuri năpădite de restriște ori aprinse de revoltă, precum și reflecții cutezătoare împrietenite cu adevărul și înfrățite cu spiritul de dreptate.

Aș putea spune că, uneori, chiar am prăduit

ascunzișurile minții, pentru a putea afla calea de a învinge împilările cugetului ori suferințele vieții. O, și câte asupriri nu am văzut cum sufocă oamenii și câte nesfârșite îndurerări nu afectează ființa umană!

Eu însumi evocam, cândva, prin câte grozăvii nu mi-au trecut anii din copilărie și până în acest al noulea deceniu, pe care vreau să-l străbat învingător, în speranța că voi putea întrezări acea lume încrezătoare și lipsită de suferință. Nu pot însă aștepta indiferent, nepăsător ori plin de pretenții, că totul se va rezolva de la sine, că așa au vrut astrele ori hazardul. Mă simt încă în putere, din puterea neamului românesc, și voi stăvili înlănțuind ceea ce este rău, nedrept și dușmănos în calea desăvârșirii ființei alese a Naturii, Minunea Omului. Ca întotdeauna, arma mea de luptă fiindu-mi cuvântul scris, mă voi recompune din amintiri, din dragoste și din revoltă, precum și din marile speranțe ale nației mele de înălțare și de progres, spre a sta de veghe și a riposta oricărui inamic al Patriei nemuritoare.

Fiecare zi îmi va fi ca o altă existență, nu voi ceda, nu mă vor reduce la tăcere relele perverse, oricare ar fi acestea. Clipele mele de extaz, de durere ori de împotrivire au misiunea, pe care le-o încredințez, de a-și exprima sentimentele, indignarea, sila! Tot ce se va scrie poate fi considerat ca o declarație de război atât împotriva Timpului, cât și contra Pasivității care ne dușmănesc efervescența existenței! Și dacă părțica mea de susținere a afirmării naționale ar fi doar ca o lacrimă de sacrificiu vărsată în mare, nu voi renunța niciodată să o dau, chiar și atunci când pentru ființa mea ea ar fi ultima împotrivire a vieții.

Mâna mea tremurândă poate că nu va putea ține ritmul cu bătăile inimii și cu iureșul ideilor, dar voi relua, dacă va trebui, șuvoiul gândurilor pentru a se înțelege dorința mea de a fi oștean al Patriei, chiar și atunci când unele slăbiciuni ale vârstei domolesc chemările vieții. De-ar fi să mi se stingă toate gândurile, mi-ar fi viața întunecată și înmărmurită în

uitare. Am cuviința însă, în cele ce urmează, de a elibera ideile în lume, dacă se vor ivi, așa cum ele însele hotărăsc cum și când să se arate, precum și despre ce să vorbească și să îndemne la reflecții. Intuiesc însă că unele idei, mai puțin încrezătoare, se vor grăbi să apară și să îndemne pe mulți cititori să părăsească descurajați lectura. Știu însă că în demnitatea conștiinței mele sunt forțe care nu admit înfrângerea și nu vor dezerta de la admirabila luptă cu încercările grele ale vieții.

Rog să vă înarmați cu înțeleapta răbdare și să parcurgeți și eventualele tenebre al textului, căci însăși viața așa se petrece! Când voi fi deznădăjduit, să mă iertați! Opriti-vă să cugetați însă atunci când speranțele pe baricade mă ridică. Descarcă-se, așa dar, desaga minții, nădăjduind că îndemnurile, reflecțiile și credințele vor putea folosi nu doar cugetelor dornice de lumină și sufletelor îndurerate, ci și încercatului popor român risipit îndurerat pe meleagurile întregului Pământ.

PORNEASCĂ-SE ÎN IUREȘ SLOBOD IVIRILE PE CARE CUGETUL LE VA ZĂMISLI !

Liber drum de-acum va fi pentru armoniile
Ce-or răzbi potrivnice, alungând stihiile!

*

Mă va respinge veacul în care m-am născut;
N-am triumfat prin fapte, idei ori prin izvoade
Când strigătul de luptă ardea pe baricade;
Absent din frontul vieții, îi sunt necunoscut!

*

Nimic în viață nu am făurit. Nimic.
Nu las speranțe ori un gând măreț. Nu las.
În urma mea e un pustiu. În urma mea.
Nimic nu las în urma mea; în urma mea nu las nimic!

*

Rămâi, neliniște, să nu dispari. Rămâi.
Tu mă ajuți să mă înalț. Tu mă ajuți.
Când rățăcesc ești drumul bun. Când rățăcesc.
Rămâi, tu mă ajuți când rățăcesc; când rățăcesc tu mă
ajuți, rămâi!

*

Te iert, chiar dacă vrei să mă ucizi. Te iert.
Îți dau credință să te mântuie. Îți dau.
Ce n-ai visat îți construiesc cu drag. Ce n-ai visat.
Te iert, îți dau ce n-ai visat; ce n-ai visat îți dau, te iert!

*

Gata, s-a sfârșit! Chiar dacă am scris, în ultima vreme, anumite reflecții despre clipa de viață și despre drumul pe care l-am parcurs către mine însumi, constat, îndurerat, că s-au epuizat izvoarele de entuziasm și freneticele pasiuni, iar tumultul sufletului s-a potolit. Existența se închide în sine, zăvorându-se față de lume, încât în ea nu mai pot pătrunde imaginile fermecătoare ale vieții și nici înflăcăratele speranțe.

Și dacă nădejdlile îmi lipsesc, urâtul pune stăpânire pe Timpul intrat în agonie, iar luminile minunilor se sting. Nu peste multă vreme Universul nu va mai exista, întunericul va domni peste faptele pe care le credeam nemuritoare, cât și peste tainele spiritului meu!

*

Fals! Tânguirea și disperarea, nici chiar nedreptatea ori necredința, nu pot învinge forța cugetului! Prin conștiința care îl emite, ca pe o înzestrare divină, el capătă puterea de a dăinui! Departe stați dureri, tristeți și ură! **Nu mă predau, îmi aștept veacul meu și măreția țării în care viețuiesc!** Mă voi zbate să fie astfel!

*

La Chișinău a avut loc un miting la care au participat cinezeci de mii de oameni. S-a manifestat pentru unirea cu țara

mamă, România. Pe o placardă am văzut scrise cuvintele:
BASARABIA – LACRIMA VIE A ROMÂNIEI!

M-au podidit lacrimile într-un șuvoi îndurerat!

*

Nu mă stăpânește voia bună, pentru că mă dușmănesc multe rele, bântuindu-mi viața cu singurătate și cu tristețe, cu izolare și cu sărăcie, cu nedreptate și cu nemiloasa uitare.

*

În zăcământul gândurilor nicio idee nu mai licărește. Oricât mă străduiesc să-i întrevăd pâlpâirile, mă aflu doar pe mine însumi, de simțăminte orb. Prin galerii străvechi de inspirație pustiul și tăcerea își fac veacul. Nu mai forfotesc de viață străluminările de cuget!

*

Nu mă cuprinde bucuria vreunei fapte alese. Nu brațele au obosit, ci gândul nu m-a înălțat spre vreo idee. Secat de visuri și de dor, tristețea mă inundă cu vuietul regretelor și cu suspinul zâmbetului. Îndemn voința să protesteze, dar parcă aud doar scâncete.

*

Urâteniile sărăciei îmi potolesc speranțele și pun capăt numeroaselor bucurii. De le-aș putea schimba îndurerarea în oferte atrăgătoare de viață, lumea ar redeveni frumoasă, chiar și bătrâneșea și-ar potoli regretele, respingând însingurarea.

Pentru a izbândi, trebuie să ucid, înainte de orice, hidoasa mizerie a neputințelor materiale. Cum ? Cine îmi poate spune, căci însăși fericirea nu îmi pare a fi cuceritoare?!

*

Nu cred că Piaza-Rea și Nemerncia nu sunt supărate pe mine și nu mă pândesc să-mi dea vreo lovitură când nici nu mă aștept. Adeseori, mă încercă nevoi grele, dureri și tristețe, dar mă opun cu forța cugetului meu, cu fapte potrivnice lor, cu gesturi de respingere și gânduri de credință. Năpasta ticăloșiilor îmi umbrește entuziasmul zilelor, dându-mi fiori de profundă neliniște, însă nu mă face să ridic brațele și nici să-mi închin libertatea cugetului. A

fi un învins le este lăcomia josniciilor! Un învins cunoaște iadul pe Pământ!

Aforisme

- * Lenea amplifică nevoile.
- * Iubirea pentru dreptate și adevăr – pasiuni incandescente.
- * Iluzii – fericiri închipuite.
- * Faptele emit lumină; intențiile – umbre.
- * Credem în Dumnezeu, nădăjduind mântuire; tot căutăm să ne fie cât mai bine...
- * Ascensiunea spiritului uman se sfârșește la tărâmurile perfecțiunii.
- * Când va fi din viață să mă sting, aș vrea să mi se-ntâmpen vis, precum fluturilor care mor cu aripile desfăcute, părintu-li-se că zboară.
- * Adio, Nefericită Idee de Nemurire! Tu ești doar o amăgire, o altă durere a vieții, tot o zbatere efemeră!
- * Când ideile trimise în lume suferă, gândurile dor.

*

Zâmbiți de-a pururi, oameni buni, zâmbiți!

- Zâmbiți chiar fără nicio pricină, zâmbiți!
- Zâmbiți în orice-mprejurare și la orice înțeles, zâmbiți!
- Zâmbiți de bucurii și frumuseți, de fericire ori plăceri sau chiar de lacrimi care dor, zâmbiți!
- Zâmbiți și dacă întristarea vă doboară, iar nenorocul prea vă vrea, zâmbiți!
- Zâmbiți când săvârșiți un rod uman înălțător ori viața vă e în război, zâmbiți!
- Zâmbiți când soarele răsare și-o nouă zi-i de cucerit, zâmbiți!
- Zâmbiți copiilor, soției și celor ce vă-ntâmpină, zâmbiți!
- Zâmbiți părinților și celor ce v-au fost strămoși, zâmbiți!
- Zâmbiți-i lumii și Pământului, zâmbiți!
- Că sunteți om, etern zâmbiți!

Pe unde-n viață treceți, lăsați fermecătorul zâmbet ca pe un
semn distinct al dragostei umane!

Zâmbiți confrăți, zâmbiți!

*

Înfrângere

O, voi blestemății de iaduri! Veniți, dansați, e sărbătoare,
E ziua voastră de izbândă, induceți Marea Înșelare!
Ieșiți din neguri, de prin hrube, din catacombe ori sicrie,
Din erezii, din necredințe, de prin coclauri și urgie;
Umpleți văzduhul de teroare, otrăviți viața cu minciună,
Turnați în suflete veninuri și în gândire mătrăgună.
Haideți, năpraznice abuzuri, aprindeți nedreptăți de veacuri!
Nimic să nu rămână teafăr, tristețile să n-aibă leacuri.
Din firea voastră scoateți chinuri și le-mpânziți prin orice locuri,
Să nu rămână niciun cuget nears de ale urii focuri,
Căci vă e lacrimă de moarte, din fala ei luați putere ;
Fiindu-vă țel de trăire, tot ce-i alt crez îl vezi cum piere...
Aceasta-i lumea cea de astăzi! Ce a fost brav nu mai există!
Suntem o nație înfrântă de patima postcomunistă!

*

Te bucură de viață, că toate-s lângă tine! De le privești o
clipă ori de le strigi pe nume, în suflet îți revarsă potop de
încântare și nu mai simți urâtul, și nu mai porți necazul.

Ai lângă tine munții, marea și câmpia, și-ți este țara mamă,
iar ceru-ți aparține, cu licărul de stele, cu soarele cel darnic, cu tot
ce sub el naște și veșnic se-nnoiește.

Ai lângă tine glia care-ți susține traiul și ai natura casă și
leagăn de-mpăcare cu grijile și teama de ziua cea de mâine ori cu
suspînul care te-apasă adeseori.

Ai lângă tine lumea atât de necuprinsă, ce te așteaptă
tandă să-i cucerești oferta, să-ți curme-nsingurarea când nu-ți afli
menirea și glorie mari să-ți pună pe fruntea-ngândurată.

Ai lângă tine oameni, prieteni de nădejde, ce-ți dau la greu
putere să treci peste năpaste și te cuprinde-n lupta cu spaima
nefastă, ce nu știu ce-i iertarea și nici îndurerarea.

Ai lângă tine gânduri și fapte legendare, și peste tot izvoare de cugetări aprinse, îndemnuri triumfale și forță de izbândă, ambrozii oferindu-ți să zbori peste prăpăstii.

Ai lângă tine dorul familiei iubite, vindecător de suflet și de dureri cumplite, de simți cum răul pierde din preajma ta nevolnic și nu adopți tristețe și-ngândurări amare.

Ai lângă tine harul credinței inspirată de Pronia Divină și Patria ta sfântă, ce-ți dau puteri de viață și-ți apără destinul, de pari a fi zeu antic stăpân peste ispite.

Dar ce n-ai lângă tine, ce mană îți lipsește? Privește-te mai bine, te caut-n simțire și află cum trăirii nu știi să-i afli prețul, nesocotind minunea în care ne petrecem!

Să n-ai îndurerarea regretului zadarnic că n-ai simțit durerea cum te afunzi tu însuși în umbre-nșelătoare și-n aburi de pretenții, disprețuind emfatic tot ce ai lângă tine!

Te bucură de viață, că toate-s lângă tine!

Aforisme

* Mai mult decât bucuria, tristețea a învățat să pună stăpânire pe sufletul nostru.

* Puterile omului izvorăsc din conștiință, așa cum sufletul poartă Suflare Divină.

* Uităm datoriile pe care le avem, dar pretendem Drept de Cetate și de Nemurire.

*

Aș vrea...

Aș vrea să mă tot duc și să colind prin țară,
Să uit de-ndurerări, iar lacrima să-mi sece,
Căci relele mă dor și viața mi-o petrece,
De-s trist și de nimic, iar traiu-i de ocară.
Chiar zâmbetul senin se stinge-n suflu rece,
Iar vajnicul avânt nu mă mai împresoară,
De văd cum orice vis e osândit să piară
Și ce am năzuit stă-n jale să se-nece.
Divinitate, dă-mi din nou al vieții freamăt,

Să simt că niciun rău cu ură nu mă strânge
Și nicăieri n-aud nefericitul geamăt.
Învăță-mă să lupt cu erezii nătânge,
Ca orice asupriri de oameni să au teamă
Și-n veci, pe-acest Pământ, nimeni nu va mai plânge!

*

Te lauzi...

Tu te lauzi cu trufie când o țară se destramă?
N-ai puterea de-a-nțelege că ești Patriei otravă,
Că dorința de mărire îți este o boală gravă,
De rămâi blestem în lume și-n istorie o scamă!?
Te fâleşti că totdeauna meriți să te-nalți în slavă
Și întreaga națiune pretutindeni te aclamă,
Dar nu vezi că biet poporul n-are forță nici să geamă,
Căci lipsit e de credință și-are libertatea sclavă!
Oameni buni, ieșiți în stradă în puhoie revoltate,
Să zdrobiți orânduirea ce vă frânge demnitatea,
Răstignind brav dictatura, ca pe-o faptă de dreptate.
Voi aveți Patria sfântă și vă doare falsitatea
Ce tronează în minciună, în hoții și-n lașitate,
De se rușinează lumea, implorând Divinitatea.

*

Încercând a mă afla și a mă judeca pe mine însumi, pot spune că singur mi-am învins unele virtuți ale personalității, uitând ori, poate, nesocotind unele precepte ale moralei. Dar în același timp sunt și învingătorul multor iluzii și năravuri care mi-au rănit nu doar statura demnității, ci și armonia sufletului.

Toate relele care m-au înfruntat au cioplit cu dalta urii în ființa mea spre a mă dezgoli de tot ceea ce era mai frumos, demn și înălțător. Sunt mândru să constat, după lunga trecere de vreme, că am știut, am putut și am reușit să port sentimentul că victoria mi s-a alăturat!

Tot mai mult mă îndepărtez de urâtul nemerniciilor, apropiindu-mă de firescul uman și de mine însumi, așa cum cred că am fost slobozit în lumea secolului care nu s-a iubit pe sine și s-

a lăsat năpăstuit de nedreptate și de ideologii devastatoare de viață și de starea de libertate.

Sentimentul libertății m-a acaparat încă din anii târzii ai copilăriei, dându-mi senzația că numai împresurată de măreția lui ființa mea poate aspira să cucerească culmile vieții, ca într-un zbor spre soare. Orice constrângere, cât de neînsemnată, mi se părea că atentează la integritatea cugetului meu.

Nedreptatea a fost întotdeauna un tăciune înfierbântat care îmi ardea sufletul, dar în același timp simțeam că se învăpăiază instantaneu, ca niște ageri stăjeri, toate pulsațiile gândului, determinându-mă să mă opun represiei, să mă revolt. Da, revolta îmi străfulgera conștiința ca o durere. Până când nu mă eliberam de supunere, de înjosire și de întunecarea speranțelor, nu mă împăcam cu timpul în care trăiam și nici cu mine însumi.

Aveam de învins dușmani ai libertății, ai vieții, ai seninului care aureolează personalitatea umană. Ce sentiment înălțător este lupta! Prin ea am întărit edificiul propriului meu caracter, m-am simțit mai demn și mai puternic, debarasat de teama supușeniei.

Înfrângerea mi se părea că se ferește să-mi stea în cale!

*

Sunt pregătit...

Eu sunt pregătit să plec, nu știu unde, nu știu când
Și-am să las tot ce-am creat, pentru semenii iubiți,
Străduința gândului și-anii mei neistoviți
De osânda veacului și de pasiuni arzând.
Cum în lumea aprigă i-am știut nefericiți,
Cugetul îl las în dar să îi poarte, mai curând,
Spre o viață liberă, fără suspinări curgând,
Iar precum au suferit, să nu-i știu năpăstuiți.
Și dacă, peste vremuri, lumea va fi mai bună,
Voi retrăi credința că spiritu-mi poetic
Rămas e printre oameni și-ndemnul lui răsună...
Ce mare împlinire să-ți știi visul profetic,
Văzând că soarta-ți poartă țelul ca pe-o cunună
Etern răscolitoare pe drumul greu, frenetic!

*

Nu vă convine vouă...

Nu vă convine vouă, despotice ambiții,
Să știți că-n România sunt oameni de valoare
Făuritori de ere în veci nemuritoare,
Ne-abrutizați de patimi și grave in Justiții!?
Trăind doar în desfrâuri și-n dogme trădătoare,
Tot ce e crez în viață zvârliți în opoziții
Nemernice de ură și false prohibiții,
De simți că însăși rugii îi vreți o condamnare.
O lume nevoiașă, în vremuri oropsite,
Se chinuie să-nvingă puzderia de rele
Dospită ca pretenții în minți neisprăvite.
S-or naște-n suferințe pornirile rebele,
Dar vor cunoaște slava acelor vreri răzbite
Din jertfa libertății, căci s-a născut din ele!

*

Aș dori să reflectez, cu mai multă sânguință, despre relațiile spirit – timp. Optând însă pentru ideea nemuririi spiritului, nu fac decât să anulez cumplita degradare pe care o utilizează Timpul în tot Universul. Cu alte cuvinte, el devine neputincios în fața spiritului. **Indestructibilitatea spiritului este umilința Timpului!** Trufia lui pălește! Entropia Universului este neputincioasă!

*

Pe drumul lung...

Pe drumul lung al vieții un om stă la răscruce,
Un pic să mai răsufle, să cugete o clipă
Ce cale să urmeze, spre-a nu porni în pripă,
Căci nu știe, sărmanul, încotro s-o apuce?!
Să treacă înainte, un gând parcă îi țipă
Că orizontul falnic lumina își reduce...
La stânga se înfundă, la dreapta unde duce?
Deciziile sale nu par că se-nfiripă!
Cine îi poate spune ce soartă îl așteaptă,

De-i este viitorul în bucurii ori chinuri
În zarea către care el pașii își îndreaptă?
Oriunde-ar fi a merge nu va găsi festinuri,
Căci toată existența i-a fost mereu nedreaptă,
De-a îndurat suplicii și a sorbit veninuri!

*

Mă știu...

Mă știu din totdeauna că-s fiu al libertății,
Având sădit în cuget idei înălțătoare
Și-n suflet dor de visuri și clipe arzătoare
Ce-mi dau puteri de viață și pace demnității.
Liber îmi zboară gândul spre zări nemuritoare,
Că nicio forță oarbă, supusă răutății,
Nu poate a mea vrere s-o dea singurătății,
De trec peste ispite și-ndurerări amare.
În lumea nedreptății lucid mă simt oriunde,
Nu mă feresc de larmă, nu mă predau durerii,
Oricât ar vrea de aprig în mine a pătrunde!
Am sângerat adesea în negura tăcerii,
Crezând că teama poate de chinuri se-ascunde,
Dar m-am trezit, în groază, sub patima zăcerii!

*

Considerăm sufletul miracolul suprem din Univers, dar ce este el, cu adevărat, oare știm? Îi acordăm o atât de mare importanță nu cumva tocmai pentru că nu îi cunoaștem dimensiunile în reflecțiile noastre? Trupul nostru este cărăușul lui Divin?

Sufletul nu face parte, nu este, într-un anumit fel, chiar conștiința noastră? Prin această presupunere cugetul ar deveni unicul generator al pulsațiilor existențiale prezente cât și cele viitoare. Toate percepțiile, senzațiile pe care le avem nu duc spre conștiință? Există ceva în afara ei? În jurul acesteia orbitează existența. Este lumina lăuntrică a ființei umane care coexistă cu prezentul și cu viitorul nostru. Putem spune că avem o conștiință

însuflețită care străbate în nemurire, în tainele Cosmosului Divin!
E o reîntoarcere la originea sa?

*

Să văd...

Să văd atâta jaf nu se mai poate,
Nu mai suport să știu că țara pierе
Secată de hoții și-napoiere,
Iar pe parlamentari să-i doară-n coate!
Doar pentru ei fac legile severe,
Să le asigure tron la bucate
Și privilegii mari, aristocrate,
Din jecmănirea gliei să prospere!
S-au ras păduri de fabrici și uzine,
Se târguiește totul pe nimica
De-aleșii noștri, huzurind de bine.
Nu au regrete, nu-i cuprinde frica
Și nu răspund, nu au cui să se-nchine,
Căci peste Patrie toți își au clica!

*

Peste pământul țării...

Peste pământul țării domnește nepăsarea!
Nu-i nimeni să audă, oricare-i orb din fire,
Iar tot ce se petrece parcă n-ar fi-nrobire
Și mândra națiune n-a îndurat trădarea!?
Nu-s oameni de nădejde, cu lacrimi în iubire,
Și nici eroii falnici nu își mai știu chemarea
Să-ndrume tot poporul, să curme-ndurerarea,
Ori cărturari destoinici, cu patos în simțire?
Spun unii că sunt vrednici să-nlăture ce doare,
Dar n-au salvat nici câinii ajunși în suferință,
Ca unul, Ștefănescu, nevolnic din naștere!
Oameni cu suflet mare, căliți în biruință,
Pribegi la voi acasă, porniți într-o suflare,
Opriti vânzarea gliei, păstrați-o în ființă!

*

În viață suntem activi, ageri, ne zbatem, luptăm. Victoria este chintesența acestor atitudini. Învingerea se dorește un corelar al prezentului în care se desfășoară confruntările cu necunoscutul, cu indiferența ori cu nedreptățile sau chiar cu noi înșine.

Acum, aici, astfel vrem să ne cunoaștem puterea de viață, însemnele spiritului! Chiar dacă ideile, conștiința noastră penetrează viitorul, împlinirea speranțelor trebuie să o trăim noi înșine. Dincolo de existență suntem nimic! Apoteoza sfârșește în Nimic!

De ce dureroasă injustiție are parte viața! Doamne, e totuși Suflarea Ta!

*

Un pervers sărut

Fiind prin viață un biet trecător
Ce nu lasă nimic lumii de seamă,
Zadarnic vrei să fii nemuritor;
La sine veșnicia nu te cheamă!

De n-ai jertfit suflarea clipelor,
Să deslușești ce este demn în viață
Și te-ai îndatorat plăcerilor,
Te stingi de-a pururi într-o tristă ceață.
Ai fi putut să-ți știi anii fugari
Că și-au dorit virtuți înălțătoare,
Să fie furtunoși și temerari,
Spre a ivi idei scânteietoare.
Ești victimă, n-ai vrut, nu ai putut?
Ți-a dat iluzia pervers sărut!

*

A pribegit...

A pribegit prin lume, umblând către Niciunde,
A îndurat suplicii, dorindu-și înălțare,
Dar s-a pierdut pe sine în tristă-nsingurare
Nu știe unde este... nimeni nu îi răspunde!
Un haos simte-n viață, nădejdea-i disperare

Și-ar vrea să dezerteze, de însuși se ascunde,
Iar gândul, croit sumbru, în inimă-i pătrunde,
Că orice faptă demnă induce-abandonare.
Cum să renunți la luptă, descoperind jelanii?
Te caută-n tranșee, zidește-ți cazemată
Și-atacă-le-n ființă, să cadă în pierzaniei!
Odată ce ne naștem, ivirea ne-a fost dată
Ca pe-o comoară sfântă, să îi jertfim strădaniei,
Nu să-i sluiim statura, ci s-o-nălțăm curată!

*

Atunci când scriu, cuvintele se orânduiesc cu dificultate în fraze clare și armonioase. Această anevoioasă elaborare nu este cauzată de faptul că ideile nu se slobozesc ușor din ascunzișurile gândului, ci pentru că îmi potolesc dorințele, spre a nu da frâu liber unor păreri îndoielnice ori insuficient observate de rațiune.

Îmi este greu să admit poziții superficiale, atitudini indiferente și rostirii de adevăruri discutabile. Tocmai de aceea, regândesc, reduc ori adaug cuvinte, alătur ori desprind alte idei de pe lângă cele de început. Nimic nu las nerecitit, neinterpretat ori nejudecat!

Ceea ce cred că merită o existență nu-mi este deloc străin, mă tem de neatenție și fug de ademeniri viclene.Întotdeauna conștiința mea emite decizii cu responsabilitate pentru orice idee care prinde viață. Sunt pe deplin conștient că trebuie să-mi asum, față de semenii mei, consecințele unor inexactități, erori, neadevăruri. Nu doresc să arunc idei în vânt, ci mă rog ca ele să pătrundă în conștiințe, libere, ca pe o chemare proprie a celor ce le află existența.

Responsabilitatea pe care o am o percep ca pe o datorie, ca pe un respect și ca pe o considerație față de cititori. Acestora le recunosc regalitatea față de ceea ce prezint, asemeni unor lacrimi de credință ale cugetului!

*

Spiritul care a înfruntat dispariția în necunoscut nu va pătrunde în lumea urmașilor ca o vijelie în conștiințe, nu se vor

dezlănțui dispute de idei și nici nu se vor îndolia clipele de sărbătoare. El se va regăsi doar ca o adiere în amintirea unor oameni, se va păstra în ascunzișul unor cărți ori, poate, va retrăi în faptele, în gândurile și vocabularul acelor semeni îndrăgostiți de tainele trecutului.

Atâtea genii, personalități uimitoare ale Omenirii, abia de mai sunt astăzi pomenite, iar valorile pe care ni le-au lăsat nu se mai știu cui au aparținut. Și ce tristă este lumea când nu se cunoaște bine nici pe sine înseși, fiind, de prea multe ori, chiar nerecunoscătoare!

Aforisme

* Dorim să avem mai presus decât au alții și infinit mai mult decât merităm.

* Cu cât îți este mai săracă mintea, cu atât nu-ți ajung bogățiile lumii.

* Deși unii cumpără scump și se vând pe o para, reușesc să agonisească averi uriașe; sunt nababi în metodele hoției.

* Luptăm mai mult să cucerim gloria, decât să înfrângem relele; rămânem necunoscuți și definitiv răpuși!

* Oriunde ne-am duce, trebuie să luăm cu noi imaginea locului de unde plecăm; altfel nu vom ajunge nicăieri.

* Dacă nu spune nimic atunci când trebuie, îl va vorbi de rău tăcerea sa.

* Zadarnic interesele sunt apropiate, dacă sufletele sunt îndepărtate.

* Arma deconsiderării este tăcerea – muțenia sufletească.

* Inferioritatea se vrea a fi suverană, dar nu poate fi decât sieși; se tot coboară pe sine!

* Caracterele slabe au o stare conflictuală puternică, precum zgomotul în liniște.

* Lipsa de putere și de competență stârnește orgoliul; se metamorfozează în monstru.

* Orgoliul nu se recunoaște pe sine niciodată; se consideră o virtute înaltă care nu poate fi cucerită.

* Începutul faptelor mari, chiar dacă ar purta păcatul unor vechi deprinderi și prejudecăți, primește sfințenia credinței în izbânda creatoare.

* Puterea se consideră datorare să se asocieze cu răutatea, căreia îi spune dreptate, și cu minciuna, pe care o consideră adevăr; alianța trădării!

* Atunci când îmbătrânim, ni se apleacă privirile, iar lacrimile cad mai ușor, căci amintirile ne dor!

* Curajul ne inspiră sentimentul de învingător, chiar și atunci când pierdem o bătălie; lupta este chemarea vieții; o biruință!

* Alegând drumul care ni se pare cel mai comod de urmat în viață, aflăm curând că l-am ales pe cel mai anevoios; răul nu doar se ascunde, ci și înșală.

* Nici Pământul nu-i atât de bogat și nici profeții mai înțelepți, decât așa cum se vor unii să fie.

* Orice aforism poate fi tema unui eseu, căci cuprinde în sine scânteia generatoare de idei.

* O singură idee poate arăta o altă lume a cunoașterii, fiind capabilă să schimbe destine.

* În raiul sentimentelor omenești toate pasiunile sunt inflorescențe ale frumuseții; lumea visurilor noastre!

* Când rătăcim prin coclaurile existenței, nu suntem niciodată singuri; întotdeauna ne însoțește un viciu.

* Edificiul existenței îl putem înălța trudind cu înțelepciune și credință, folosind mortar de dragoste, devotament și sacrificiu

* Credem că ne confruntăm cu puternice opoziții când, de fapt, suntem victimele unor nimicuri cărora le dăm prea mare importanță.

* Valoarea faptelor noastre o considerăm importantă, chiar și atunci când lumea o socotește derizorie.

*

În zboruri fug anii de noi,
Iar viața tristă rămâne
Și-oricât i-am dori înapoi,

Refuzul vrea să ne-ngâne...

*

Oare ce este succesul? A reuși în viață înseamnă a beneficia de hazardul norocului ori a realiza, prin îndelungă stăruință, ceea ce ți-ai propus și a nu te lăsa înfrânt la orice încercare a multiplelor răutăți de a se opune? Succesul acțiunilor pe care le întreprindem nu poate fi altul decât o deplină împlinire, o izbândă. Dacă nu se produce acest fapt, înseamnă că nu am reușit nu doar să nu depunea suficient efort și discernământ, ci ne-am lăsat amăgiți ori chiar descurajați de opreliști dușmănoase.

În acest caz, nu avem altceva de făcut decât să nu renunțăm, să reluăm totul de la început, cu mai multă sârguință, cu înfrigurarea întinerită a voinței. Trebuie să avem dârzenia țaranului român care, năpăstuit de secetă ori de alte calamități, reia, tot reia, cu abnegație, ca un adevărat sfânt, înfruntarea cu nemerniciile potrivnice. Îndârjirea se cuvine a fi o binecuvântare a credinței în victorie. Nu se poate admite ideea că ne dorim prea mult, peste posibilitățile reale ale ființei noastre. Fiecare om este înzestrat cu un orizont de aspirații larg, înălțător și virtuos care nu este expus și nu absoarbe pe nimeni către el, ci doar îndeamnă să fie cucerit.

Drumul către acest ideal este marea chemare a vieții. Este un zbor spre nemărginirile libertății și fericirii. Numai pe acest spațiu trăim revelația Divinității și a propriei noastre înălțări. Nu vom avea niciodată nimic de-a gata, fără o aprigă luptă. Nu vom cuceri deodată imperiul dorințelor pe care le avem, ci vom dobândi doar țărături reduse, vitregi și pustii, dar care ne vor dovedi că putem spera, că vom ști să le reînsuflăm, să le dăruim frumusețe, demnitate și mândrie. Cu fapte mărunte începem urcușul propriei înălțări și a edificiului pe care vrem să-l ridicăm pentru timpurile viitoare în efemera noastră viață.

Cu fiecare pas, gest sau gânduri cărora le imprimăm existență, ne simțim mai puternici, încrezători și dezimvolți în toate demersurile pe care le inițiem. Din ce în ce mai mult, căpătăm convingerea că putem, că știm să ajungem la obiectivele întrevăzute.

Curând conștientizăm că avem chiar datoria de a ne perfecționa, părându-ni-se o menire a vieții. Ajunși pe culmea înfăptuirilor, descoperim imaginea altor posibilități, ca un răsunet al dăruirii de care am fost capabili.

Și cu cât vom urca tot mai sus, dorințele se transformă în pasiune. Existența pare că nu are alt scop decât acela al creării propriei personalități.

Cugetul s-a slobozit în lume, ideile se cer judecate, iar speranțele înfăptuite; lupta cu necunoscutul, cu platitudinea și cu tine însuși continuă!

Aforisme

* Când gândurile sunt împresurate de prea multe griji, nu mai este loc unde să poposească ideile mari.

* Spiritele mărunte au pretenții înalte; se vor Napoleoni!

* Unii vor decorații pentru a le străluci pieptul, întrucât nu au mintea luminată; nu emit înțelepciune!

* Mulți vor să parvină, dar știu cum să-și ascundă dorința.

* După ce dobândim experiență, banalul pune stăpânire pe noi; doar începuturile ne fascinează!

* Pentru a pătrunde în lume, ideile se metamorfozează în fapte; își schimbă nu doar înfățișarea, ci și puterea de convingere.

* Ne poartă gândul prin lume, dar nu ne oprim nicăieri să purcedem la fapte; nu vom lăsa nimic în urma noastră; drum pustiu, viță irosită!

* Îmbrăcăm vestimentele modei, împrumutăm atitudini străine, dar pretindem că elaborăm proiecte singulare și că emitem idei originale.

* Deși ne stăpânesc multe defecte, nu ne ferim de lume și nici nu le înlăturăm, pretinzând că sunt virtuți originale.

* Ne îndepărtăm, tot mai mult, de cei pe care îi considerăm mai capabili decât noi, până când starea de inferioritate ne va pierde definitiv pe drum.

* Pune întrebări doar dacă știi că ți se va putea răspunde; cei incompetenți se vor supăra și te vor acuza de răzmeriță.

* Reflecțiile nu sunt o jucărie a minții, ci sunt eforturi ale cugetului ce se vor transforma în idei și în edificii ale vieții.

* Pentru a te putea cunoaște, nu trebuie să te privești în oglindă, ci să-ți observi gândurie, să-ți expui faptele și să-ți judeci deciziile; să te tot întrebi cine ești!

* Uneori, tăcerea între oameni este o plăcută comunicare, alteori, o dușmănie ascunsă; oricum ar fi, atmosfera se propagă în jur ca pace ori război.

* Cum de se potolesc avânturile tinereții, exuberanța și pasiunea, înariparea visurilor și cutezanța idealurilor nici chiar Divinitatea nu ne va spune vreodată.

* Nu te poți înțelege pe tine însuși, fără să afli cât mai multe despre minunile acestei lumi uluitoare și totuși necunoscută!

* Cine n-are timp pentru nimeni nu are vreme nici pentru sine; îi este străin aproapele, își este un biet necunoscut!

* Pe cine nu cunoști nu-l poți nesocoti, înjosi ori disprețui; întotdeauna ignoranța degradează!

* Nu-ți uita începuturile; căutându-ți izvoarele care te-au revărsat în lume, vei afla puterea care ți s-a dat și vei ști nu doar ce căi vei avea de urmat în viață, ci și ce rosturi îți sunt hărăzite.

* Toate înfăptuirile sunt porunci ale pasiunilor seduse de doruri fermecătoare; o lume a dragostei.

* Chiar dacă scormonești Pământul, iar privirea se pierde în adâncuri, îndemnați-vă gândurile să admire cerul; lumina înălțimilor alungă întunericul!

* Spiritele mari nu mor nicidată; sunt istorie vie, trecutul lor înfruntă viitorul!

* Mulți dintre noi vorbim aceeași limbă, dar nu ne înțelegem; suntem orfani de dragoste!

* După ce înfăptuim ceva important, dorim să ne învingem pe noi înșine, înfruntând noi provocări.

* Adeseori, acuzăm muzele că nu ne inspiră, deși realitatea din preajma noastră ne oferă infinite posibilități; zeiță ideală!

* Nu știm despre ce să scriem atunci când suntem absenți atât din idealurile, cât și din zbuciumul vieții

* Noi înșine nu ne înțelegem când pretindem prea mult de la viață și mai nimic de la noi.

* Vrând să acundem micimea cugetului, evităm orice contact cu lumea elevată, pentru a nu se observa inegalitatea.

* De unde nici nu te aștepti, poate să apară un om de geniu, precum dintr-un staul s-a ivit Mântuitorul.

* Suntem datori cugetului nostru nu doar să nu-i nesocotim puterea, ci să-i dănuim valoarea prin fapte nemuritoare.

* Bucuriile pe care le avem în viață deși sunt rare și, adeseori, abia pâlpâind, sunt pândit de invidie și dușmănite de tristețe.

* Ne bucurăm de fapta împlinită, uitând greutatea întâmpinate, de parcă am devenit imuni la împotriviri.

* Privește lumea, judecă, nu te încrede în destăinuirile altora; unii te vor înșela, alții o vor lăuda, iar cei mai mulți îți vor vinde iluzii.

* Dacă n-ai suferit, dacă nu ești capabil de jertfă, nu știi ce este libertatea și nici nu o vei apăra!

* Deși toată viața omul nu face nimic altceva decât învață să trăiască, unii dintre noi refuză să o facă, rămânând repeteanți la demnitate, la libertate și la fericire.

* Cu toate că unii sunt neînsemnați și neputincioși, au dorințe și pretenții de a fi zeificați.

* În iureșul lumii glasul unui singur om nu se poate auzi, dar atunci când mai multe voci rostesc aceleași cuvinte se cutremură Pământul!

* Țelurile comune unesc popoarele și le înfrățesc, pe când ura, lăcomia și nedreptatea le ucid încet, cu răbdarea Satanei.

* Când bucuriile sunt rănite, îngerii plâng repede, iar diavolii surâd îndelung.

* A înfăptui nu este doar o bucurie și o mândrie, ci este și un sacrificiu al existenței; poate și o jertfă a spiritului!

* Primele gânduri pe care le așternem pe hârtie repede par că nu mai au aceleași sensuri; le completăm, le cioplim și le

șlefui, dar nu le scrijelim înțelesurile; începuturile păstrează taina inspirației și sfințenia simțirii.

* Binele este dispus să pătrundă și în inima răului; se poate chiar jertfi pe sine, pentru a stinge orice durere.

* Săracul se oferă doar pe sine, fără pretenție; bogatul se cumpără scump, cu prețuri prefăcute.

* O faptă importantă se elaborează greu, uneori chinuitor; la sfârșit nu rămâne decât satisfacția înfăptuirii; îndurerările cu toate pier!

* Bucurați-vă acum de clipa vieții; străfulgerarea ei se va stinge!

* Imprimați gândurile voastre în fapte, spre a nu vă preda uitării!

* Cuvintele au demnitate și armonie, dar oamenii au inventat insulte, schimonoseli urâte: beția de cuvinte, logoreea, vorbăria, limbuția, limba de lemn, flecăreală, verbiajul, taclalele, taifasul, palavrele și câte altele pe ocolite; ce greu ne e să le mai dezmierdăm cu vorbe bune, vorbulițe, vorbișoare, vorbușoare ori vorbuțe!

* În lupte eroii se jertfesc, dezertorii fug, iar profitorii de război își acordă decorații.

* Binele nu poate crea răul, cum nici îngerii nu pot fi demoni; oamenii n-ar mai crede în Dumnezeu!

* Poți începe orice numai dacă știi și cum se va încheia și cui va folosi; nimic nu poate fi întâmplător în acțiunile noastre!

* Deplina cunoaștere este maratonul vieții pe care pornim din copilărie; drum niciodată sfârșit, întotdeauna anevoios, dar fermecător în imagini!

* Pentru plăceri s-a orânduit desfrâul, iar pentru vicii degradarea; dar păcate fiind, li s-a rezervat iadul!

* Pe lângă oamenii importanți se îngrămădesc mulți indivizi fără valoare, precum și numeroase lepre de soi; să fure virtuți, să-i confunde lumea!

* Dacă nu poți fi judecătorul propriei tale greșeli, niciun avocat nu te va putea apăra, ba chiar îți va întocmi rechizitoriul!

* Ceea ce nu cunoaștem ne evidențiază personalitatea; ceea ce știm are modestia discreției.

* Pentru a ajunge la virtuți, urci Golgota perfecțiunii; doar pentru a parveni nu ai de înfruntat nimic, te ajută degradarea!

* Celui desconsiderat i se reproșează imperfecțiunea și i se adaugă defecte imaginare, mângîindu-i-se virtuțile.

* Nu generalizezi un caz particular și nu duci în derizoriu multitudinea de exemplificări; nu poți face nimicul mare, iar uriașul pitic!

* Nu poți iubi adevărul și în același timp să nu fii sincer; când minciuna are nevoie de adevăr, este minciună sfruntată.

* Picură-i puțină critică iubitorului de laudă și va născoci altceva despre sine; lauda e ca infinitul – n-are limite!

* Adevărul istoric nu doar că este ascuns, ci este, mai cu seamă, falsificat de denigratorii politici.

* Greu i se vine prostiei de hac; este aliată cu Puterea, cu Minciuna și cu Înjosirea; simbioză sfidătoare și degradantă!

* Poveștile nu sunt adevărate, dar n-au nimic de-aface cu minciunile; sunt creații ale cugetului pentru a alinta sufletul; minuni omenești!

* Izvoarele gândurilor sunt infinite, iar șuvoaiele lor străbat instantaneu spațiul cu puteri dumnezeiești; doar suntem din Suflare Divină!

* Din câți de mulți oameni există, prea puține fapte rămân; prea numeroase vieți se pierd în necunoscut, lăsând lumea orfană de mari frumuseți și alese bucurii.

* Necunoscutul este ca un dușman pentru om; tot timpul vrem să-l cucerim, să-l știm supus.

* Deși lumii îi suntem un necunoscut, pretindem să avem poziția noastră în societate.

* Cu timpul, cunoștințele și prietenii dispar, părăndu-ni-se că viața se prăbușește în gol.

* La început de viață anii se lasă greu de cucerit, apoi parcă vor să ne înfrunte, ca în final, nepăsători, să treacă precum fulgerul!

* Bătrânețea este o mare izbândă a vieții; păcat că o însoțește tristețea!

* Ne întrebăm, de multe ori, îngrijorați, ce aduce ziua de mâine, gândindu-ne la ceva rău, căci la bucurii nu mai îndrăznim de mult să sperăm.

* Chiar dacă ne ferim de ceea ce este rău, întotdeauna ne pregătim să-l înfruntăm și să ieșim învingători.

* Oare câte gânduri se sting și câte idei mor înainte de a se fi născut? Parcă am abandona viața!

* Amintirile care ni se întipăresc în minte nu îmbătrânesc niciodată; își păstrează farmecul și parfumul; flori ale vieții care nu se veștezesc.

* Oare noi vom fi fost copii cândva, cum atunci de am uitat minunile care ne-au fascinat?!

* La bătrânețe prietenii se adună de parcă ar vrea să facă o uniune de apărare a vieții; dar nu știu împotriva cui să lupte și nici metereze nu mai pot construi.

* Invocăm înțelepciunea când credem că o avem și o ignorăm când nu ne este cunoscută; o rugăciune și un păcat!

* Necunoscutul ne pândește de pretutindeni ca o fiară; nu ne îngăduie să rătăcim în întunericul ignoranței.

* Cu cât trăim mai comod în locul în care ne aflăm, cu atât gândurile zboară mai departe și ne înfruntăm cu zmeii necunoscutului; pacea cugetului este veșnica luptă.

* Ne împăcăm bine cu ceea ce ne-am obișnuit, uneori chiar și cu apriga luptă contra permanentelor răutăți care asaltează viața; ne bucurăm că le știm năravurile!

* Cunoscându-se mai bine, oamenii își pot afla nu numai virtuțile, ci și defectele; se purifică!

* Doamne, cu cât unii oameni sunt mai urâți la suflet, cu atât se cred mai demni a le fi admirate înfățișarea veștmintelor și averile agonisite!

* Unii oameni vorbesc, poate, mult, dar muțenia altora este mai sforăitoare.

* Oamenii mari și oameni mici, oameni buni și oameni răi; unii-s viteji, alții sunt lași, unii sunt bravi, alții-s de plâns; se întâmplă adeseori că mulți sunt nu doar mici și răi, ci pe deasupra-s proști sadea; oameni creștini – oameni cretini!

*

Am obosit...

Am obosit de-o vreme, să-mi tot urmez cărarea;
Ideile alene pășesc către lumină,
Iar gândurile triste cu noapte se îmbină,
De mă ascund în mine, îmbrățișând uitarea.
De mult vreau veste bună n-a mai dorit să vină
În lumea mea de visuri, să-mi curme-nsingurarea
Și nicio faptă bravă nu-și cere-ntruchiparea
În lumea neștiută ce viața mi-o domină.
Veniți frumoase zile ce mă-ndrăgeați odată
Și-naripați iar țeluri să zboare peste vremuri,
Spre-a stinge întristarea din România toată.
Să simtă-ngrijorare chiar cruntele blestemuri
Căci zâmbetul ferice e forța fermecat

Ce-aduce bucuria, de simți că te cutremuri

Aforisme

* Nu învățăm să ne facem singuri bucurii, dar știm să ne producem rău, de parcă ne-am dușmăni noi înșine.

* Nu mai învățăm, căci la orice întrebare aflăm răspunsul electronic; n-o să mai știm nici tabla înmulțirii și nici cine suntem!

* Fără cultură un om este ca un copac cu ramurile fără niciun rod; o uscătură!

* Unii oameni cred despre ei înșiși că sunt alt fel de cum au fost zămisliți; se imaginează după bunul plac.

* Poți fi străin în lume, dar nu în propria ta casă!

* Generalii pot pierde multe bătălii, dar eroii – niciodată; jertfa lor este izbândă!

* Să ai modestia scovergii din copilărie; o savoare, o sublimă plăcere!

* Unii sunt favorizați de noroc, dar susțin că sunt doar meritele lor; lingușire proprie!

* Uneori, oamenii nu știu cât de supuși sunt, considerând că au chiar o stare de libertate care îi favorizează.

* A îngriji de monumentele istorice înseamnă a ne trata pe noi înșine de nepăsare.

* În nicio situație nu avem gânduri preelaborate și totuși atunci când este nevoie să luăm o decizie, parcă sunt scoase dintr-un asunziș al minții unde au fost instruite de conștiință cum să se prezinte.

* Nu spune cine crezi că ești; arată ceea ce poți să faci!

* Uneori, ne întâlnim cu oameni asemănători unora din tinerețea noastră, părându-ni-se că suntem și noi la fel.

* Curiozitatea este o politețe a cunoașterii, nu o pacoste a indiscreției.

* Unii vorbesc mult, deși nu e un verbiaj, pe când alții sunt tăcuți nu doar în glas, ci muți în suflet.

* Nu vrem să rățacim pe drumurile vieții, dar nu ne propunem unde să ajungem; fără idealuri sensul existenței este absurd!

* Ne putem genera propria putere, având credință în noi înșine, indusă de faptele vieții noastre.

* Un bătrân care abia de mai pășește în viață accede totuși spre viitor, pe când un tânăr care pretinde să-i aparțină timpul ce vine stagnează în necunoscut.

* Faptele glorioase și ideile înălțătoare sunt destinate geniiilor; oamenii obișnuiți au însă iubirea și menirea de a le purta în veșnicie, fiind fericiți atunci când o pot face.

* Dorințele unor oameni modești sunt pretenții derizorii pentru cei impregnați cu vanitate.

* O, cum se mai protejează leneșul pe sine; de muncă se ferește, căci asudă și când mănâncă!

* Nimic nu ne aparține, dacă nu ne regăsim printre oameni; lumea poate fi și a noastră!

* Vârstele vieții: copilăria – primăvara minunilor; tinerețea – fantezii de rai; maturitatea – roadele împlinirilor; bătrânețea – marea restrîște!

* Vârful semeț care ni se pare imposibil de cucerit poate deveni o mogâldeță a strădniilor; perseverența cunoaște numai biruința!

* Indiferența se vrea un edificiu de superioritate, dar nu este decât o incompetență de cuget; urătenie de suflet.

* Bătrânii să rămână pe la casele lor: drumurile îi obosesc, palatele nu-i primesc, zilele îi deprimă.

* Întrebați-vă cugetul, împărtășiți-vă sufletul!

*

Pot spune că omul este dator Patriei care îl iubește și lumii care îl ajută să se manifeste. Am mai scria, cu alte prilejuri, despre responsabilitatea pe care fiecare din noi o are față de sine, de cum înțelege să-și ordoneze existența, să-și făurească și să-și afirme valorile personale.

Dar a privi responsabilitatea doar ca pe o chestiune intimă, personală am cădea într-un fel de egoism deloc măgulitor. Omul nu este singular, ci trăiește într-o colectivitate în care relațiile între indivizi sunt destul de strânse, interconectându-se în activități și atitudini complexe.

Tocmai de aceea, fiecare om are răspunderea față de ce poziții ocupă în societate și ce îi oferă acesteia. Din acest punct de vedere, se poate spune că fiecare persoană are de dat un răspuns și, poate, de purtat o cruce de cum arată lumea în care trăiește și cum o va lăsa urmașilor săi.

Această răspundere onorează, înaltă, nu este o vanitate, o decorație pe care cineva și-o atârnă singur în piept. De-ar fi așa, atunci, cu siguranță, treburile obștei ar fi jucate la ruletă.

Interesele comune ale oamenilor i-au naștere din neîmplinirile generale, din lupta cu greutățile vieții și, se poate spune, din rana durerilor umane. Acesta este punctul de unde începe spiritul de răspundere, nu din cel al bucuriilor ori ale unor vanități urâte.

Datoria pe care o ai față de lume este ca o parte din viața ta, din grija, credința și din spiritul de dăruire. Nu putem fi responsabili numai față de propria existență, ci și față de suferințele altora, ca o revărsare de iubire.

Dacă nu ne-am comporta în acest fel, ar fi ca o fugă față de tine însuși, ca o dezertare de la datorie, ba chiar o trădare a propriilor tale idealuri; o lașitate triumfătoare!

Caracterele puternice nu se pot asunde în spatele acestor griji care se pot contopi în gânduri și în suflet, devenind străin de sclavia fericită a răspunderii.

Ne putem măsura realizările vieții, nu cântărind ceea ce am făcut pentru noi, ci dacă ne-am asumat ceva din cerințele oamenilor, dacă am avut această demnitate.

Omule bun, eroule de pe câmpul de luptă al vieții, dacă ai atras de partea ta sublima responsabilitate, atunci ai curajul și însemnează-ți numele în Cartea Omeniei, a Datoriei!

Aforisme

* Toate favorurile obținute fără merit ajung, curând, arogante pretenții.

* Un bătrân nu vrea nimic altceva decât să i se lase ceea ce are: obișnuința, amintirile, însingurarea; nu-l asaltați cu promisiuni și cu speranțe deșarte; păstrați pentru voi povara iluziilor!

* Chiar și în relațiile de familie sentimentul prieteniei trebuie să predomină ca un liant al sincerității, ca un ritual de spovedanie și ca un balsam al dragostei.

* Ne-or fi supărând marile griji, dar nici nu-și dau seama cât bine ne fac; ne avertizează de rele, ne învață să ne apărăm și ne dă în seamă propria izbândă.

* Străinul te ocolește, te nesocotește și nu te întreabă de nimic; nu te vede, nu te aude, te postează la picioarele sale.

* Deși n-are nicio misiune, pare veșnic preocupat; să-l știe lumea aureolat de griji!

* Pe cât de gol e în interior, pe atât de plin de el e pe dinafară; de nimic n-are parte!

* Însăși ideea Răului că el este invincibil îl va distruge;
aroganța de sine sufocă

* Ne preamărim nu doar vituțile, ci ne inventăm și acuzații
care să ne victimizeze, spre a ne glorifica personalitatea.

*

Lăsați-mi drumul liber...

Lasați-mi drumul liber să trec peste năpastă
Și să-i strivesc puterea de-a face-n lume rele,
Căci prea demult descântă blestemurile grele
Ca țara să-i suporte prezența ei nefastă.
Cu mine iau simțirea ce freamătă-n drapele
Și toată-ncrâncenarea din suferința vastă
Pe care-a generat-o stricați în a lor țeastă,
Slujind o asuprire, deapururi să ne- înșele.
Veniți cu mine oameni răzbiți de nedreptate
S-aprindem foc de doruri în fiecare casă,
Spre a răpune demoni cu gânduri necurate
Ce au creat imperiul de crimă odioasă,
Având patimi păgâne și vreri abrutizate,
Lipsite de credință și faptă cuvioasă!

Aforisme

* Niciun viciu nu rămâne stingher; adoptă alte răutăți până
schilodește sufletul.

* Când este absentă înțelegerea, tronează tăcerea ca un
despot de cuget.

* Preferăm să ni se aprecieze personalitatea după înfățișare,
evitând examenele de competență.

* Adeseori, oameni acceptă ori caută un rău, spre a evita un
altul mai mare, părându-li-se că așa este mai bine.

* Să nu ne lăsăm stăpâniți de patimi e toată reușita vieții!

* Niciodată nu e prea târziu să renunțăm la fermecătoarele
amăgiri; ne vom regăsi mai bogați în daruri!

* M-a vizitat de câteva ori norocul, dar de mult timp m-a părăsit; eu totuși sper că se va răzgândi, căci nu cred că e un dar al Satanei!

* Chiar dacă au fost cândva înfrângeri, după un timp ne întoarcem în trecut, cu drag, la ele.

* Fiecare zi este o chemare ce ți se adresează direct; ascult-o, înnobilează-o și vei aștepta un nou îndemn către alte împliniri!

* Nu suntem siguri dacă ceea ce ne propunem putem realiza, dar faptul că acționăm în acest sens ne dă noi puteri de viață; aură de demnitate și lauri de bucurie!

* Prietenia cuvântului alungă singurătatea, oferă încântare sufletului, iar cugetului îi dezvăluie minunea unor lumi necunoscute.

* Nu fiecare aforism poate fi o nestemată a cugetului, dar toate sunt din același zăcământ, chiar dacă nu toate sunt de aceeași valoare.

* Se pretinde viteaz, dar n-are curaj să se confrunte cu propriul său Eu!

* Afîșează preocupări ezoterice spre a crede lumea că ești alt fel decât te știe că ești.

* Nu întotdeauna ne putem alunga o răutate infiltrată printre multe fapte bune și printre amintiri învăpăiate de idei pe care le dorim să dăinuiască.

* Descoperă tot ceea ce un om are mai valoros și apoi compară-le cu dorințele tale; nu intra în mitologie drept un monstru!

* Atacă-l fără să-l previi, lovește-l unde are rană și apelează la viclenie; te vei fâli că ai învins!

* Unii pretind că nu sunt doar viteji și frumoși, dar că sunt prea înțelepți pentru veacul acesta.

* Unele cugetări se ivesc și când nu sunt așteptate; dau năvală, pătrund peste alte idei, vin ca o ploaie rece de vară; un puhoi care curăță multe gunoaie de răutăți.

* Ne ferim să fim văzuți plângând, deși lacrimile sunt un protest; ne jenăm și să ne mai răzvrătim.

* Atunci când trebuie, fă-ți cruce; nu doar sfântul semn, ci și pe aceea de piatră; altfel tu singur te dai uitării; nici după moarte iluziile nu ne lasă!

* Durerile trebuie să fie împărtășite; altfel, rămân în suflet drept otravă.

* Spirit – Suflet; două lumi nesfârșite pentru un trup prea mic și efemer în care să poată încăpea, și prea mare în dorințe pentru a fi îndeajuns!

* La câte cuceriri ne îndeamnă cugetul nemulțumește sufletul; pentru destinul hărăzit doar acestuia se întristează cugetul.

* Toți marii gânditori ai Omenirii pot fi considerați adevărați magi ai Divinității; făuritori de viitor!

* Astăzi putem gândi liber și cu dezinvoltura raționamentelor, pentru că ne folosim de truda, măiestria și jertfa înaintașilor noștri.

* Învățăm un infinit de noțiuni, dar nu ne străduim cum să nu uităm; a nu fi jecmăniți de ceea ce avem.

* Cuvintele se rostesc, se memorează, se scriu și se dăluiesc în piatră, întrucât sunt îndrăgite, respectate și sfințite.

* Am mers în viață mai încet, dar nu m-am oprit la niciun han amăgitor; sunt acum aproape de frunte...

* Ce mult ne dorim să ne întâlnim cu prietenii din tinerețe; să le putem spune că nu ne-am rătăcit pe cărările vieții și că n-am irosit minunile pe care aceasta ni le-a oferit!

*

Pe cât...

Pe cât te știe lumea, ești om ca orișicare,
Nici prea bun și nici prea rău, cu necazuri și nevoi,
Deci te poartă liniștit, nu mai face tărăboi
Că ai viță nobilă – minți, e o înșelare!
N-ai strămoșii cu blazon, nici nu-s pomeniți eroi,
Cum au fost românii bravi în România Mare;
Mai bine ai spune clar că e o îngâmfare,
Căci din acei oameni demni nu ești un vlăstar de soi.
Cu tot felul de căciuli, mulți din noi ne-mpăunăm,

Spre a trece drept isteți, mai bogați și cu puteri,
Apelând la nerozii când dorim și când visăm.
Cât ne zidim glorie și mulțime de plăceri,
Ce contează că trădăm și onoarea ne-o pătam?
Noi să trăim valpurgii, alții aibă doar dureri!

A parveni...

A parveni e azi a noastră vrere,
Nicio instanță nu ne interzice;
Prin orice mijloc ce ne e propice
Ne-nghesuim s-ajungem la putere.
Pe cine nu ne-ascultă și-altfel zice,
Îl facem să se-nchine în tăcere
Și-n veci la libertate să nu spere,
Cât timp, potrivit, vrea să se implice!
Atâți inși perversi, cu minte-ngustă
Vor ca în România să trăiască,
Acaparând poziție augustă,
Ca lumea bravă s-o ademenească
În existență tristă și îngustă,
Ca ei peste o țară să domnească!

Nu-s fii...

Nu-s fii de Dumnezeu, dar vor pecete
Că ei dețin poziție Divină
Și tronuri mari, ca apoi să parvină
Către desfrâu și-orgii fără regrete.
Acesta-i crezul, patima-i deplină,
Că doar de valpurgii lor le e sete,
Stârnită de blestemele secrete,
De parcă liniștea le poartă vină.
Nicio noblețe nu îi vizitează,
Căci Răul cel mai grav le este slugă
Și în destrăbălare îi urmează.
Adio dar, virtuți, măririi ori rugă;

Pe voi nu vă dorește să fiți rază
Ce ar putea ca viciul să distrugă!

Aforisme

* Ne risipim multe gânduri importante, de parcă nu ne-am prețui existența.

* Din văgăuna existenței nu privim decât vârfurile semețe, iar peste acestea – nicicum fabulosul orizont!

* Nu cunoaștem lumea, dar ne laudăm că avem în buzunar un calculator care ascunde un adevărat Univers.

* Privim realitatea, dar nu știm ce vedem; nici pe noi înșine nu ne observăm; trăim parcă într-o altă lume!

* Viața nu este uniformă; în fiecare clipă gândim altceva, de parcă noi suntem alții...

* Din eter cad fulgi de nea, de par că-s clipe din viața mea; se troienesc în nămeți grei.

* Pe întinderea câmpiei mușuroiul se crede împărat, ca prostul printre nătărăi.

*

Cubu-n care stau...

Cubu-n care stau are-o ușă strâmbă,

Iar spre Răsărit o fereastră şuie.

O rază o văd, de zic că nici nu e,

Căci de o privesc parcă se scâlâmbă.

În acest pustiu viața-i amăruie,

Nici nu mai gândesc, vocea-i ca din drâmbă

Și ce scriu e ca într-o altă limbă,

Iar neliniștea în minte îmi vuie.

Am să plec de-acum în draga câmpie,

Să m-acopere cerul plin de stele,

Iar de voi pieri, nimeni să nu știe!

Să-mi iertați voi, toți, clipele rebele,

C-am dorit, necuvenit, veșnicie

Și puneți pe foc paginile mele!

Aforisme

* Oricât am metamorfoza meșteșugul în talent, inspirația nu-l va împresura niciodată!

* Efortul propriu este cel mai sigur ajutor pe care ți-l poți da.

*

Nu voi avea..

Nu voi avea ce daruri să las clipei ce vine,
Căci fapta trudei mele puterea și-o reduce,
Cât timpul, ca omida, o roade, s-o usuce
De orice frumusețe, lăsându-mă-n suspine.
Atâtea gânduri aspre voința o induce,
Îmbrățișând uitarea tristeților depline
Și n-or avea speranța nicicum să își închine
Iubirea către lume pe unde soarta-i duce.
Ne este dat, adesea, regretul drept răsplată
Și n-avem bucuria de-a cuceri vecia
Cu spiritul frenetic ce ne-a-nsoțit odată.
Și totuși judecata ne-nlătură trufia:
Ne-am dedicat credința și viața minunată
Pentru dreptatea lumii, înlăturând stihia.

Aforisme

* Zgârcitul este pretențios când mănâncă de la alții și se răzvrătește când vede o pâine întreagă pe masa lui.

* Când semidoctul vorbește, se crede enciclopedie,

* Prostul triumfă în societate, pentru că îi îngăduie lumea.

* Dacă nu te regăsești în lume, caută-te în tine însuși;
cugetul nu poate fi gol de el însuși!

* Deși ne considerăm puternici și integri, nu rezistăm nici
chiar ispitelor mici.

* Când îți vei cere iertare, să nu fie niciodată prea târziu!

* Lașitatea se consideră virtute, căci îndeamnă să dezertezi
de la datorie; curajul decăderii!

* Amintirile ne întorc în trecut, curajul ne conduce în
viitor; sensuri contrare ce se atrag către prezent.

* Unii oameni n-au timp de ei înșiși; se dedică semenilor lor; dăruiri divine!

* Când credem că nu mai avem la ce să ne gândim, ne preocupă propria existență; grijă și teamă!

* Fără nemărginirea libertății, viața emite gânduri răzvrătite și fapte de luptă.

* Scriu, scriu pentru că doresc să-mi explorez interioritatea ființei mele.

* Scriu, mă confesez, sunt sincer pentru că aceste fapte sunt cel mai greu de realizat; te lupți cu tine însuși să te înalți, să nu-ți demolezi personalitatea.

* Îmi adun gândurile din trecut, pentru a vedea cine am fost, cine sunt și ce se va întâmpla cu destinul meu de iubitor și slujitor al cuvintelor.

* Oricât de mult fantasm ar exista în unele scrieri, el nu exclude trăirea reală a vieții de către autor.

* Ne căutăm în permanență pe noi înșine, din teama de a nu ne răătăci prin jungla vieții.

* Chiar și atunci când scrii despre tine însuși, ideile pornesc din efervescența lumii și au menirea de a se închina oamenilor.

*

Doamne

Doamne, cum de ne dispar frumuseți din viață!

Chiar noi înșine-am ajuns pcum o paiață,

Căci s-au stins dragi amintiri, de-a rămas doar scrumul...

Lunga trecere de timp își sfârșește drumul!

Nicio muză nu mai vrea să ne iasă-n cale,

Murmurăm doar întristări, cugetul e-n jale!

Din aprinsele chemări reci sunt astăzi toate

De ne-ngheață inima, lacrimile-s zloate.

Unde sunteți mari idei ce mirați ieri veacul

Și credeți că răul grav își găsisese leacul?!

Voi erați ca un stegar ce-ndemna la faptă,

Răzbăteați în orice loc pentru-o lume dreaptă!

Pe câți demoni n-ați învins, câte minți barbare
Nu v-au fost împotriviri fără de iertare?
Îmnul care îl purtați vă dădea putere
De știați să vindecați oameni de durere.
Doar cu-n gest ori un cuvânt voi, idei – mirare,
Cutezați să înfrunțați tiranii amare
Ce-au domnit peste Pământ, ca o ciumă cruntă,
De credea că nicidecum nimeni n-o înfruntă.
Am parcurs, ca-ntr-un torent, persecuții grave,
Idealuri prăvălind și virtuți suave,
De-am rămas pustii în noi și pribegi prin ere,
De parcă durerile au fost o părere.
Dă-ne iar, Bun Dumnezeu, anii de-ncântare,
Freamătul de împliniri și îndemnuri rare,
Să credem că viețuim într-o dreaptă lege,
Crezându-ne că suntem propriul nostru rege!

Aforisme

- * Când ne este teamă de noi înșine, nu apelăm la curaj; ne stăpânește lașitatea!
- * Curajul ne este propriul ajutor la grea nevoie.
- * Când viața a avut curajul de a îmbătrâni, denotă suprema virtute pe care a avut-o!
- * Cu cât avem mai puține zile de parcurs, fiecare dintre cele care vin ne par ca o altă viață; le așteptăm și le dorim cu patimă!
- * Nu vorbim despre noi cu deplină sinceritate; ne ascundem slăbiciunile, protejăm orgoliul și ne menajăm curajul.
- * Curajul nu este o răzbunare, ci o cumpătare și o răbdare: o decizie a înțelepciunii.
- * Pentru fapte minore așteptăm ovații, pentru greșeli de neiertat – critici absente.
- * Experiența de viață ne arată cum este lumea și ne înlesnește să învățăm de la noi înșine.

* Numai deplina cunoaștere a lumii și a vieții ne permite să le înțelegem și să le apreciem valoarea.

* Gândul nostru străbate numai ceea ce știm ori imaginăm; necunoscutul nu poate fi pătruns, rămânând o durere.

* Așteptând numai fapte de geniu, lumea ar fi neinteresantă și indiferentă.

* Numai ceea ce dăruim lumii capătă puterea de a dăinui; ce păstrăm pentru noi dispare!

* Dacă nu vei fi înțeles de către contemporani, pentru viitor vei fi precum o sanscrită.

* Ceea ce ne oferă o zi putem cunoaște numai trăind-o cu intensitate, cu dragoste și cu pasiunea învingătorului; lipsa de entuziasm o atrage în uitare!

* Dintre miile de cugetări, de se va ivi geniuul vreuneia, atunci truda n-a fost zadarnică, iar toate celelalte vor primi un plus de valoare.

* Căutăm preocupări importante pentru a nu irosi timpul, căci el ia cu sine și o parte din viața noastră.

*

...La capăt de drum

Ajuns la capăt de drum, n-am găsit împlinirea,

Toate ideile-s vechi, nu m-așteaptă menirea.

Multe dorințe, arzând, au aprins idealuri,

Dar ele au dispărut, ca luate de valuri!

Mirat, mă întreb grăbit unde acum să mă duc?

Și-oricât aș fi de-ntristat, grele-ncercă

Să plec din nou și să lupt cu puzderii de fleacuri,

Cu mari neghiobii și ura de veacuri.

Sunt legi mari ale firii, să nu cedăm în război,

Să privim înainte, să nu dă înapoi!

Pe stegurile luptei pe-acest ideal îl scriu,

Iar eu, de-acum regăsit, soldat de-a pururi să fiu!

*

Am cunoscut...

Am cunoscut tristețea de-a lungul multor ani

Sub fel de fel de tare ori chipuri de tirani
Ce mi-au aprins văpaia împotrivilor
Și mi-au unit revolta cu-a răzvrătiților.
A fost dat a învinge regimul de dureri,
Dar ne-am jertfit eroii sub gloanțe de tăceri.
Credința ne învață că n-om mai suferi
Și-un iad de nedreptate de-a pururi va pieri!
Ce greu îmi este astăzi, după un sfert de veac,
Să văd că asupririi nu i-am venit de hac
De-și fac de cap tâlharii atâtor mari averi
Din Patria secată de dor și de puteri!
De aș fi fost în stare și eu a fi răpus,
S-ar fi ntronat o lume mai bună la condus
Destinele revoltei, fără-a fi fost furat
Un rai de idealuri și-un cer înseninat.
N-am cum regretul aspru din suflet să mi-l scot,
Decât din nou la luptă, cât va mai fi să pot,
Să chem toată mulțimea, să iasă mic cu mare
Și a curma trădarea, fără de iertare!

Aforisme

* Cu cât ceva este mai greu de înfăptui, cu atât dorim să sfârșim mai repede, părand că vrem să nu greșim întârziind.

* Când avem ceva de spus, ideile aleg singure cuvintele potrivite.

* Cel mai mult în viață greșim atunci când alegem drumul de urmat; sau, cel puțin, este o scuză pentru insuccese...

* Unii oameni trăiesc pe acest Pământ în inexistență, de parcă nici nu s-ar fi născut.

* Pe unii oameni îi uiți, nu-i recunoști, de parcă n-ar fi făcut parte din anturajul tău; dar oare ei despre tine vor avea de spus ceva?

* Când se ivește un geniu, invidioșii mai întâi plâng, apoi se revoltă, contestându-l.

* Viața nu renunță la nimic din ceea ce este al ei, fiind un permanent protest!

* Până la adânci bătrâneți talentul nu are decât vârsta adolescenței; un permanent visător!

* Să realizezi mai mult decât ți-au promis propriile speranțe, înseamnă a te depăși pe tine însuși; calea spre glorie!

*

Urcând...

Urcând spre idealuri, m-am prăbușit în gol,
Căci n-am păstrat credința în vajnicul meu rol
De a parcurge drumul fără de ajutor,
Dar, sprijinit de lume, m-am înălțat ușor...
Voiam mai scurtă calea, iar vârful nu pea-nalt,
Spre a putea în lume cu fală să tresalt.
Chiar eu să mă consider că sunt învingător
Și-n conștiința vremii să fiu nemuritor.
De-acum pustiu-n mine își face apurig loc
Și nu găsesc putere regrete să invoc!
Să urc iar panta sorții, nu știu de am să pot,
Dar strigă un răsunet să iau de-a capăt tot!
Chiar dacă s-ar opune Satana de prin iad
Mă voi târî pe brațe, și-oi merge până cad;
E lecția de viață primită gratuit,
Să-mi apăr demnitatea, căci am păcătuț!

*

Mi-am propus...

Mi-am propus, cândva, să trăiesc un veac,
Dar acest tupeu nu-i convine morții;
Mă tratează chiar ca pe un gândac
C-am sfidat, urât, datinile sorții!
Noi suntem urșiți să uităm de noi
Și-n van să nu știm cum ne e sfârșitul.
Putem doar simți noaptea de apoi
Când ne-o-mbrățișa veșnic Infinitul.

Dar până atunci, conștiința vrea
Să-i urmăim un sfat: sensul de trăire
Către-albastre zări, chiar de-i trudă grea,
Căci poruncă-a dat pentru Nemurire!

*

De-am săvârșit...

De-am săvârșit vreodată o faptă de poveste
Ea n-are sorți să piară, și-atuncia unde este?
Prin care colț de lume oftează înjosită
Că nu-i luată-n seamă și stă nefolosită?
Dar oare ce contează, acolo-un ciob de faptă,
Când operă de geniu de a creea nu-i aptă?
Suntem prea îndărătnici să primenim gândirea,
Nesocotind valoarea ce ne înalță firea!
Cândva, prin vremuri limpezi, s-o dezveli uitarea,
Iar bogății de daruri și-or auzi chemarea
De-a străluci cu fală, ca într-o viață pură
Și unde nepăsarea nimeni n-o mai îndură!

Aforisme

- * Imposibilul este orizontul cutezătorilor!
- * Omul este veșnicul copil al Mamei Naturi; are grijă de el, îi oferă toate bunătățile și îl iubește; este suprema ei creație!
- * Oamenii importanți emit îndemnuri de cunoaștere către sine pentru semenii lor.
- * Întotdeauna să te aperi, mai întâi, de tine însuși; ce de rele ascunzi!

*

Mi-e dor...

Mi-e dor de străzile tăcute
Și de căsuțe adormite,
Să calc pe pietrele tocite,
Să-ntâmpin lumi necunoscute.
Copacii de pe largi trotuare
Să-mi facă umbră-n miez de vară,
Iar către liniștea de seară

S-ascult în parcul vechi famfare...
Unde sunteți clipele mele
În care iubeam poezia,
Sorbind din viață bucuria
Și visuri ample dintre stele?!
Cum să v-aduc din nou la mine,
Să vă resimt iarăși dogoarea
Ce-mi inspira, cândva, cântarea
De treceau ani fără suspine?!
Cât plâng de mult nu simțiți oare?
Că doar aveți în voi o vrajă
Ce-n veci vă stă parcă de strajă
De-a nu vă stinge în uitare.
Am să mă-ntorc în tinerețe,
Când aveam zile înzeite,
Căci gândurile-ndrăgostite
Imploră multă frumusețe!

*

Oare ce patimi...

Oare ce patimi nu mă tot încearcă
Și care piază- rea n-a fost făcută,
Dacă o muză n-arfi fost născută

Să fie inger pentru mine, parcă?
Aflat cu mine însumi în dispută,
M-am clătinat pe valuri, ca-ntr-o barcă;
Și-o luptă grea de-atunci mereu mă-ncearcă,
Să mă confruntat cu nedreptatea brută.
Simțeam nevoia unui duh aproape
Să mă susțină-n orice-mprejurare;
Nimic din firea mea să nu îi scape!
Să aibă darul de a-mi fi-ndrumare,
Când voia lumii-n mintea-mi nu încapă,
Și s-o slujesc cu vie-nflăcărare!

*

De-a lungul...

Am scris, rebel, multe poeme
De-a lungul multor ani amarnici,
Dar n-am putut să sting durere
Stârnită de tirani fățarnici.
Am tot sperat că pot aprinde
Cu foc de cuget răzvrătirea
Și-a pune stavilă terorii,
Desferecând înlănțuirea.
Dar într-un secol plin de ură,
Lovit de-o clipă legendară,
S-a întâmplat un fapt de seamă:
Dementul veac a fost să piară!
S-au strâns mulțimile în stradă
Și s-a pornit o grea răscoală,
Trezindu-se o conștiință,
Ca dintr-o nesfârșită boală!

Aforisme

* Prefer odaia mea cu mușcate la fereastră, decât un palat
distant sufletului meu; ce-i străin folositor?

* Am citit, dar tot n-am înțeles, am învățat, însă nu am
reținut; de vină-s eu ori poemu-i ezoteric?! Pentru mine cine oare
scrie? Voi, dușmanii rimelor?

* Mulți oameni au fost considerați vinovați, chiar și pentru
frunzele căzute toamna din copaci: nedreptatea inventează moarte!

* Vorbește despre sine, nu pentru a-l asculta cineva, ci
pentru a se auzi el însuși; se venerează!

* Iubirea estompează greșelile, pe când înstrăinare nu doar
le amplifică, ci le și predomină!

* Refuzând, în principiu, orice critică, pretinzi perfecțiune.

* Cu orice risc, vrea să parvină; încântătoare degradare!

* Atunci când suntem însingurați, nu ne regăsim niciodată
pe noi înșine; pustiul e-n suflet!

* Nu vă amăgiți să credeți că va trudi cineva să deslușească
încâlcelile pe care le lăsați în urmă!

* Faptele fără valoare pier distruse de uitare, sunt
putregaiurile vremurilor!

* Tristețea n-are prieteni; este zâna dușmnilor!

* Dați-i unui om putere și îi veți afla slăbiciunile!

* Dumnezeu se face simțit pretutindeni, dar nu credem;
cum poate fi chiar oriunde, dacă noi suntem atât de mici și nimeni
nu ne bagă în seamă?

* Înlăturați credința și Haosul va recuceri Pământul!

* Fiecare om are, în felul său, nevoie de ceva anume care
să-i potolească arderea interioară; setea aprigă de viață!

* Nu asprimea pedepsei ne chinuie, ci nedreptatea care ni
se face.

* Nedreptatea nu este doar o durere fizică izolată; este o
pandemie a sufletelor!

* Fleacurile sunt stăpâne pe timpul nostru; dacă evadăm
doar câteva frânturi de vreme, putem crea adevărate minuni!

* Seara, până spre miezul-noptii ascult simfonia
gânguierilor nepoatei mele, Teodora- Maria, în vârstă de un an;
sunt momente de sublim!

* Când nu știm ce să spunem, vorbim mult, dar nu se
înțelege nimic!

* Întotdeauna căutăm ceva în viață, dar rareori știm și ce
anume; parcă rătăcim!

* Ar trebui ca noi, oameni, să spunem vieții ce drum să
urmeze, dar adeseori mergem unde ea ne duce!

*

S-aștern romanul...

S-aștern romanul vieții mele mi-a fost dorința cea mai vie

Și fremătam de încântare când, hotărât, voiam a scrie.

Nu mi-am găsit însă cadența de-a cuceri nemărginirea

Atâtor gânduri împlinite în fapte ce sfidau uimirea.

S-aduc omagiul versurilor ce-mi însoțeau adolescența

A fost întâia încercare de-a-mi evidenția prezența.

Scriind catrene și sonete, n-a fost destul a mă expune

Și-am apelat la aforisme, știind că am atât a spune.
M-am folosit de gândul ager, de-nțelepciune și virtute,
Punând în pagini mii de gânduri, din doruri sfinte
renăscute.
Împresurat de bucurie, le-am dat prin lume închinare
Ca pe un dar suprem de suflet, spre împliniri și încântare.
N-a fost strădania ușoară să explorez adânc prin minte,
Cioplind ideile să iasă din dragi și sacre zăcămintе.
Le-am oferit ca pe cristale, din cuget căpătând sclipire,

Fiindu-mi cea mai pură faptă cu har și lacrimi în zidire.
Chiar dacă, uneori, în lume s-a strecurat vre un cărbune,
El capătă doar cuviința de-a fi contrast la idei bune.
N-am ocolit răul sinistru și nici ocârmuiri nefaste,
Punându-mi argumente-n față, ca scuturile într-o oaste.
Nu m-am lăsat cuprins de teamă, având curajul drept
simboluri
Și-am tras direct în asuprire, fără tristeți, fără ocoluri.
Când zilele mi-au fost lumină, am ridicat fața spre soare,
Întrevăzând iubiri și doruri, mari idealuri și-adorare.
Spre-a regăsi al lumii zâmbet, în toat-a mea înverșunare,
M-am sprijinit de adevăruri, lovind în tagma de-nșelare.
Strădania mi-a aflat drumul ce duce către demnitate,
Deschinzând porțile spre inimi care-au bătut îndurerate.
Am pus crezuri și idealuri în fraze-aprinse de simțire,
Să simtă fiecare suflet că-i zămislit pentru iubire
Și să abjure întristarea din patimile degradării,
Sorbind învățături profunde ca temelii ale-nălțării.
Din taina unor mari îndemnuri să-și construiască edificii
De libertăți și de credință, cu îndârjiri și sacrificii.
Să știe că nimic în viață nu se obține de la sine,
Ci doar cu aprigă-nceleștare, cu-mpotriviri la ce nu-i bine.
Se va simți mai demn, mai mândru de fapta-i care-i dă
putere
Să zboare către orizonturi pe care cugetul le cere.

Întotdeauna, către zarea cea mai aprinsă de lumină,
L-am îndemnat să se îndrepte pe omul simplu ce suspină
Și n-are bucurii în viață, având trăirea-ntunecată
De insuccese și de rele, fără să fi greșit vreodată.
O, câte alte multe sfaturi nu i-am lăsat pe albul filei
Omului dornic de-nălțare spre lauda oricărei zile!

II

De stau să mă gândesc la mine, nu îmi voi regăsi-mpăcare,
Până nu-mi spun deplin povestea atâtor anii de-nflăcărare.
Mă-ntreb însă, cuprins de teamă, pe cine oare voi seduce
Să se aplece peste pagini ce-s frunzele târzii, caduce!?
În fond, ce mare-nvățătură am lăsat lumii moștenire,
Dacă la vremurile grave, n-a fost îndemn la răzvrătire?
Să fi ieșit lumea în stradă chemată de aprinse rime,
Spre a curma orânduirea sluțită-n ură și în crime!
Ori, poate, glasul mi-a fost palid și n-a sunat precum o
goarnă,
Mulțimea adunând-o grabnic, spre a vedea că se răstoarnă,
La voia ei, regimul aprig și nicio faptă dureroasă
Nu va rămâne-n ascunzișuri, nepedepsită și hidoasă!?
De n-am avut forță destulă ori îmi e harul îndoielnic
Și nu s-a auzit departe sau timpul nu a fost prielnic,
Să fi ieșit în frunte nume, oamenii barzi din scriitură
Pe care lumea să-i urmeze către o viață fără ură!
Unde au fost, pe unde oare au stat comozi în grea tăcere
Și-au privit chinuri și abuzuri fără regret și nici durere?
Să fi primit, cumva, plocoane, mari avantaje ori favoruri,
Spre a se face muți de-a pururi, în calea –naltelor onoruri?!
Nu vă mirați voi, oameni ageri, că astăzi geniul lor pretinde
C-au scris literatură-naltă, ce din iubire se desprinde,
Și-au respectat tot adevărul pe care lumea, fericită,
Îl preamărește drept credință că nu a fost ademenită!
Așa le este făcătura acelor minți, zise, lucide;
Cu Lucifer au făcut pace, cu ideologii morbide!
Unii, mai bravi în... lucrătură, nici n-au mai arătat dezastru,

Pitindu-și chipul lor cel falnic în ale criticii 'nalt castru.
Și când eu, biet poet mai tânăr, m-alăturam de suferință,
M-au înfierat că sunt nevolnic, cu-n veac în urmă-
chibzuință!

Pe toți aceștia, mari iluștri, îi vezi plimbându-și pantalonii
Prin toate marile partide, dornici să-și laude patronii.
Cum vrea s-ajungă la putere, chiar dacă se consideră bard,
Unul și-a oferit statura Președintelui, drept bodyguard.
Ce îi dospește de-acum mintea acestui aprig Dat din Coate,
Se știe că vrea să **decidă** cine să scrie – El socoate!
Să ne întoarcem iar la Stalin și să trăim din nou calvarul
Unor demente personale, aceasta crede că-i e harul!
Azi fug scârbit, cât mai departe, de indivizi cu vreri barbare
Și-i las să-i pedepsească Timpul pentru delict literare!
Cu ei rămână lașitatea atâtor alți mari oameni de seamă
Ce-au stat ascunși sub fapte goale, vânzându-se să treacă
vamă.

Tăcând, atâtea voci absente din îndurările trăite
Vor fi de-a pururi neștiute, de veșnicie pedepsite,
Căci toți acei ce-și vând iubirea, pentru o viață-mbelșugată,
Nu merită iertarea lumii și nici a Patriei, trădată!

III

Mă-ntorc la anii mei frenetici, căci îmi e viața întristată
Și mă afund în vechi speranțe de libertate-adevărată.
Din nou s-aprind dor de revoltă și să-l insuflu-n vieți furate
De idealuri și de visuri, prin legiuiri nejuocate.
S-abjur tot ce inspiră teamă și să rechem lumea în stradă,
Sprea ridica iar baricade, ca un regim pervers să cadă.
Să n-auzim de nedreptate ori că-i minciuna la putere
Și toată avuția obștei e jecmănită cu plăcere.
Nicio avere peste graniți să nu mai intre-n mâini barbare,
Punând un rege să vegheze să nu dăm munți peste hotare
Și să nu știm de umilințe și de parșive interese,
Plecându-ne capul tot timpul la false tronuri de progrese.

Nu suntem oare Daci din fire, răzbătători prin mari
războaie,
De stăm pasivi la înșelare, privind cum glia se despoaie
De orice fapte de valoare, de holde dragi și de izvoare,
Pustiind codrii și gândirea, în veci dospind îngrijorare?!
De ne-ar fi mintea mai lucidă, iar inima mai iubitoare
Când vom jura Patriei fală, renaștere și-naltă stare,
Ne vom simți iar stăpâni liberi peste moșia strămoșească
Și-o fi *De Sine Stătătoare* în veci, ca Patrie regească!
Vom îndrăgi pământurile și-om scoate aur și din piatră
Spre a clădi școli și altare, sfințindu-ne străbuna vatră.
Dă-mi, Doamne, iarăși bucuria de-a-mi revedea Patria
mare,
Mândră de datini și cultură, prosperă și înălțătoare!
Până atunci eu plâng în mine, că n-am știut a-i fi stegarul
Unui îndemn la libertate și nici să-i fi sorbit amarul!
În anii triști, de înrobire, au fost strigați toți pământenii
De Patria, în lanțuri grele, s-o apere, cum știu oștenii,
Jertfindu-se înșiși pe sine când voia ei e cotropită,
Iar toată națiunea dârză de desnădejde-i potopită!
N-au auzit-o trădătorii și nici cei lacomi de putere,
Doar cei ce s-au opus terorii i-au dat curaj mereu să spere.
Prin ei și-a regăsit credința că-n visul lor este-ntrupată,
Iar când a fost Revolta Mare, de ei a fost eliberată.

IV

Voi, oameni chinuți de veacuri, în voi se află fala țării,
Prin voi ea și-a păstrat ființa, i-ați dat chiar sângele
salvării!
Din lumea cu așa lichele, de nu mi-ar fi curând plecarea,
Poate mi-e dat să văd că cerul și-a dăruit îngrijorarea
Pentru o țară oropsită de-a timpului tristă urgie
Și-a rostuit să se sfârșească urmările de barbarie!
Iar de-om fi bravi în fapta noastră, punând o dreaptă
cârmuire,
Vom avea iarăși țara mândră de vița ei și de iubire!

Aceasta-i vrerea, grea, de jertfă, ca o poruncă
strămoșească,

Ce-o moștenim ca pe-o icoană, dreptatea-n țară să
domnească!

Nu s-o uita cumplita jale când vremurile s-or petrece,
Căci un suspin din cimitire va aminti de vremi zevzece!
Fie ca veșnic Omenirea să nu mai știe de-așa chinuri,
Având natura în ea însăși mântuitoarele seninuri!

Aforisme

- * Mai rea decât cutezanța prostiei este aroganța ignarului.
- * Lauda are misiunea de a parveni.
- * Plecăm din această lume cu regretul că multe întrebări nu ne-au fost puse, nici chiar de către copiii noștri.
- * Dacă știind nu dăm răspunsul adevărat, slujim minciuna; o proprie trădare!
- * Unii oameni împrumută tristețe, deși n-au motive, refuzând zâmbetul oricui.
- * Nu se lasă cunoscut, știind că lumea n-are ce să afle despre sine.
- * Când nu poate induce înțelepciune, emite doar pretenții docte!
- * Nu se mai discută despre adevăr ori poezie, ci se comentează despre filosofie; este mai șic!
- * Știi tu cine-s EU? Îți arăt EU ție! Dar se tot caută și nu se regăsește nicicum!
- * Copiii sunt singura certitudine a veșniciei noastre!
- * Moftul se îndoapă cu pretenții.
- * Pe toate le vede, orice știe, nimic nu-i scapă;este Mafalda ce nu se cunoaște pe sine.
- * Neagă orice argument al adversarului, pretinzând că deține adevărul absolut.
- * Ceea ce lăsăm în urma noastră este singura bogăție reală pe care am avut-o.
- * Valoarea noastră nu este mai mare decât aceea pe care ne-o acordă lumea.

* Dacă îți măsoari singur calitățile, vei acuza lumea că te subapreciază.

* Pot fi condiții ideale de a scrie, dar dacă lipsește muza, mângăiești doar hârtie.

* Perseverența, truda și insistența sunt muzele care ne arată cum să folosim timpul în favoarea noastră.

* În afară de ceea ce știe, susține că altceva nu mai există; Universul semidoctului!

* Visul ignoranței este acela de a stabili și măsura adevărul.

* Cel învins crede că oricine în locul său ar fi pățit la fel; e ca o victorie a sa!

* Desconsiderând alte păreri, nu poți susține că deții supremația cunoașterii.

* Exagerând ceea ce cunoști, nu devii mai înțelept.

* Amorul propriu nu-ți este prieten!

* Tot timpul așteptăm să se întâmple în viața noastră un fapt deosebit și chiar minuni.

* Lenea este o lașitate pe care unii și-o asumă cu plăcere.

* Când viața nu învinge, Universul se stinge.

* Nu întunericul ne sperie, ci lipsa de strălucire a libertății.

* Sfârșitul nu este efemer; este o noapte a veșniciei; doar începuturile au lumina Divinității.

* Scriind, sperăm ca o nestemată de geniu să se topească în cerneala penitei noastre.

* Depărtările ne cheamă pentru că acolo s-au dus gândurile noastre; au întâlnire cu fabulosul necunoscut!

* Credem că purtăm în viață o povară prea grea, deși urcăm Golgota doar cu o cruciuliță!

* Vrem să accedem dincolo de orizont, dar nu facem nimic pentru a ajunge la el.

* N-am irosit Timpul; gândul mi-a colindat prin minunile lumii, iar sufletul s-a înălțat către stele!

* Dacă nu faci nimic, nu vei avea din ce să-ți construiești viața; va fi un pustiu!

* Faptele cugetului au puterea de a ne transmuta în eternitate.

* Când puterea gândului va putea să urnească măcar un singur atom, vom fi o altă ființă; mai bună ori mai rea, sau deloc!?

* Copii nu doar ne cuceresc cu-n zâmbet, ci și ne farmecă definitiv cu el.

* Pentru nepoata mea, Teodora-Maria, ivită de curând pe lume, bătrânețea mi s-a răzvrătit; vrea un plus de elan, să-i poată lăsa o mai mare moștenire de cuget.

* De singurătate și de urât mă refugiez în raiul cugetărilor și de fiecare dată, în mintea mea, se produce un adevărat Bing-Bang; izbucnește Universul aforismelor!

* Cu cât posibilitatea realizării unei fapte este mai îndepărtată de noi și greu de realizat, cu atât devine mai atrăgătoare, solicitându-ne să i ne dăruim cu pasiune.

* Zădărnicia trupului nostru are geniul de a emite ideea propriei nemuriri.

* De-ți limitezi speranțele, cugetul nu va ieși din caverna preistorică.

* Unor oameni le sar slăbiciunile altora în ochi, dar la virtuțile acestor, n-au putere să ajungă.

* Calomnia nu-i interesată de ceea ce n-are valoare; ea murdărește doar virtuțile!

* Să renunț la speranțe, la visuri și la iluzii înseamnă a mă deposeda de mine însumi; aș rămâne nimic!

* A vrea să cunoști cât mai mult, ilustrează dorința de a te afla pe tine însuși.

* Deși poate să vorbească, gura îi tace, cugetul nu spune nimic, iar sufletul n-are răsunet omenesc.

* După ce a fost învins, bravează zadarnic față de oricine, deși nu-i este adversar!

* Chiar dacă o idee n-a fost generată de puterea geniului, oricare altă zămislire a cugetului te poate purta către înălțimile stelare.

Pot spune că omul este dator Patriei care îl iubește și lumii care îl ajută să se manifeste. Am mai scria, cu alte prilejuri, despre responsabilitatea pe care fiecare din noi o are față de sine, de cum înțelege să-și ordoneze existența, să-și făurească și să-și afirme valorile personale.

Dar a privi responsabilitatea doar ca pe o chestiune intimă, personală am cădea într-un fel de egoism deloc măgulitor. Omul nu este singular, ci trăiește într-o colectivitate în care relațiile între indivizi sunt destul de strânse, interconectându-se în activități și atitudini complexe.

Tocmai de aceea, fiecare om are răspunderea față de ce poziții ocupă în societate și ce îi oferă acesteia. Din acest punct de vedere, se poate spune că fiecare persoană are de dat un răspuns și, poate, de purtat o cruce de cum arată lumea în care trăiește și cum o va lăsa urmașilor săi.

Această răspundere onorează, înalță, nu este o vanitate, o decorație pe care cineva și-o atârnă singur în piept. De-ar fi așa, atunci, cu siguranță, treburile obștei ar fi jucate la ruletă.

Interesele comune ale oamenilor i-au naștere din neîmplinirile generale, din lupta cu greutățile vieții și, se poate spune, din rana durerilor umane. Acesta este punctul de unde începe spiritul de răspundere, nu din cel al bucuriilor ori ale unor vanități urâte.

Datoria pe care o ai față de lume este ca o parte din viața ta, din grija, credința și din spiritul de dăruire. Nu putem fi responsabili numai față de propria existență, ci și față de suferințele altora, ca o revărsare de iubire.

Dacă nu ne-am comporta în acest fel, ar fi ca o fugă față de tine însuși, ca o dezertare de la datorie, ba chiar o trădare a propriilor tale idealuri; o lașitate triumfătoare!

Caracterele puternice nu se pot asunde în spatele acestor griji care se pot contopi în gânduri și în suflet, devenind străin de sclavia fericită a răspunderii.

Ne putem măsura realizările vieții, nu cântărind ceea ce am făcut pentru noi, ci dacă ne-am asumat ceva din cerințele oamenilor, dacă am avut această demnitate.

Omule bun, eroule de pe câmpul de luptă al vieții, dacă ai atras de partea ta sublima responsabilitate, atunci ai curajul și însemnează-ți numele în Cartea Omeniei, a Datoriei!

*

Plagiatul e o molimă? Cum atâtea înalte personalități politice au săvârșit, dar nerecunoscut, furtul multor idei de la înaintașii lor, transcriindu-le, ca originale, în teze de doctorat, eu, ca om obișnuit, mă simt obligat să recunosc că am făcut asemenea transfer.

În numeroase pagini am așternut versuri, idei, metafore și cugetări din scrieri mai vechi, fără să o spun deschis, lăsând a se înțelege că fremățul vieții nu este lipsit de inspirație și poezie. Dar atâta timp cât acești adevărați tâlhari de avuții intelectuale, stau cocoțați, pe mai departe, în poziții sociale de înaltă responsabilitate, eu oare ce să fac? Cel pe care l-am depozat de strădaniile spiritului său nu mai este demult ca cel de astăzi și nu mai are putere să se opună, ba este, poate, chiar bucuros să știe acest fapt. Este un alt om, pe care îl cunosc: sunt chiar eu însumi. Eu am însă unele temeri, mă simt oarecum stânjenit, pe când Dumnealor, mari specialiști în ale sustragerilor, nu manifestă niciun regret, nicio sfială și nu-și fac mea-culpa, chiar neagă delictul de dezonoare, transformându-l în virtuți personale!

Cât mă privește, mi-am cerut iertare pentru gesturile săvârșite, însă nu am promis că nu se va mai repeta atunci când o va împune ocazia. Într-un fel, sunt îndreptățit să o fac, având o vârstă înaintată, nu ca cei la care m-am referit, tineri, cu prestanță, cu averi, mari perverși, mari potlogari!

Cu tot regretul pe care îl simt, într-o noapte m-am trezit că sunt luat de guler și amenințat de autorul din care am plagiat cu dezinvoltură, Gheorghiuță Țărălungă. I-am explicat că, de fapt, este o neînțelegere, o confuzie, o eroare de personalitate, eu fiind

același cu el însuși, cu aprigul amenințător! Da, eu fiind el însuși, el este eu însumi. Dar degeaba totuși! Nu m-a recunoscut: el e înnobilit de gânduri - eu un biet nevolnic; el bogat în daruri - eu secăt de visuri; el crezând în nemurire - eu rob al vremelnice!

Potolit, într-un târziu, de insistențele mele sau, mai bine spus, fiindu-i milă de impostura și deznădejdea mea, mi-a înțeles intențiile avute și mi-a înlesnit să folosesc, cu zgârcenie, pe mai departe, unele învăpăieri de cuget, pentru a reaprinde în inimile semenilor mei dragostea de Patrie, de libertate și de înălțare!

Din câte se vorbește prin lume, atitudinea pe care am avut-o este condamnată de către unii oameni, iar eu le dau dreptate să fie exigenți cu ceea ce li se oferă pentru clipele lor de relaxare ori de credință. Mă nedumerește totuși lipsa de reacție față de falsurile grosolane ale celor pe care i-au ales să le reprezinte interesele, demnitatea și onoarea!

Dacă-i așa, atunci recidivez, plagiiind un aforism publicat pe frontispiciu unui ziar săptămânal la Brăila, dar care a considerat că semnătura mea nu poate sta alături de cele ale unor oameni de seamă: **Dacă onoarea s-ar putea fura, ar fi o cinste să fii hoț!**

Oare auzi-va cei vizați de ceea ce spus-am despre măriile lor? Vai, era să spun măgării!

Aforisme

* Orice răutate se termină, numai că altele se grăbesc să îi ia locul!

* Prostia imită gesturi aristocratice, crezându-se regină.

* Înfrângerile suferite la tinerețe sunt victorii vindecătoare la bătrânețe.

* Necunoscutul are veșnicia lui în care cugetul nu poate pătrunde.

* Deși necunoscutul este o fascinație a vieții, în veșnicia lui vom pieri.

* În tinerețe căutăm necunoscutul, dorind să-l cucerim, iar mai târziu îl urâm pentru că în veșnicia lui vom dispărea.

* Dincolo de viață mă înspăimântă necunoscutul.

* Bătrânețea este respinsă, nesocotind că ar mai putea avea valoare.

* Viitorul este o mândrie pe care ne-o dorim cu ardoare.

* Bucuria este elixirul vieții; poartă în ea har Divin.

* Răul este rău și numai pentru că există, pe când binele trebuie făurit!

* Insuflă viață materiei nevie și te voi crede ca fiul Lui Dumnezeu!

* A nu dori răul nimănui este primul gest al omeniei; veșnicul motiv de revoltă al răului.

* Răul nu este niciodată mic; întotdeauna se amplifică.

* Să nu dai niciodată crezare răului că a greșit; te încearcă, te amăgește până când te lovește!

* Timpul nu teaurizează valorile umane; sclipirile aurifere ale cugetului se tot sting!

* Unii oameni se victimizează că nu sunt lăudați, deși ei doar își doresc merite.

* Intențiile nu sunt motiv de laudă și nici de regret; nu s-au investit decât iluzii!

* Un cântec ne face bine și atunci când suspină; așa cum nu ne bucurăm de răul cuiva.

* La tinerețe căutăm un loc care să fie al vieții; la bătrânețe nu ne simțim bine nicăieri.

* S-ar putea ca Timpul să afle despre unele idei sau fapte de-ale noastre, considerându-le importante; chiar propriile speranțe ne îndeamnă să credem!

* După vârsta de optzeci de ani recunosc că am îmbătrânit, dar tot nu mă predau!

* Chiar dacă bătrânețea este ca o epavă, ea nu poate fi o sclavă a vieții, ea decide, se poate curma însăși pe sine!

* Își arată pretutindeni bogăția veștmintelor, pentru a-și ascunde sărăcia cugetului.

* Splendoarea zilelor este zgârcită cu bătrânețea, dar ea nu se lasă amăgită cu promisiuni ori cu iluzii.

* Lăsați-mi bătrânețea să obosească scriind; numai așa îmi întineresc gândurile și îmi zidesc propriul destin!

*Nu-mi apăr bătrânețea, pentru că îmi este milă de mine însumi, ci pentru că mai am putere să dăruiesc, spre a dăinui.

* Ne dorim din tinerețe să avem o viață îndelungată, dar ne pare rău atunci când bătrânețea vine.

* Eliberat de dureri, de teamă și de griji, cugetul izbucnește în libertatea ideilor, construindu-și edificiul nemuririi.

* Atât timp cât trăim este toată îndumnezeirea pe care o avem; pierdem apoi gloria, puterea și visul nemuririi; nimicul ne este diavolul!

* Fiecare zi este un fantasm de existență; întrece închipuirea și accede spre Divin.

* Pentru că bătrânețea este scurtă, obligă fiecare zi să-i făurească fapte și chiar iluzi.

* Nu râdeți de bătrânețe și nu o compătimiți; nu știți dacă o veți cunoaște ori veți înțelege comoara pe care o posedă!

* Dacă suntem bătrâni, înseamnă că am învățat cum să o dobândim; prea mulți oameni rămân repetenți din tinerețe!

* Bătrânețea iubește trecutul, dar nu înapoierea; nimeni nu așteaptă mai mult ca ea clipe de viitor!

* Tot scriu despre bătrânețe, pentru că este starea mea actuală; mă confrunt cu mine însumi!

* Paginile pe care le-am scris îmi par ca niște lanuri de grâu, dar de pe care s-a cules numai neghină, căci multe cugete nu s-au putut hrăni cu roadele mele.

* Stăpânul existenței pe care o avem este Cugetul nostru; puterea lui constă în rațiunea rece, dură și neîndurătoare; iluziile nu-l îmblânzesc!

* O faptă, cât de neînsemnată, este o adevărată comoară în Imperiul Pierderii de Timp!

*

Condamnarea unui torționar la douăzeci de ani de închisoare, oricât ar părea de justificată, pentru mine este un alt motiv de întristare. O consider că nu este altceva decât o

diversiune, o falsă justiție. Atât timp cât marii criminali comuniști care au stăpânit România patruzeci și cinci de ani nu sunt pedepsiți, ceea ce ni se oferă astăzi, după mai bine de un sfert de veac de înfringurate așteptări de a se face dreptate, nu este decât o dureroasă parodie.

Și dacă ascunderea ori chiar coabitarea cu făptuitorii grozăviilor suferite de poporul român nu sunt făcute în deplină cunoștință de cauză, tot este un act de iresponsabilitate nu doar pentru justiție, ci și pentru Parlamentele, Guvernele și Președinții care s-au succedat de-a lungul vremurilor încremenite în uitare. Trebuia ca oamenii politici care au condus destinele țării de după sângeroasa Revoluție să se fi legat cu lanțuri de gât de ușa cancelariilor lor, până când nu se insituiau legi aspre care să lumineze tenebrele trecutului și să aducă în fața Divinei Dreptăți pe toți făptuitorii de urgie, nu doar la fel de grave ca acelea ale tortionarului recent condamnat, ci infinit mai atroce.

De ce se vrea a nu se condamna comunismul? Nu este împovăraător de conștiință însuși faptul că se cunoaște cum **300.000.000(trei sute de milioane)** de oameni au fost victime ale regimului odios și că numai în România cifra atinge astronomică înălțime de **un milion de adevărați îngeri ai neamului nostru**?

Ce faceți Domilor Judecători, Inimoși Procurori, Risipitori de Avuție Națională cocoțați în parlament? Nu vă simțiți deloc complici că tăceți, că uitați, că vă faceți a avea Uriășe Treburi de rezolvat? **Pentru aceste atitudini veți da și voi, odată și adată, cumplită socoteală!**

Aduce-ți în boxa acuzării pe toți nemernicii care mai sunt în viață și vă râd în nas că n-aveți curajul și nici demnitatea, de a le răstigni faptele lor abominabile. Ori chiar ei v-au învățat să inventați un Acarul Păun?

Dacă vreți să o faceți, cel puțin careva dintre voi, ieșiți în fața mulțimii și stigați din rășputeri că vă despărțiți de cei fără de suflet, fără de Patrie și de credință, înmormântând în veci trădarea!

Până când nu se va întâmpla această destăinuire patriotică, sunteți cu mult mai vinovați! Cu urâtă, rușinoasă și criminală atitudine vă îmbrățișați! Inspirați dezgust!

Aforisme

* Pretinde că știe tot, nu doar despre prezent și trecut, ci și despre viitor; este și Mafalda, este și Friedrich Nietzsche!

* Semidoctul crede că ceea ce știe este lege, interzicând orice altceva.

* Tot timpul m-am căutat pe mine însumi, nu pentru a mă afla mai tânăr ori mai înțelept, ci pentru a mă cunoaște așa cum sunt, ce limite ori orizonturi am.

* Nu pretinde să-ți dea Patria ceva; fii fericit dacă tu poți să-i oferi strădaniile tale!

* Nu m-au stăpânit niciodată iluziile că am creat ceva inutil, poate și pentru că voi fi avut convingerea că făuresc valori importante.

* Orice faptă a Cugetului păstrează în sine taina creației.

* Măreția, Gloria și Puterea nu sunt oare iluzii atunci când le dorim?

* Orice rău se confruntă, mai întâi, cu puterile conștiinței noastre.

* Dacă ni se impun limite, ne răzvrătim; când ni se cere mai mult, ne jeluim pretutindeni.

* Pentru ceea ce dăm, pretindem; când ni se oferă, considerăm că e derizoriu.

* Orice scriitor își este propriul său critic, mai indulgent ori exigent, după cum crede în valoarea creației sale; numai el știe de câte ori a mâzgălit teancuri de hârtie!

* Aforismul nu pogoară din cer și nu se ivește din nimic; este un gând trecut, înainte de a fi slobozit, prin aspra judecată a conștiinței.

* Ar trebui, din când în când, să cotrobăim prin noi înșine; ce de fapte ascundem, ce de idei ne așteaptă!

* Descoperă adevărul în ceea ce ți se oferă; aparențele înșală așteptările!

* Lumea este condusă de mărimea averilor, nu de valoarea spiritului.

* Înainte de a da somnului tribut de cuget, mă desfăt în valpurgia rimelor și a aforismelor; ce seri învăpăiate de simțire!

* Suntem obosiți și vrem să dormim; ne pregătim pentru o nouă zi – viață!

* Somnul este o iluzie a vieții, ca o altă realitate.

* Noaptea dormin, dar ziua să nu adormim!

* Răul este cel mai pervers vrăjitor – diavol; chinuie în nesfârșite înfățișări.

* Când nu mai ai nimic de spus și nu poți gândi, zilele nu mai strălucesc, iar întunericul nopților își pierde înstelarea; un licurici de cuget ar părea o văpaie!

* Gândul mi-a săgetat tristeți, dureri și întunericul lipsei de libertate; am putut rămâne viu!

* Omul – ființă veșnic nemulțumită de sine!

* Nu te bucura că ai învins o răutate; alte surate îi vor răzbunare.

* Când dezertorii poartă deorații, eroii s-au sfârșit zadarnic!

* Nu vă atingeți de tronul bătrâneții nimănui; străbătând împărăția vieții, s-a luptat cu mulți balauri și cu zmei!

* Regretul este ca o durere pe care o așteptăm să ne cuprindă; ne pedepsim o vină.

*

O, nu...

O, nu mă aflu printre oamenii de seamă

Să-mi fie viața ca o sărbătoare,

Căci tot ce spun nu are confruntare;

Sunt cel pe care lumea nu-l aclamă!

Când gândul meu răzbate peste zare

Și-aduc idei ce alte vreri proclamă,

Iar Patria la luptă își recheamă,

Toți cei neputincioși nu-mi dau crezare!

Așa sunt oamenii ce ne domină,

Cu fel de fel de vești și baliverne,
Menite-n ignoranță să ne țină!
Ei știu doară voința să-și prosterne,
Căci unor false datini se închină;
Străinătății sufletu-și așterne!

Mă știu...

Mă știu din viața mea cea țărănească
Trecută veacuri prin nevoi cumplite,
Să n-am plăceri și pofte-nchipuite,
Ca viciile să mă ocolească.
Nu vreau măririi și gloriei ofilite
La umbra intereselor cu mască,
Iar demnitate să mi-o umilească
Și-n smârcuri să m-afund pe nesimțite.
Chem îngerii să mă îmbrățișeze,
Ca pe-o ființă dragă, oropsită
Și-asupra mea de-a pururi să vegheze.
Iar de-or vrea, să-mi dea minte iscusită,
Ca dragostea în mine să urmeze
Mereu credința mea mărturisită.

Aforisme

* Am ajuns să confund speranțele cu iluziile, iar pe acestea cu speranțele; oare în ce realitate mă aflui?!

* Dacă Iluzia este Nimic, atunci înseamnă că ea e ceva, din moment ce se spune că *este*; deci Nimicul este o iluzie, pentru că a dovedit a fi o existență a ceva.

* Dacă am asimilat învățătură și am dobândit experiență, se poate deduce că suntem mai înțelepți; dacă nu, cine ne despoaie de noi înșine?

* Trebuie să fim grijulii cu viața noastră, dar marea responsabilitate se va resimți după ce nu vom mai fi!

* Iluzia competenței este o prietenie perversă.

* Și cele mai frumoase amintiri din trecut ascund un profund suspin.

* Ideile clare izvorăsc din limpezimi de cuget;
străluminările conștiinței!

*

Mai am...

Mai am de scris o seamă de cuvinte
Despre idei și fapte glorioase
Ce s-au ivit în vremuri dureroase,
Croite, parcă, de voințe sfinte.
Luptând prin munți și-n nopți întunecoase,
Români, eroi cu inima fierbinte,
Au îngrozit regimul fără minte
Ce-a slugărit opinii ticăloase.
Prin ger, prin foc, prin chinuri și prin foame
Au ținut trează Nația Română,
Ca hâdul comunism să îl destrame.
Le plânge sufletul sub grea țărână,
Că astăzi sunt uitate a lor drame;
Recunoștința noastră e păgână!

*

Un secol a trecut...

Vom fi mereu stăpâni pe-aceste plaiuri,
Căci mii de ani ne-au fost întruchipare
Și n-am venit din pustele barbare;
Aici ne-au legănat sublime graiuri!
Să ținem piept urgiilor tâlhare,
Am construit de veacuri `nalte splaiuri
Și-am plivit rariștea de putregaiuri
Să crească demn Ardealul către soare!
Un secol a trecut în biruință
Și încă multe ere vor mai trece,
Cu-aceleași sfinte datini și credință!
Și chiar de vor păgânii să disece
A noastră vrednică alcătuință,
De-a pururi capul dușman o să-și plece!

*

Nu mai sânt...

Nu mai sânt azi tâlhari la drumul mare
Să-ți șterpească aurul din pungă;
A fost aceasta practică prelungă,
Cum e acum un furt de buzunare.
La avuții, la jaf vor să ajungă
Pungași cu ifose parlamentare,
Fără obraz și teamă de-nchisoare,
Că-s apărați – imunitate lungă!
Ei nu știu cum se strânge gologanul,
Trudind din greu, cu multă sânghință,
Se poartă în desfrâu precum golanul!
Că i-am votat, n-au nicio cuviință,
Nu știu chemarea țării și aleanul,
Crucificându-i orice năzuință!

*

Cu mulți bani...

Cu mulți bani și tot felul de plocoane,
Tu poți să ai încredere totală
Că voința obștei îi va fi fală
Celui votat de lumile sărmene.
Nici vorbă de-așa mare bănuială!
Urcat prea sus, și-a mai dorit galoane,
Mare confort și multe milioane,
Cu orice risc, fără nicio sfială!
- Ce basm, ce patriotice dorințe
Se tot rostesc pe străzi în gura mare,
Când îmsumi am multiple preferințe?!
Nu m-acuzați că n-ș avea onoare;
Ce-am spus, cândva, erau făgăduințe,
Să am prostimea toată la picioare!

*

A trecut...

A trecut un om pe stradă,
Întristat și fără vlagă,

Ca o existență vagă,
Parcă nimeni să nu-l vadă!
A trudit o viață-ntreagă
În durere de corvoadă,
Iar acum e doar o pradă
Suferindă ca o plagă.
Nu e de folos niciunde,
Cinstea nu e căutată;
La hoții nu corespunde!
Ce virtuți ne tot arată
Că mari fapte el ascunde?
E prea bun, azi îi erată!

*

Nu ne dăm...

Nu ne dăm prea bine seama
Că trădăm o veșnicie
Și nimeni de noi nu știe,
Chiar și când vom trece vama.
Nu avem nici bucurie
Și nicicum ce este teama
Că pe om îl paște drama;
Existând, nu o să fie!
Căci din toată armonia
Universului de viață
Doar am colindat pustia,
Neaflând taina măreață
Ce ne-nalță omenia
În sfințenie de viață!

*

Ordine...

Ordine eu nu voi face
Pe-ale paginilor gânduri,
Să rescriu acele rânduri
Când ideile-s sărace.
De-oi fi demn de ceva jinduri

S-or găsi minți mai tenace
De urât să mă dezbrace,
Un gest blând ca la comânduri!
Ce-i neclar poate să ardă
Ce-i frumos să dăinuiască,
Și-n neștiri să nu se piardă.
Oamenii să-i înfrățească
În idei de avangardă,
Veșnic virtuți să renască!

*

De mi-or fi...

De mi-or fi cărțile cenuși,
Veșnicia n-o să știe;
Că n-oi fi, n-a fost să fie,
Voi fi nimic printre cei duși!
Când luptam cu forță vie,
Fost-am stegar printre seduși
De idei, ca cei induși
Spre trăiri în poezie.
Zilele mi-au fost uimire
De frumos și încântare;
Am trăit ca-ntr-o iubire!
Nu regret această stare;
Nemurirea-i o neștire,
Cât exiști e încântare!

*

Sunt întristarea...

Sunt întristarea unor îngeri,
C-am viața plină de păcate;
N-am ținut post, iar la bucate
Nu am avut aspre restrângeri.
Nu-i interzis să am de toate,
Dar sărăcia-i grea de plângeri
Și-aduce statului constrângeri,
Că viețile nu-s protejate.

Mă voi ruga să am iertare,
Că prăduiesc pensia... multă,
Pe traiul zilnic, pe mâncare
Și n-am deloc o soartă cultă,
Să mă hrănesc cu înântare,
Nu cu opinie ocultă!

*

Iubita mea...

Iubita mea cu păr albit,
Ne-am susținut o viață-ntreagă;
Mă iartă dacă te-am grăbit
Să-mbătrânim, dar îmi ești dragă!
Încrezători în noi fiind,
Am ars în dragoste divină,
Că anii mulți din ei desprind
Mari bucurii să ne susțină.
De-ar fi să ne întoarcem iar
În tinerețea-nvolburată,
Ne-am face, reciproc, un dar:
Aceași eră îndurată.

*

Eu nu mai cred...

Eu nu mai cred că-n țara mea va fi acum mai bine;
Cu-acești parșivi conducători v-om îndura suspine!
M-am învățat, de-atâți ani, să nu-mi mai fac iluzii;
Când îi aud cum tot promit, simt că-mi produc contuzii.
Nu pot pleca în alte țări, să slugăresc străinii;
Aici îmi este Patria, m-au învățat latinii!
Toți cei ce merg pe la căpșuni să-și ia cu ei țărână,
Că dorul îi va săgeta, pe-acol' să nu rămână!
Oricât de rău ne e aici, nu-i raiul mai departe;
Dacă vom ști să ne unim, oriunde-i facem parte!
Nu-i altă cale de urmat, români din lumi pierdute!
Pentru ca țara s-o salvăm 'nălțați pe străzi redute!

*

Eu pentru voi...

Eu pentru voi am scris mereu, dragi cetățeni ai țării mele!
Dar n-ați crezut tot ce-am pledat, iar azi trăirile sunt grele!
V-am spus c-acest regim e ros de patimi și de nepăsare,
Că pentru niciun interes nu manifestă-ngrijorare.
Că e glia jecmănită de nemernicii certați cu legi,
Îi dor în cot pe cei aleși, de par că-s la scăfârlie blegi.
N-aud, nu simt și nici nu văd cum țara suferă de jale,
Părându-le că-i farmecul unor succese epocale.
Când cei care-s acolo sus se cred că-s veșnic la putere,
Adoptă tactici de nimic, mințindu-ne chiar cu plăcere.
Se laudă cu împliniri, ce n-au avut nici începutul,
Și-acordă decorații mari, c-ar fi învins, din greu, trecutul.
Iar cum vor bună liniște, nimic nu lasă la-ntâmplare;
Suntem vegheați cum ne purtăm, c-alt fel, ne paște
întristare!
Să stăm cuminiți, să nu gândim, ori să-ncercăm, cumva, să
plângem
Când ne inundă lacrima, că mari dureri în suflet strângem!
Iar dacă nu suntem blajini, vom pierde însăși libertatea,
Așa puțină cât avem, spre-a ne-amăgi identitatea.
Mai au și alte neghiobii, să știm ce forță ne conduce;
Ne-nfometează, ne supun, cu apucături năuce!
Eu pentru voi încă mai scriu, români răzbiți de întristare,
Să strângem pumnii răzvrățiți și să răzbim prin răzbunare!

*

...Multe am de spus

O, încă multe am de spus românilor din a mea țară!
Am stins regimul comunist, dar frica nu a fost să piară!
Suntem la fel de oropsiți, chiar și de cei aleși ne temem
Și fără să mai fim uniți, prin ascunzișuri sumbre gemem.
Azi nu mai știm ce rost avem, cu cine ne luăm la trântă,
Din ce dureri să înviem reînălțarea noastră frântă.
De-ar fi s-apară din mormânt eroii Nației Române,

Ar vrea să intre în pământ, de-aşa nenorociri păgâne!
Acei ce astăzi suferim de nedreptăţi şi înjosire
Suntem datori să ne jertfim, spre o deplină izbăvire.
N-avem ce pierde-acum nimic, căci viaţa noastră este voia
Unui teribil inamic, acela care e Nevoia.
Toate lipsesc oricărei vieţi, dar cel mai mult e libertatea
Şi visul anilor semeţi când aşteptam regalitatea.
La cer cum nu avem acces, iar cel care pe tron adoarme,
O cale dreaptă-i de ales: chemaţi mulţimile la arme!

*

Cuvinte...

Cuvinte dragi, v-am cunoscut
În infinite ipostaze;
Sunteţi un veşnic început
Spre a emite sfinte raze.
Cu ele putem să privim
În alte lumi nemărginite
Şi spovedanii să rostim,
Cu ele înseşi contopite.
În suflet ne intraţi uşor,
Să ne-ncântaţi cu desfătare
Ori ne aprindeţi foc de dor,
Învăluindu-ne-n dogoare.
Dar tot, cu-acelaş crezământ,
Când e-n pericol libertatea,
Ne îndemnaţi, sub jurământ,
Să ne jertfim identitatea,
Că nu-i nimic mai preţios
În lumea plină de păcate,
De-a fi Patriei de folos
Când mari virtuţi sunt ignorate.
Voi sunteţi tot pe-acest cuprins,
Amici de viţă, oştenii buni;
Ştiindu-vă de neînvins,
Creăm valori, ne vrem tribuni.

Vorbe dragi, zboruri mărețe!
Mândru-s că mi-ați dat iubire,
Forță, idei îndrăznețe,
Năzuind desăvârșire!

*

Nu e destul...

Nu e destul să scrii poeme
Și cugetări înaripate!
Să-ți publici diferite teme,
Te luptă, din rărunchi te zbate!
De faci apel la-ngăduință
Ori înțelegere firească,
Nu te-aștepta la biruință;
Pe manuscris va crește iască.
Și cum te-amenință uitarea,
Căci Timpul zboară fără milă,
Te va cuprinde-ndurerarea
Că epoca îți e ostilă.
Idei, îndemnuri, idealuri
Ori răzvrătiri și-mpotrivire
Vor fi nisipuri, din cristaluri;
Teribilă nenorocire!
Iar tu, o fire visătoare
Ce-a cochetat cu nemurirea,
Te vei topi ca o ninsoare,
Rediluându-te neștirea!

*

Deși credeam...

Deși credeam că Timpul dușmănește
Și nu ne vrea nicicum Eternitatea,
Suntem bunici, a vrut Maternitatea;
Fetița noastră ne întinerește:
Așa cum a decis Divinitatea,
Ne-a dăruit un îngerăș, regește,
Ce numai bucurii ne înlesnește,

Că-i dăm, cu drag, la toate-ntâietatea!
Îți mulțumim, copila noastră dragă,
Că nu suntem și nu vei fi uitată;
Minuni spre viitor o să ne-atragă!
Prin ochii tăi și-ai ei, ca niciodată,
Întrevedem că nu e soarta vagă
Ci chiar de voi este străluminată!

*

Români!

Teodora-Maria, fiindu-mi nepoată,
Mi-a poruncit, temeinic, să mă- apuc îndată,
Pentru această țară, al ei poem să-l scriu!
Pentru conformitate, desigur, eu subscriu:
Români ai mei din veacuri pentru totdeauna,
Să aveți încredere: și eu port cununa
De frumuseți și lauri către un viitor,
Pe care, moștenire, o lasă un popor!
În suflet am sădită dragostea de țară,
Și-n inima fierbinte voia princiară
De-a ridica în slavă vița strămoșească,
Iar Patria, de-a pururi, bravă să-nflorească!
Avea-vom iar în frunte drapelul tricolor,
Ca orice națiune să-l simtă cu onor,
Căci domnim de milenii, natura e în noi;
Deasupra și-n pământuri e suflet de eroi!
Spre-a ne păstra ființa, cu dușmani am luptat;
Ne-am strâns pe la hotare și n-am capitulat!
Câți inși, câte blesteme supuși nu ne-au dorit!
Unindu-ne credința, mereu am biruit!
Chiar de-s copilă încă, am gene din străbuni;
Ei mi-au transmis putere să zbor dintre genuni
Către idei umane etern înălțătoare,
Cu taine de izbândă - doruri arzătoare.
Din jertfa lor să facem, la răscruci de haturi,
Troite de-nchinare drept divine sfaturi!

Să avem forța vie de-a-nălța altare
În fiecare școală, ca o apărare
De rău și înjosire ce ne pândesc ades,
De par că-s niște despoți cu ură în exces.
Să nu ne plecăm fruntea când idoli falși ne-o cer
Ori când vagi interese pretind că sunt reper
Pentru dorința noastră de-a-nvinge sărăcii
Ce ne-au pătruns în țară ca niște mari urgii.
Dezastru este mare în care am ajuns!
Oare cine-i de vină, afla-vom un răspuns?
Ce bogății distruse, ce jaf ne-nchipuit
S-au petrecut în țară – blestem neconținut!
Câmpii necultivate și munți despăduriți,
Uzine ruginite și regi dezmoșteniți!
Și-n timp ce noi ne temem, parcă de războinici,
Primim idei parșive, de pe la destoinici;
Deși ne vorba clară, mogorogesc ce vor,
Spunând că nu ajungem la judecata lor.
Să fim atenți la vorbe: să ne-nșele-auzul,
Le sucesc, le bombănesc, ascunzând abuzul.
Când ne-or prosti mai bine și n-om mai protesta,
Vom înghiți otrăvuri, nimic n-om contesta!
E vremea, oameni aprigi, să-ncepem un alt veac
În demnitate pură, cum ne este pe plac!
Să ne impunem traiul pe care ni-l dorim,
Nu s-acceptăm fărâme și să ne umilim!
Zburați-vă gândirea spre alte viziuni
Să transformăm în aur urâtul din cărbuni.
Un rai să fie-n țară, mult zâmbet și senin,
Că prea-ndelungă vreme a fost numai venin!
Curând voi suna goarna spre a pornim în roi,
Ca glia cea de fală s-o scoatem din noroi,
Să prăpădin ce-i subred, să primenim idei,
Să ne-nzecim puterea ca niște semize!
Aceasta-mi e chemarea, sublimi compatrioți!

Mă plec în fața voastră, v-aștept cu drag pe toți!

*

Pe fața lui...

Pe fața lui, nesinceră și pală,
Nu poți vedea un zâmbet de-ncântare,
Că ia o morgă disprețuitoare,
De crezi că suferă, sărman, de boală!
Nu răspunde la nicio întrebare
Și orice iscodire îl răscoală,
Ca pe un pușt tras de urechi la școală
De către o aspră învățătoare.
Trăiește-n sfere-nalte, aristocrate,
Nu se coboară-n turma de prostime;
E-n dialog cu Platon, cu Socrate!
Când a plecat de printre țărâtime,
A vrut opincile a fi uitate...
Acum este... umblat prin străinime!

*

Amazoana

M-a vizitat, în plină noapte,
O amazoană rătăcită;
Ea mirosea a mere coapte
Și-avea o țâță dezvelită.
A priponit calul de poartă,
Că n-a putut să-l bage-n casă,
Și m-a-ntrebat de am consoartă,
C-ar vrea să fie amoroasă...
Cum am morala nepătată,
I-am spus că a greșit adresa;
Mi-a zis atunci, cam rușinată,
Ca nu cumva să afle presa,
Ce de can-canuri doar se ține
Și o interesează gesturi
Făcute de mari eroine,
Chiar dacă-ar fi ca niște resturi...

De ce îți e așa de teamă,
Că doar acum nu-i ca pe vremuri,
Zău, că nu am băgat de seamă,
Nu e un fapt să te cutremuri!
Vezi unele distinse vipuri,
Cu mult tupeu și fără jenă,
Păcătuind în multe chipuri,
Oriunde-ar fi și chiar pe scenă.
Voi cel puțin purtați războaie,
Cu arcul cucerești dușmanii,
Ele doar știu să se despoaie,
Precum dictează gologanii.
Și-apoi, voi cunoșteați bărbații
O singură dată într-un an;
Azi se înșiră candidații
Cu mult elan, cu-avânt de mârlan.
V-ați plimbat prin Pontul Euxin
Acum vreo două mii de ani,
În fala voastră de sex virgin,
Căci nu vă temeți de mitocani.
Acum e dificil să veniți
Că mulți vă vor dori candoarea;
Chiar de-ați luptat cu eroi vestiți,
La noi vă pierdeți apărarea!
Așa că, dragă amazoană,
Să știi că nu ne-am emancipat;
Chiar dacă-am suferi prigoană,
Rămânem sclavi aceluiaș pat!

*

Am plâns când la manifestarea din Piața Constituției, organizată de Antena 3, o fetiță, înfășurată la gât cu un frumos drapel tricolor, a cântat maiestos imnul național, *Deșteaptă-te române*. L-am ascultat, ridicat în picioare, și apoi am plâns!

Am plâns de durere, de tristețe, dar și de mare bucurie. Fie ca cei tineri să poată fi mai buni și mai bravi decât a fost generația mea și a celor de după însângerația Revoluției!

Aforisme

* În lumea prostiei toate fleacurile se cred importante.

* Când sunt atâtea nerozii în mintea multor oameni, cum să mai încapă vreo virtute?

* În sărăcia ignoranței este belșug de prostie.

* Tributul plătit ignoranței este mai costisitor decât cel investit în educație.

*

N

Nu admitem ce se-ntâmplă între țările unite,

Neglijându-se principiul de relații înfrățite!

N-am intrat în Uniune spre a fi străini acasă!

Noi suntem în Europa mai demult ca cei de clasă!

N-avem doruri de războaie, suntem pașnici în istorii,

Ne vedem de ale noastre, nu ne avântăm spre glorie!

Nu suntem lacomi din fire, nu avem această boală;

Ne luați pâinica gurii și-avem farfuria goală.

Nu suntem egali cu toții, vă părem o Colonie;

Ne având puterea voastră, revenim la iobăgie?!

Neamul nostru, peste vremuri, a-ndurat viclene biruri,

Nu mai suportăm negoțuri; pentru alții – chilipiruri!

Ne-nțeleasă e trufia de-a supune economic,

Năruind averea altor, ca într-un război atomic!

Ne rostite interese stau asunse după lege,

Ne gășind buna credință părtinirea s-o renege.

Năzuind spre înălțare, s-ar crede că este bine,

Numai că unii tot urcă, alții cresc doar în suspine.

Nenoroc ori rea gândire de le au, poate, vreunii,

Nu e cazul Europei să se poarte precum Hunii.

Neștiind ce-i înfrățirea, rămâne doar jaf în urmă;

Nimeni nu o să observe c-au trecut precum o turmă.

Neavând deloc regrete, ne vor reșoșa tot nouă

Nedemne purtări umane, de-a intra-ntr-o lume nouă!
Nedreptatea, lăcomia și dorul de stăpânire
Nu le dau acestor oameni libertatea de-nrobire!
Nimic n-am dat, c-așa am vrut; cu vicleșug ne-au luat tot
Neomenos și priceput, ca-ntr-un întunecat complot!
Nu mai putem să viețuim legați de glij și strânși de gât;
Nu țineți cont, dar fie clar: nici un crâmpei mai mult de-
atât!
Nu sunteți buni de a mai sta parșivi pe tronuri și-a dicta
Nemernicii doar unora, iar pentru voi de-a profita!
Nerușinarea a cuprins întregul mare continent:
Nu e frumos, civilizată; cine nu-nvață-i repentent!
Ne-îngrijorează, oameni buni, nu cumva Timpul s-aducă,
Nepăsători cum, sigur, sunt, neam de ruși să ne conducă!

*

În timpurile noastre...

În timpurile noastre n-ai libertatea ce să faci;
Orice vezi, orice auzi, nu trebuie decât să taci!
Ce nu ai familie? Te bagi în treburi fără rost!
O faci din dușmănie ori doar că ești un simplu prost?
Să nu-ți treacă prin minte să spui că ești un patriot,
Că-n vremurile astea ai fi un mare idiot!
Grija țării n-o purta, patria-i unde-ți e bine;
De nu-ți place cară-te și să nu mai știm de tine!
Când nu vrei să înțelegi, te-mpodobim cu un păcat,
De-or să spună oamenii că ești bun doară de legat!
Dar ți-ar fi mai nimerit, de-ai merge să culegi căpșuni,
Căci prea miroși a cinste și-n cap ai numai gărgăuni.
Ne strici toată-nvârteala, arătând lumii ce facem;
Nu spera că te iertăm, să știi bine că ți-o coacem!
Auzi, Domnule, ce vrea: să intrăm la pușcărie
Noi, cu sacii plin de bani, procurați cum... nu se știe!
Ne crede descoperiți; nu-s ai noștri la putere?
Dăm cât vor Domniile – nu din propria avere...
Țara-i scoasă la mezat, peste suflet toți o calcă,

Precum lupii dintr-un hoit sfâșie câte o halcă.
Va veni însă o zi, ca un duh de apărare,
Ce-o să curme patima, fără nico îndurare!
Care faptă de păgâni a rămas nepedepsită
De Suprema Pronie și cu fulger netrăznită?!
Nu scăpați nicicum de lanț, veți avea cătuși și-n gânduri;
Bogăția vă va fi, sigur, doar un pat putred de scânduri!

Aforisme

- * Minciuna ascunde adevărul, cu cât acesta o dezvăluie și mai mult.
- * Să-ți pară rău de ruinele trecutului, dar să plângi și să te revolte prezentul fără viitor!
- * Zilele oamenilor sunt ca puzderia de frunze moarte într-o pădure; viitor pământ!
- * Curțile oamenilor nu sunt un spațiu limitat de viață, ci un Univers de libertate.
- * Uzine părăsite, clădiri ruinate și afundături negre – guri ale morții!
- * Schelete de uzine – fierul vechi al prezentului și scrumuri ale trecutului.
- * Oricât te-ar atrage munții, câmpia te cheamă; te înfrățești cu Infinitul și cu Eternitatea.
- * Muntele se oferă; câmpia se vrea descoperită de sub cer.
- * Gânditorul – ocașul zilelor noastre.
- * Din multe uzine nu au rămas decât furnalele; tunuri către cerul Europei!
- * Un infinit de fapte așteaptă a fi împlinite; dintre cei chemați unii nu mai aud...
- * Câmpiile sunt necultivate, dar arăm uzinele!
- * Deși trăim în sărăcie de multă vreme, hărnicia parcă așteaptă să fie chemată; vrea să știe cum îs *posmegii*!
- * Lenea nu inspiră milă, ci revoltă!
- * Dezordinea incită lenea, iar nepăsarea jaful.

* Fizionomia unor oameni pe care îi întânim ne aduce aminte de persoane nevăzute de zeci de ani; recitim trecutul!

* Sedus de nemurire, îmi răspândesc gândurile în Universul existenței în care mă agit neconținut, ca un atom al unei Instanțe Raționale, spre a transcede dincolo de efemer.

* Nu cred că am să mor vreodată; voi pătrunde doar într-o veșnică liniște dumnezeiască unde nu există calvarul din jungla existenței.

* Regretăm nu numai ceea ce pierdem, ci și speranțele care ne-au susținut în viață.

* Nelegiuirea morții îți este indiferentă atunci când nu ai trăit degeaba.

*

...Timpul mă zorește

Deși treburi multe fac, viața nu mă obosește;
Am putere să creez, numai Timpul mă zorește.
El mă-ndeamnă să regret clipele nefolosite
Ori când fleacuri fără rost stau prin gândul meu dosite.
Și precum e de-nțeleș, nu ne-am prea iubit vreodată;
Veșnic trece neștiut, având voia limitată.
Dar cum n-are vrun regret ce în urma lui el lasă,
Chiar de pare că-i nimic, nepăsarea lui n-apasă!
Îl simt ca pe un potop care peste visuri cade
Și-mi inundă inima cu torente de tăgade.
Nu aude ce îi spun, ce-mi doresc nu ia în seamă,
Căci n-are discernământ, chiar și faptele-mi destramă.
Am nutrit să cuceresc idealuri înfocate,
Dar pe cât au fost de vii, astăzi toate sunt uscate,
Nu mai au neliniște, nu se mai înalță-n zboruri,
Li se stinge flacăra, par niște uitate doruri.
Timpul însuși s-a opus să îmi scriu romanul vieții,
Ca fiind rugat solemn de povara bătrâneții.
Își arogă, uneori, abuzul de a divide,
În frânturi potrivnice, dreptul meu de a decide
Ce să fac, ce să mai scriu ori care idei sunt brave,

Ori, din contră, reproșează că-s opiniile grave!
Dar pe cât ar persista, nu mă las răpus de forță;
Ce-i voie potrivnică, eu o folosesc ca torță
De-a vedea ce drum urmez în aceste vremuri negre
Când e greu să îți păstrezi marile virtuți integre.
Tocmai de aceea azi, când nemernicii mă-nfruntă,
Către orice faptă rea firea mea cumplit se-ncruntă!
Nu dau Timpul înapoi, cum o vrea îl las să treacă,
Mă dezic de el cum pot, căci nu-mi este tolba seacă...

Aforisme

* Nu am vrut să păstrez nimic din ceea ce am asimilat;
totdeauna mi-am dorit să fiu o revărsare de cuget pentru lumea
însetată de iubire.

* Ideile păstrate în egoismul caracterului se topesc în
uitare.

* Gândurile pe care le-am comunicat lumii întotdeauna mi-
au aparținut; geneza lor îmi este o fericită obsesie.

* Patriotismul exclude orice lașitate care se vrea a fi eroism
– iubire de țară; curată pungășie!

* Credința că pot emite gânduri importante mi-a fost ca o
simplă respirație; am aspirat învățăături și am expirat idei; în alt
mod mă sufocam!

* Eternitatea își consemnează existența prin evenimente
istorice cruciale; mileniiile sunt ca niște sărmăne clipe.

* Cu simțuri efemere și cu gânduri obscure vrem să
măsurăm și să judecăm Eternitatea și Infinitul, considerându-ne
înțelepți și puternici.

* Nu îndrăznesc să cred că e o revelație, dar rațiunea mea,
supusă realității, conștientizează că în alt fel nu puteam să-mi înalț
gândurile către Divinitate.

* Între bine și rău nu poate exista echilibru; se exclud și se
dușmănesc, sunt ca focul și apa; viață și moarte!

* Contemporanii mei pot spune ce merite am; eu însumi nu
mă pot defini ca purtător de mari valori!

* Deși materia din care suntem formați găzduiește în ea o entitate invizibilă, sub forma unei puteri Divine, spiritul, nu ne îngrijim să-i oferim posibilitatea de a se face cunoscut, preferăm iluziile vestimentației.

* Dacă nu dăruiești nimic societății, sunt în discuție însușirile tale umanitare.

* Poate că nu trebuie să se rețină nimic din ceea ce am scris, dar este suficient dacă se va spune că am existat și am trudit să mă înalț.

* Am scris multe aforisme pentru ca oricine să poată găsi ceea ce îi cere cugetul său.

* Adeseori, m-am împotrivit față de mine însumi; mereu m-am căutat, m-am schimbat ori contrazis, dar nu m-am aflat altfel și nu m-am împăcat cu ceea ce fac.

* Când meditez la ceea ce numim Timp, mă înspăimântă numai numele, așa că îl voi înlocui cu zeiescul cuvânt Cronos; mi se pare mai uman!

* Devenind supus meditațiilor, mi-am aflat deplina libertate a cugetului!

* Dacă nu construiești nimic important în timpul vieții, nu vei rămâne decât un fir de nisip pe fundul mării, pietrificat în uitare.

* Am curajul să colind lumea, dar mă tem să nu mă rătăcesc în mine însumi.

*

Despre cugetări să tot fi scris vreo cincisprezece mii de gânduri pe care le-am considerat ca având aceste virtuți! Adică ceea ce înseamnă elaborarea unor idei, raționamente și judecăți de valoare, modelate de o atitudine meditativă, cu accentuat caracter reflexiv. Poate că ar fi fost mai nimerit să le numesc maxime, căci mai toate au un enunț concis, vizând principii etice ori de conduită și chiar de relații umane.

Desigur, fiecare cugetare, analizată în parte, posedă ceva specific, putând fi ca o sentință, ca un adagiu ori ca o reflecție curajoasă. Întotdeauna exprimarea a ținut să fie lapidară, laconică,

concisă, cu viguroasă putere de sugestie. Dacă în final se realizează și o formă memorabilă ca o poezie, satisfacția faptei nu întârzie să apară.

Și cu cât cele exprimate au o mai mare extindere de înțelesuri, iar lapidaritatea este evidentă, creația poate mulțumi. Realizând asemenea cugetări, nu-mi propuneam ce caracter să le dau, în ce formă de exprimare se vor încadra și cum se vor putea numi. Ca orice creație de acest tip, intervin un dram de inspirație, un stimul venit din lumea reală a experienței personale ori, pur și simplu, prelucrarea unor formulări tante ivite din mintea pretențioasă a unor netoți de toate felurile, Adică un fel de culegere de folclor de la semidocti, de la doritorii să parvină și, mai ales, de la *revoluționarii de profesie* ai vremurilor trecute.

Rareori o exprimare rămâne așa cum a fost concepută de la început. Cel mai adesea, suferă adăugiri, refolmulări ori eliminări de cuvinte infiltrate fără o încuviințare expresă, căci gândurile sunt slobozite numai după ce au primit girul conștiinței, singura însușire înzestrată pentru o decizie finală. Acest aspect denotă responsabilitatea pe care trebuie să și-o asume orice șlefuitor de cuvinte. Chiar scriam cândva că atunci când într-un aforism cioplești greșit un singur cuvânt, arunci tot bolovanul. Putem șterge fraze la rând, părându-ni-se derizorii, rescriem, sintetizăm și iar simplificăm, ca în algebră, întreaga vorbărie; oftând, sculptăm sublime înțelesuri și lacrimi vărsăm, și dezmierdări rostim până aprindem cristalul unei cugetări – divin supliciu din jertfa unei întegi pagini!

Enunțarea concisă cu putere de sugestie am considerat că poate ajuta tot atât de bine procesul de înțelegere ca orice altă pagină de proză. Ba, chiar atunci când mai multe aforisme se referă la o aceeași temă, căpătă, în plus, virtutea unui eseu. Consider că aforismul trebuie să cristalizeze lumina spiritului într-o piatră prețioasă, pentru ca fiecare înțeles să fie o strălucire. Un aforism să nu aibă înțelesul mărginit, căci atunci moare înainte de a surâde. Acest fapt nu se întâmplă dacă izvorăște din inimă, căci rațiunea doar le slefuieste, nu adaugă nicio picătură de dragoste.

Gândirea aforistică trebuie să fie ca o furtună care izbește marea neliniștilor omenești, diseminând-o în valuri de înțelesuri și de speranțe. Da, aforismul nu se oferă singur ca un buchet de flori, ci sunt fulgere și rugăciuni, arome și esențe tari pentru trezire din letargii sociale. De aceea aforismele sunt ca o străluminare a vieții după care rămâne un jar fabulos de speranțe unde mocnesc idealuri nemuritoare.

Prin aforism ne putem înălța și respira, sunt clipe de existență ca zilele luminoase de primăvară, ca cele fiebinți de vară, melancolice de toamnă și viforite ca cele de iarnă; sunt anotimpurile vieții. Când scrierea unui aforism se face cu pioșenie, citirea și înțelegerea lui se aseamănă cu o rugăciune. Aforismul nu este altceva decât bobul nostru de grâu; îi lăsăm să germineze înțelesuri în ascunzișul gândurilor, îl îngrijim să rodească frumos și ne hrănim sufletul cu pâinea lui de dragoste.

Pentru mine cugetarea este un cristal de adevăr, de frumusețe și lumină. Indiferent despre ce scriu, în sufletul meu îndrăznesc o meditație asupra vieții. Am cioplit gândurile în mii de aforisme, fără orgoliul de a crea idoli; le-am insuflat însă dragoste și le-am sfințit cu lacrimi.

Da, am trudit din greu, meșterind asupra gândurilor, spre a putea crea o comoară de idei învăluită în iubire, pentru semenii mei atât de lipsiți de zâmbete! Și aceasta este marea mea împlinire. **Îmi pare că destinul, așa cum nu-i este firea, s-a îndurat să mă răsfete!**

Aforisme

„* Nu sunt soldat să-mi apăr țara cu pușca; gloanțele mele sunt cuvintele; uneori mitraliez cu idei care pun dușmanii pe fugă!

* Sărăcia ucide nu numai libertatea, ci și veșnicia cugetului.

* Sărăcia este o grotă din care nu se aude vocea cugetului.

* Da, adevăratele valori nu mor niciodată, dar mai întâi trebuie să se nască; dacă nu sunt împotriviri!

* Când liniștea este deplină, aud ce spune o întreagă lume.

* Liniștea mă aude când o chem și stă de vorbă cu mine.

* Nu sunt atât de înțelept să fiu prieten cu filosofia, dar și ea pare distantă și încrezută!

* A răsfoit o carte de filosofie, însușindu-și-o complet; cartea – l-a costat un pol!

* A ascultat un filosof vorbind și de atunci crede că stăpânește același har.

* Nedreptatea strigă – nepăsarea tace!

* Atunci când tac, ascult ce-mi spune conștiința, ea vorbește în locul meu!

* Toamna văd cum frunzele cad din copaci și-mi pare că număr clipele care mi se duc.

* Sunt criticat că am scris prea multe aforisme, că ar fi trebuit să le selectez, spre a fi mai puține; adică, să-mi amputez propriul meu cuget!?

* Nicio creație nu poate fi desconsiderată pentru că nu este genială.

* De-am trăi numai între lucruri geniale nu ni s-ar părea viața mai frumoasă.

* Numai cunoscând scara valorilor, poți admira ceea ce este mai sus!

* Și de-ar fi urâtă o femeie, trebuie iubită pentru bunătatea sufletului ei; ce-i frumusețea fără inimă?!

* Bogăția zăvorăște sufletul; în el nu mai poate pătrunde duhul iubirii de oameni.

* Când te împresoară damful urii, privirea se întunecă, lumea este mai urâtă, iar sufletul se schilodește; ești om pe dinafară și monstru în interior.

* Cea mai mare iluzie e să crezi că poți înșela Timpul.

* Clădim în gând castele de nisip ori ne ademenesc propriile creații, crezând că vom înfrunta timpul.

* Amăgirea pătrunde în noi, dându-se drept virtute.

* Nu-ți stabili singur valoarea faptelor; decizia aparține lumii; favorabilă ori necruțătoare!

* Ceea ce nu-ți convine poate fi dorința supremă a altora.

* În societate oamenii se apropie, se resping, își intersectează interesele, ideile și idealurile; o viață Browniană!

* Orice ar dori, bătrâneții i se impune răbdare; tocmai ceea ce revoltă timpul!

* Credem că suntem mai buni decât ar trebui să fim; dovadă sigură că suntem răi!

* Nu există rău mic; oricare te poate ucide!

* Atunci când nu am nicio activitate fizică, nu stau, cum se spune, degeaba, ci gândesc, înlănțuind idei, idealuri, virtuți; o trudă de ocnaș fericit!

* În viața noastră obositoare cel mai greu ne este să credem în Dumnezeu, deși este firesc, simplu, ușor; pare comod și tocmai de aceea nu prea o facem!

* Cele mai multe rugăminți trebuie să ni le adresăm nouă înșine, căci ne suntem datori cu multe fapte neîmplinite.

* Nouă înșine nu ne putem promite nimic; ne suntem îndatorați cu fapte dorite.

* Îți poți faci datoria cuvenită Patriei, numai dacă ți-ai împlinit obligațiile față de tine însuși.

* Când pentru Patrie dai totul, iar pentru tine nu păstrezi nimic, atunci nu mai ai nicio trebuință.

* Nu-ți poți măsura partiotismul; este ca și când ți-ai stabili valoarea propriei vieți; desigur că ai păcătui exagerând!

* Numai creând în permanență îți poți mări izvorul inspirației!

* Experiența căpătată surâde începuturilor grele, de parcă nu le-ar crede.

* În cenușa uitării se păstrează jarul nestemateor de cuget pentru generațiile viitoare.

* Posteritatea dă deoparte preșul uitării, de pe când nepăsarea era la putere.

* După ce am scris primele aforisme, credeam că am deschis poarta Universului; publicând peste zece mii, mi s-a închis orizontul; sunt prea mic pentru Infinit!

* Bătrânețea pierde nu numai minunile tinereții, ci și sfințenia cu care ne ivim.

* Atunci când scrii, ascută-ți liniștea sufletului.

* Descoperă în tine taina care nu-ți îngăduie să nu mai scrii; n-o trăda, păstrează-o în suflet!

* Sunt multe taine ale vieții ascunse în noi, dar nu avem curajul să le descoperim, părând că ne temem de noi înșine.

* De lipsa de curaj ne temem mai mult decât de pierderea libertății.

* Din ceea ce vedem și auzim memoria păstrează numai ceea ce ne convine, chiar dacă nesocotim lucruri importante.

* Când ne vom putea întoarce în tinerețe, vom fi alte ființe, dar nu va fi tot atât de frumos!

* Avem responsabilitatea de a ne cunoaște și de a ne cuceri propria viață!

* Amintirile nu sunt frânturi de existență, ci un Univers fabulos de viață!

* Intuiția este tot o manifestare a conștiinței; are responsabilitatea preziziunii; apără și înalță viața.

* Înainte de a critica orice, întreabă-te când n-ai greșit!

* Când este judecat superficial, unui creator i se spune, la început, că este prea tânăr, mai târziu – că marea înțelepciune vine la bătrânețe, iar în final, i se reproșează că *a fost ce-a fost, dar acum s-a ramolit!*

*

Scriu, uneori, despre Patria mea, România. Nu o fac pentru că urmez un obicei, o modă, căci astăzi unora li se pare desuet să se vorbească despre un asemenea fapt, când, nu-i așa, am intrat în Uniunea Europeană, ne globalizăm în toate cele!

Scriu pentru că mă simt român. Un român născut și crescut, mai ales, la sat. Acolo unde cuvântul **Țară** are un înțeles profund patriotic. Patria le este sătenilor marea avuție și netrădată dragoste. Oamenii de la sate au vie în memorie icoana unor înaintași, țărani de-ai lor, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă pentru a apăra ființa națională. Cultul strămoșilor și a datinilor le

este un sentiment firesc, de la sine înțeles, o componentă a propriilor vieți.

Scriu despre Patrie și pentru că în școli istoria se studiază ca pe o disciplină oarecum facultativă, cu puține minute de studiu pe săptămână, cum nu ar trebui, de însușire a unor vaste și eroice noțiuni despre România, care se cer asociate cu sfințenia credinței.

Scriu despre Patrie pentru că simt cum Cultura noastră este dată deoparte, proslăvindu-se valori străine sub paravanul unui viitor spiritual comun. Îmi vine uneori să urlu de revoltă când merg pe unele stăzi principale din orașe și nu văd niciun titlu de vitrină românesc; toate sunt niște barbarisme pe care nu le înțelege decât puțină lume. Un afront adus limbii noastre! A vorbi românește parcă este o rușine, căci unora li se scâlâmbă fața și le tremură cerceii din nas când trebuie să scoată niște silabe ale graiului natal.

Asemenea oameni nu iubesc limba pe care au rostit-o întâia oară, cuvintele ce le rostesc nu izvorăsc din sufletul lor. Cuvintele arată lumii ceea ce suntem noi, puterea pe care o avem de a respecta graiul sublim al părinților noștri. În simplitatea lor, cuvintele se transformă, prin ființa noastră, în sfințenia rugăciunilor.

Scriu, așa cum am mai scris, despre Patrie și Cultura românească, pentru a-mi potoli răzvrătirea, întrucât cred că aș putea să o iau razna de atâta lipsă de răspundere a guvernanților și a politicienilor față de soarta națiunii, a Culturii române. Chiar publicam în anul 2008, la Brăila, prin Editura Edmunt, cartea *Între haos și înțelepciune*, în care spuneam următoarele despre cultură, gândind și la intențiile unora de a înlătura specificul național:

De ce culturi mari și culturi mici? Culturile care asimlează alte culturi nu pot fi considerate mari, căci n-au izvoare pure de înțelepciune, așa cum culturile mici, care pot fi sufocate de aviditatea altora, nu au, de fapt, numai o strălucire proprie ivită doar din senin și de nicăieri. Culturile nu sint nici uriașe, nici pipernicite: fiecare este o expresie a unui mod de viață, de gândire, trăire și aspirații ale poporului căruia îi aparține. Felul

în care popoarele știu să recepeze lumina înțelepciunii de sub soarele unde trăiesc și să răsfrângă, la rândul lor, răspunsul creativ izvorât din particularitatea simbiotică cu natura, locul, spiritul, tradiția și credința determină forma specifică de manifestare, unică, încărcată de viață, frumusețe, cuget și valoare. Numai acestea, în totalitatea și diversitatea lor, s-au propulsat în nemurirea fiecărui popor, din preistoria lui și până la culmile unei rafinate arte primare și, dincolo de acestea, ca o culme a dăruirilor. Aceste vârfuri semețe sunt însă adăugiri la ce este peren; rădăcinile, trunchiul; ramurile adaugă multiple și uimitoare manifestări.

Cultura, în totalitatea ei, este mai mult decât atât. Vârful, care poate fi, să zicem, Brâncuș, izvorăște dintr-un anumit popor, din geniul lui. Cine n-ar nevoie de acest vârf? Cine vrea să-l soarbă fără să-i aparțină? Cultura a sprijinit, a unit și a ajutat să supraviețuiască toate popoarele lumii. Nu popoarele mor, ci cultura lor se stinge! Cultura este chemarea întregii lumi spre viață. Când acst glas încetează, popoarele își uită mileniile existenței și nu-și mai află viitorul. Fără flacăra spiritului zădărniciile devin imperii de uitare, Istoria murind din fiecare porpor și gânditor în parte. Străbătând, în goană, multe secole de istorie, sumedenie de culturi au strălucit, s-au succedat și au apus în negura vremurilor...Altele, mai neînsemnate, au supraviețuit, având stabilă constelația lor proprie , ca o licărire inconfundabilă. Geniul nemuririi unei culturi este însuși poporul care a creat-o, însăși pulsația ei proprie, intimă și autonomă; creație și creator – lut și Divinitate. Tiparele unei culturi pot fi modeste, dar veșnice sunt înțelesurile și semnificațiile unice. Spiritul unui popor înfruntă propria lui dispariție, sculptându-și chipul în eternitatea lumii, în absolutul culturii.

Da, așa gândeam pe atunci, când disperarea încă nu mă cuprinsese. Scriu și acum despre Patrie și pentru că strigătele de atenționare care se mai aud uneori se pierd în uitarea haosului spiritual în care viețuim. Plâng și retranscriu câteva gânduri pe

care le adresam cândva contemporanilor, meditănd la Patria mea, România:

- * Soarbe durerea Patriei ca pe nectarul plăcerii!

- * Față de Patrie chipul jertfei este sacrificiul suprem.

- * Dragostea purtată Patriei este **nemurirea ei**!

- * De la Patrie nu ceri nimic; dai totul!

- * Plângem durerile trăite de Patrie, dar tot ea ne alină tristețile noastre!

- * Patriei îi ești întodeauna dator; de la ea să ceri, dacă meriți, favoarea de a o sluji și de a o iubi!

- * De Patrie se despart nu cei lipsiți de minte, ci, vai!, cei fără de inimă...

- * Orice populație de oameni, ca purtători de suflet ai unei limbi vorbite, își cer o Patrie, spea a-și odihni trecutul și a putea să respire viață adevărată.

Scriu, tot scriu, căci Patria fără cultură piere, națiunea rămâne doar un popor dezorientat, neapărat, fără idealuri, sortit să se stingă încet, sufocat de gânduri și de idei străine de sufletul acestor meleaguri. Patria, Națiunea, Credința, Limba și Cultura sunt coloanele verticalității unui popor. Din tot ce scriu, sper să mai fiu crezut, să-mi fie înțeleasă limba în care mă exprim, căci și suflarea aceasta a conștiinței, graiul, este în mare pericol.

Detractorii lui Eminescu chiar aceasta urmăresc. Să nu mai existe, ceea ce Perte Țuțea spunea atât de viu despre marele gânditor că este un **Pisc** al neamului românesc. Să dispară și limba românească, așa cum din cele șase mii de limbi vorbite în lume, la fiecare două săptămâni o limbă moare și odată cu ea ultimul vlăstar al unui popor?!

Scriu și pentru că întrevăd că nu voi mai putea să o fac prea mult timp; să mi se știe durerea pe care o resimt când mă gândesc la Patria mea!

Ce soartă fericită ar fi avut această țărișoară, dacă odată cu deșteptarea poporului român la Revoluția Română, s-ar fi instaurat un regim democratic monarhic! Regele Mihai I ne-ar fi salvat de prăbușirea în care tot de afundăm! Dar grupul de moscoviți și de

securiști, Ilescieni devotați au călcat în picioare speranțele românilor, instituind un fals de democrație, o libertate schilodită ideologic și social, acaparând bogății și distrugând economia națională. Aceștia au infiltrat pretutindeni sărăcia, jaful și lipsa de speranțe, spre a putea huzuri nestingheriți de nimeni. Ei prosperă, Patria suferă!

Așa ne-a vrut și Europa? Suntem blastemați? Suntem o Colonie? În numele cui suntem servitori continentali? Ai dreptății, ai globlizzării și ai înălțării spiritualității umane?

Ce bășcălie! Să tot răzi, răbufnind într-un șuvoi dureros de lacrimi!

Aforisme

* Când nu pot să scriu, nu fac nimic și nici nu implor muze ori zei; cred doar în puterea cugetului de a se căuta; neaflându-se, să se regăsească!

* De câțva timp am impresia că scriu mai ușor, mai inspirat și incisiv față de ceea ce nu este bine în jurul nostru; e ca o revoltă a spiritului împotriva Timpului care îmi devorează anii.

* Poate că nu este o amăgire, dar îmi pare că ceea ce scriu în ultimul timp capătă o valoare de exprimare mai importantă; poate că Timpul surâde și mă înșală!

* Iluzia geniului bântuie printre oameni!

* Numai după ce a fost numit Cetățean de onoare, este contestat; se simte nedreptățită necinstea.

* Omul care păstrează toată viața zâmbetul copilărie îmbătrânește frumos și râde de moarte.

* Deși mi-a fost prieten curajul, m-am temut de mine însumi, de viața mea; mi-am fost adeseori potrivnic fără voie!

* Nu mă bucur prea mult de ceea ce realizez, ci mă entuziasmez dacă mulțumește pe cineva.

* Nu vorbi nimic despre ceea ce nu cunoști, spre a nu te prosti singur!

* Calculatorul păstrează gândurile oricui dacă are ceva de spus, depășind restricțiile pe care le presupune o editură; această libertate va duce la un infint de posibilități la care nu vom avea

răgazul să ajungem niciodată; sărăcia de timp creează o înfometare de cuget!

* A fi bun numai uneori înseamnă a fi rău totdeauna!

* Sunt nedrept cu gândurile mele; vreau mai mult de la ele; îmi tâlhăresc cugetul!

* Am multe nevoi, nu-mi ajung banii; prietenii nu mai sunt de găsit, căci s-au sters din agenda mea, am multe de spus, dar nu-mi îngăduie Timpul; infinite chemări – înfrânte speranțe!

* În ultima vreme citesc puține cărți, căci trebuie să notez ceea ce consider că merită; țin creionul în mână, ca pe un stindard, când sunt de acord ori ca pe o armă când sunt împotriva autorului.

* Călătorim pentru a cunoaște și pentru a ne recrea, dar nu și pentru a ne revolta de câtă dezordine, mizerie și sărăcie este în țară!?

* Dintre doi oameni săraci îl admir pe cel harnic, dar nu-l condamnam pe celălalt!

* Mi-ar fi plăcut cel mai mult să locuiesc pe malul unui lac; aș fi rețrăit tot timpul copilăria!

* Plăcerea obținută fără niciun efort e ca o înghețată care se termină prea repede; marile împliniri ne dau satisfacție după o îndelungă trudă.

* Privesc din goana trenului o câmpie verde și parcă m-aș arunca în brațele ei; ce mă mai cheamă Bărăganul!

*

Despre Iliescu se zvonește că se va relua Procesul Revoluției. După atâta timp? Se vrea a se închide definitiv controversatele discuții ori e doar o altă diversiune menită a potoli, în sfârșit, îndreptățitele cereri de a se afla adevărul și a se face dreptate?

Întrebat de către jurnaliști despre acest fapt, fostul președinte, Ion Iliescu, penalul de drept al cumplitelor evenimente din timpul Revoluției Române, s-a arătat indiferent și chiar nepăsător, spunând că este *rolul Istoriei* de a face lumină în acest caz. Adică, ce proces mai vreți? Tot viclean și trădător a rămas!

Întotdeauna l-am considerat vinovat de crimele care s-au produs la Revoluție! Îată câteva gânduri publicate în anul 2008, în cartea mea *Între haos și înțelepciune*, Editura Edmunt, Brăila:

Se va face dreptate și ordine în această țară jefuită? Nu, nu se va face! Atunci, numai atunci va triumfa despărțirea de fărădelegile trecutului și ale prezentului, când acel care a trădat, care a comis crime, care a mințit națiunea română, deturnându-i așteptările Revoluției, împietrând-o în stagnare și în înfometare, cum dictară voia abuzurilor și a hoțiilor, va fi judecat de o adevărată justiție a poporului român. Da, numai atunci! Atunci și numai atunci, când acel Ion, vinovatul, va fi obligat să recunoască teribila crimă de lez-maiestate față de Patria sfântă, România!

Dacă nu se va împlini acest fapt niciodată, atunci Națiunea Română va purta în istorie o cruce a rușinii a acestor necruțătoare vremuri, ca pe un semn al nemântuirii sale!

De se va relua, într-adevăr, procesul și se va găsi vinovat, ceea ce este puțin probabil după atâta timp, cocoloșit de perfida injustiție, eu voi dansa, cu toate că am acum un picior beteag, pe drumul care va duce la închisoarea lui, și chiar în cimitirul unde va poposi.

Vedea-te-aș spânzurat, ar fi spus strămoși noștri! Aceasta ar fi totuși o iertate, căci ar fi nimerit să fie alungat cu pietre din cetate de către oamenii care au avut de suferit! Nu merită altceva! **Iliescu n-are conștiință, nu regretă, este un monstru!**

*

Ne schimbăm, încet- încet ne schimbăm, devenim parcă alți oameni. Ne modelăm comportamentul, avem o altă mentalitate? Dar de ce oare depunem eforturi anume pentru transformare? Dacă privim, ascultăm și medităm la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, nu putem rămâne indiferenți și orice am face metamorfoza ne cuprinde. Vom fi mai buni, mai răi, nu putem prezice exact, dar unii dintre noi, așa cum deja se observă, se tot duc spre o altă lume...

Se observă că cei mai în vârstă manifestă oarecare jenă în relațiile sociale, par a nu se integra în iureșul înnoitor al

vremurilor, pe când unii tineri se comportă nestingheriți de ceea ce se ivește pentru întâia oară în lume, dar și nepăsători față de statornicile obiceiuri ori de nesiguranța viitorului.

Mă uit la unii tineri cum ascultă muzică în căști, liniștiți, indiferenți și cumiști; altădată se umbla în brațe cu un casetofon zgomotos, care îi irita pe cei din jur; într-un tren se umblă la telefoanel mobile inteligente și nimeni nu mai joacă șptic.

Faimoasele birje de pe vremuri au fost înlocuit de bolizi cu sute de cai putere, nu ne mai ducem la cinema, pentru că deschidem laptopul și vedem ce film dorim, nu mai citim cărți, pentru că ne dă iluzia lecturii internetul, nu prea mai învățăm deoarece sistemele electronice știu și matematică, și sunt buni profesori în toate domeniile.

Foarte mulți au uitat să muncească sau nici n-au deprins , căci nici nu merită, cred foarte mulți; pentru că dacă te împrietenești cu tot felul de afaceri, cel puțin dudioase; o duci mai bine; și-apoi ce dacă faci câțiva ani de zdup, doar îți rămâne furțișagul barosan!?

Câte odată se mai comentează despre trecut, despre cultul strămoșilor și al familiei, despre obiceiuri moștenite, dar par ca niște vorbe în vânt; ce n-avem în locul Drăgaicelor sărbătoare aceea americană cu bostanii, că ne vine greu să o scrim și să-i pronunțăm numele...

Mulți copii, câți se mai nasc în România, sunt lăsați în grija nimănui, căci mai bine ne ducem să culegem căpșuni, fără să știm ce se va alege de odraslele noastre; domnișoarele nu mai citesc Romeo și Julieta, părându-li-se mai nimerit să se prostitueze, iar domnișorii nu înțeleg de ce să facă declarații de dragoste, când pot recurge la viol!

E drept că unii tineri, chiar dacă nu mai devorează aventurile lui Joules Vernes, au intenția să zboare definitiv în Cosmos, spre alte planete, poate și pentru că Pământul nu le oferă deplină libertate, chiar dacă granițele Europei, ca și în alte continente, sunt deschise.

Părem astăzi mai încrezători în reușitele noastre, nu ne mai temem nici de războaie atomice, căci s-au inventat metode economice care distrug o ființă națională încet, dar sigur; nici chiar de ruși nu ne temem, fiind la fel de înapoiți, ca pe vremuri, din cauza unei deficiențe de zglavorie ideologică.

Au dispărut, ca prin farmec, granițele unde se ucideau și umbrele, putând acum să colindăm liber prin lume, deși nu am învățat să privim, orbirea nu prea ne-a trecut – cea a minții! Cu siguranță, idea globalizării a sucit capul multora și credem că lumea ne va aparține, că va fi ca o a doua noastră țară – mamă!

Se mai poate observa în aceste vremuri, zise de progres, că sunt prea mulți cerșetori - cei mai mulți ne înșală, în timp ce altădată erau mai puțini și meritau ajutorul nostru. Oare să fie ca rezultat al îndepărtării de credință, de Dumnezeu? Chiar dacă la unele mănăstiri zile în șir mii de credincioși se roagă cu multă evlavie, nu se poate înțelege cum foarte multă lume are un bagaj de cunoștințe religioase de-a dreptul supărător; ce înseamnă Paștele, ce este Crăciunul, răspunsul este mut! Până și țărani par că sunt alți oameni; nu mai iubesc pământul, căci au fost mințiți și jecmăniți, de li s-a otrăvit sufletul lor atât de credincios!

Istoria și Cultura română erau fala neamului, acum ne este rușine să spunem de unde suntem și ce limbă vorbim, ne închinăm la tot ce e străin, ne umilim noi singuri, desconsiderând uimitoarele creații ale acestui brav popor!

O, Doamne! Un rege bun aveam, un rege eroic avem, dar în locul regatului străbun și înălțător a fost instituită o republică dușmănoasă, impusă de trădătorii de neam și de țară.

Astăzi îi iertăm pe răufăcători și-i răstignim cei nevinovați!

Aforisme

* Leneșul obosește și când privește cum altul muncește.

* Abia când te apuci de treabă, nu ți se pare munca prea grea.

* Degradare întreită: lenea imploră milogeală, patima adoră viciul, prostia linge și visează putere!

* Odată ca s-au înfiripat, rădăcinile prejudecății acolo rămân; sunt perene!

* Odihna îndelungă obosește mai mult decât o activitate intensă; tinde spre lenevie!

* Inspirația poate fi ca o străfulgerare, dar creația este ca un fruct al răbdării.

* Răbdarea încetinește trecerea timpului.

* Universul poate să dispară, dar nu și veșnicia; e o Divinitate!

* Intervențiile omului în natură nu trebuie să fie decât ca o mutantă favorabilă.

* Un om trebuie să-și urmeze chemările vieții așa cum un râu își sapa cea mai directă albie.

* Timpul pare că judecă ceea ce distruge, pe când nepăsarea n-are discernământ; bogățiile și valorile spirituale dispar!

* Ceea ce este trainic are încorporat în sine nu doar înțelepciunea efortului, ci și sublimul creației.

* Pentru a putea repara ceea ce am degradat, vom cheltui mai mult decât am reconstrui și ne-am risipi propria noastră viață!

* Dacă nu investim efort, inteligență și suflet, viața nu are nicio valoare!

* Unele instrumente electronice sunt mai dotate decât mintea multora dintre oameni; alte unelte ar trebui să țină loc de profesori!

* S-a vrut, cândva, să se normeze actul de creație, dar au rezultat monștri de cuget și otrăvuri de simțire.

* Lăsați-mă să colind lumea și v-o aduc în casă!

* Nu-mi este teamă, ba chiar m-ar bucura să fiu ca într-un tren, fără să știu unde mă duce; nu m-am speriat de viață, deși am trecut prin prăpăstii întunecoase.

* Cine se va încumeta să răsfioască scrierile mele, nu va descoperi nestemate de cuget, dar va afla o lume luminată de adevăr, răvășită de nedreptate ori năpădită de speranțe!

* Nu vom putea să construim o țară nouă până când nu ne vom vindeca sufletul!

*

Nisipul! Ce banal nume! Ceea ce am creat, eu cred că sunt adevărate pietre prețioase de cuget, deși lumea le poate considera că ar fi doar o pulbere de nisip; dar totuși este ceva: cristalele lui sunt gândurile microprocesoarelor care construiesc o altă Omenire, rol cuvenit marilor idei într-o societate care se șubrezește. Tocmai firul de nisip! Nu-l suportăm nici între dinți și nici în ochi, dar ne bucurăm când pătrunde în conștiința noastră și chiar în suflet!

Ce destin! Nisipul, Siliciul, nume academic, este inima tranzistoarelor deținute de minuscul microprocesor care este unitatea centrală de prelucrare a unei informații. Și câte or fi încâpând în el? În anul 1971, când s-a născut cel dintâi microprocesor, avea uriașul număr de 2300, astăzi încap câteva milioane! Doamne, pare că nu mai poți micșora mai mult!

Limita de miniaturizare și de viteză a nisipului să fi ajuns la infinit? Atunci cine să înlocuiască teribilul element care constituie cam o teime din scoarța Pământului? Să cedeze acest loc de adevărat miracol? Nu, vrea să se unească cu Acidul Dezoxiribo Nucleic – A.D.N. care poate prelucra și stoca informațiile de miliarde de ori mai rapid decât realizăm astăzi. Nisipul și-a doândit gloria și o poate ceda ca pe un dar ceresc! A reușit să gândească în locul nostru, dar înfrățit cu A.D.N.-ul va pătrund în tainele sistemului nervos, în conștiință și poate chiar în suflet. Va fi o altă viață pe Pământ? Ne va mai vrea pe noi? Eu am creat nisip? E oare o mândrie?

Pe când...

Pe când voi fi departe, prin lumi nemaivăzute,
Voi resimți aieva sublima retrăire,
Dacă cei buni cu mine, mari dornici de virtute,
Mi-or desluși gândirea lăsată moștenire!
Aflând idei ascunse de umbra nepăsării,
Le-or scoate din adâncuri în zâmbet de lumină,

Rupând înlănțuirea din vrăjile uitării
Ce-o port ca pe-o năpastă, fără de nicio vină!
Virtuți, cuvinte, gânduri ori idealuri `nalte
Și cugetări aprinse de adevăr și doruri
Să năvălească aprig, iar viața să tresalte
Cu alte sentimente sfințite de fioruri.
Mi-am tot purtat iubirea prin veacul de-ntuneric,
S-o slobozesc când lumea o va putea-nțelege,
Fără să-i fie teamă de un regim himeric
Ce-a stăpânit Pământul un secol fărdelege.
Am picurat din suflet suflarea cea primită
Drept forță-ncrezătoare să cuceresc ființe
Ce au avut tot timpul o soartă chinuită,
Fără-a cunoaște visuri ori a simți dorințe.
Întreaga existență le-a fost o suspinare
Și-aveau nevoie cruntă de-ndemn și de speranțe
Că va veni o vreme cu vie așteptare
Și vor avea accesul la vis și cutezanțe.
Mi-am lăsat glasul goarnă și scrisul meu drept arme
Să se audă-n vecuri, să-l folosescă-n luptă;
Regimul de teroare definitiv să-l sfarme,
Iar hâda răsuflare să-i fie întreruptă!
Și-a fost, ca scris în ceruri, un vis să prindă viață:
S-au năruit concepții, s-au prăbușit palate
Când lumea oropsită, cea-n cugete semeață,
Și-a înfrățit credințe, atât de-ndurerate.
Voi, oameni buni de astăzi, ce ați strivit teroarea,
În voi mi-am pus nădejdea că-n țara românească
Va triumfa Credința, Cultura și-`Nălțarea
Iar visul libertății în veci să dăinuiască!
Prin spații siderale mă va purta neștirea...
Dar am lăsat pe Terra un gând de-mbărbătare;
L-am miruit cu lacrimi, i-am primenit simțirea,
Ca țelul Omenirii să fie o-mpăcare!

Aforisme

* De-ar fi bogată și frumoasă lenea, n-ar îndrăgi nimeni munca.

* Nu te împresura de o falsă măreție, că te vei contamina de prostie!

*

Nu mă mai cunosc...

Nu mă mai cunosc eu însumi cine sunt ori cine-am fost,
Vremea a trecut fugară și-am uitat c-am existat,
Iar ce e acum în prejmă parcă nu își află rost,
Căci nu am un loc în lume, având gândul arestat!
Năzuind spre idealuri, voi fi fost un visător
Ce credea în libertate într-un veac de suflet gol
Ori aveam sclipiri de cuget, ca un vis nemuritor,
Ce dă sens menirii sacre de-a-mplini al vieții rol.
Ieri ce-a fost, astăzi ce este, Timpul știe pentru noi,
Căci ne poartă existența, cum vrea nepăsarea lui,
Printr-o lume fără glorie și-nrobite de nevoi,
Dând crezare răutății și durere omului!

*

Într-un veac...

Într-un veac de-ndurerări
Am scris multe-îngândurări;
Nu de milă să le plâng,
Ci din lume să le strâng.
Le mai spânzur de cuvânt
Ori de rime – jurământ
Și le-oi duce-apoi pe străzi
Ca pe blestемate prăzi,
Să le piară ce au rău
În renume de călău.
Niciun chin să nu mai vrea
Pe la noi de-a mai ședeа.
Dar puțin de mă gândesc,
Mai bine le osândesc:
Tuturor să le fac vad

Și să le arunc în iad,
Să rămână loc curat
Fără teamă de-ndurat!

*

Oricât...

Oricât mi-ar fi de-ndurerată viața,
Chem bucuria să mă-mbrățișeze,
O altă lume-n gânduri să-mi brodeze,
Intrând în vis, străluminând-mi fața.
Să lăsăm voia bună să vegheze
De-a nu-și lăsa pe noi tristețea ceața
Și să-i urmăim neîndoios povața,
Lăsând iubirea-n noi să se fixeze.
Plătim durerilor tribut prea mare,
De parcă suntem îngrădiți de-o lege
Și n-am avea nicicum vreo apărare.
De nu vom fi chiar propriul nostru rege,
Nu dobândim deloc vreo-mbărbătare
Și de noi toți nimic nu s-o alege!

*

Să fim mai buni...

Să fim mai buni deducem din credință,
C-avem în noi însăși Suflare Sfântă
De când în viață omul se avântă,
Primită ca un dar de biruință.
Fii omenos, te luptă, te frământă
Să-`nalți un semen slab din neputință,
Rupând din sinea ta, din conștiință
Iubire pentru cei cu viața frântă.
Avem o existență efemeră
Că n-o putem chiar degrada prin ură
Și s-o mânjim cu bale de himeră.
Purtăm adânc Divinitate pură
Ce-n orice clipă ne conferă
Puterea de-a iubi altă făptură!

*

Nu-s stăpân...

Criticului Alex Ștefănescu

Nu-s stăpân pe vreo virtute,
Nici pe glorii de erou,
Sunt pierdut în Neștiute,
Nu emit niciun ecou!
Soarta-mi e pecetluită –
A decis criticul meu:
Am o față chinuită
Nu sunt demn să scriu și eu!
El măsoară ce-i valoare
Cum îi poruncește gura;
N-are nicio înzestrare,
Doară cum îi e făptura!
El alege scriitorii
Care merită respect;
Chiar dacă-i supus erorii,
De abuz este suspect!
Cine oare îi dă dreptul
Să trieze cum o vrea
Făcând-o pe înțeleptul,
După cum i s-o părea?!
Că jertfești din viață anii
Pentru idealuri mari,
El crede c-o fac profanii
Care îi sunt adversari.
Ce contează suferințe,
Persecuții și terori!
El acordă-ngăduințe,
Nu te vrea, nici dacă mori!
Pe ce lume trăim oare,
Ne-ntoarcem la stalinism?
Vrea gândire de-nchisoare
Cum scria în comunism?
Să vezi bun ce e despotic,

Proslăvind trufiile
Fără simțul patriotic,
Lăudând urgiile?
Crezi că-ți este dat menire
Să decizi și-a judeca
Ce au alții în simțire,
Gândul a-i despinteca?
Potolește-ți lăcomia
De-a fenta și-a parveni
Spre a-ți umple farfuria,
Cu trădări de-a conveni!
Tu ai patima în sânge
De-a minți și a huli,
Niciun crez nu te constrânge:
Visul tău i-a păcăli.
Ba, mai ai și-alte năravuri
De-a prosti și-a blestema;
Nu ții seama de moravuri,
Rău-n lume vei chema!
De vezi unul ce nu-ți place,
Implori orice grozăvii,
Să arăți ce poți a-i face,
Ce puternic poți să fii!
De te roagă vreo persoană
Să îi dai un ajutor,
Te consideri o icoană
Adulată de popor;
Nu-i acorzi nicio speranță,
De nu-ți cade la picioare;
O privești de la distanță
Ca pe-o fâță oarecare.
Teatru-ți e la îndemână,
Porți chiar lacrimi, ai și trac
De-ți pune cineva frână,
Până ai să-i vii de hac!

Dar ce spun, tot spun degeaba,
Nici nu vrei să înțelegi,
Cum ar fi, întorci silaba,
Că vorbele n-ar fi întregi!
Toată lume-i o năpastă,
Doar tu ești omul cel bun.
Da, ești munte, ești o creastă;
Parc-ai fi un căpcăun!
Asta-i viața Dumitale,
Mare om, în gând gândac!
Unde scrii tu îți lași bale;
Faci de râs neamul de Dac!

Biata rimă...

Poezia-i azi o proză,
Rima nu mai e pe plac;
Nu trăiesc în simbioză,
Fac parte dintr-un alt veac.
Mulți socot vorbe de clacă
Tot ce-am spus până acum;
Știu poeții ce să facă,
Nu s-or război nicicum!
Doar pe-un critic, rău de minte,
Adulând prostimele,
Gura-l ia pe dinainte
Și refuză rimele:
Cine le mai bagă-n seamă
A rămas mult înapoi;
Scrișul lui este o dramă,
Spune Cerberu-nevoi!
Deci adio încântare,
Eminescu va muri,
Secolu-i i-o fi uitare,
Nimeni nu va-nmărmuri,
De emoție și doruri,

Trăite în armonii
Cu patos și cu fioruri
Fermecate-n simfonii.
N-o să-ți mai aduci aminte
Versurile falnice
Ce-ți păreau a fi ca sfinte
Și-n suflet năvalnice!
Rima n-o să mai oblige
Să găsești cuvântul pur;
Treaba lui, poate să strige...
Ce dacă-i alt sens obscur?!
Potrivești vorbe în dodii,
Le fixezi și în zigzag,
Nu mai cauți rimă-n -odii,
Nici idei nu pui șirag!
Să fie gânduri hoinare,
Legate cum s-o putea,
Într-un fel de-mbrățișare
Cu simțiri ca nimenea.
Dacă n-ai să poți pricere,
E de vină capul tău;
Alte-academii începe,
Ești rămas în secol rău!

Aforisme

* Bătrânețe: figură schimonosită de vremuri, cuget luminat de viață, suflet împăcat cu lumea.

* Tot întâlnesc chipuri de oameni asemenea unor vechi cunoștințe; ce oameni frumoși, ce lume minunată!

* Nu te face că muncești, că expiri lene!

* Onoarea se poartă ușor, de necinste însă nu poți scăpa!

* Cel care spune că-i prost vrea să te înșele.

*

O carte...

De ce oare mai scriu o carte
Despre o viață chinuită,

Când de crezare n-are parte,
C-ar fi o lume-nchipuită?!
Tot ce prin vremuri au fost visuri
Ori pasiuni înălțătoare,
S-au prăbușit parcă-n abisuri,
Ca o cometă căzătoare.
Idei, în suflet plămădite,
Voiau să shimbe trista țară,
`Nălțând-o falnic pe orbite
De împlinire princiară.
Am scris poeme răzvrătite
Și cugetări înaripate
Drept rugăciuni împărtășite –
Confesiuni îndurerate!
Chemam la luptă îndârjită
Mulțimea-nchisă în durere,
Cu teamă și minciuni mânjită,
Să zboare din înapoiere!
Șuvoi de lacrimi sunt vărsate
Sub asupririle barbare –
Potop de chinuri apăsate,
Fără de nicio îndurare!
M-am vrut ostaș cu arma-n mână,
Cu glas puternic ca un tunet,
Să am idei la îndemână,
Purtând iubirea ca răsunset.
Chemam români pe baricadă,
Însușindu-i cu credința
Că nu suntem proscriși ca pradă
Și-n noi se află biruința!
Ce s-a ales de lunga trudă
De a răzbi în libertate
Și-a-nfrânge patimi mari de Iudă?
Speranțele ne-au fost trădate!
N-am avut parte nici de Rege,

Averile sunt spulberate,
Iar jafu-i ocolit de lege
Prin pungășii deliberate.
S-a ales praful de uzine,
Pământul îl lăsăm pârlăoagă,
Cine suntem – ne e rușine,
Iar țara a ajuns miloagă.
Nu ținem seama de Cultură,
Batjocorim cum vrem Istoriei
Și-a casei noastre bățatură
Pentru strămoși n-are memorii.
Ce gol de suflet e rămasă,
Printre ruini dezmoștenite,
Făptura noastră credincioasă
În libertăți neîntâlnite!
Când sângele a curs pe stradă,
Din răni adânci de nedretate,
Nu ne-așteptam ca vreo iscoadă
Trădării să-i redea palate.
S-au slujit grabnic de minciună,
Au derutat sensul de luptă,
Târându-ne în văgăună
Și prin corupție se-nfruptă.
Ei, detractorii cei nemernici
Ai Revoluției Române,
Sunt pretutindeni și puternici,
Căci deservesc ideii păgâne.
Nu este greu să ardem tronuri
De silnicii și îmbuibare:
Chiar dacă ne sufocă zvonuri
Menite să avem iertare!
De n-am schimba această stare,
Ce-a umilit străbuna vatră,
Nu vom răzbi din închistare
Și-am avea cugetul de piatră.

„ În veci n-am ști de înălțare,
De bucurii, visuri, credință;
Va fi o tristă-ntunecare
Întreaga noastră-alcătuință!
Din suflet străjuit de îngeri
Satana și-ar face cavernă
Și am cunoaște doar înfrângeri,
Ca o distrugere eternă.
La arme deci lume rănită
De chinuri și de disperare;
Nu-i alt mijloc de reușită
Decât luptând fără-ncetare!

*

Idei frumoase...

Idei frumoase ne-mpresoară
Și-aflăm de taine uimitoare,
Dar chiar de fapta-i necesară,
Uitarea e fulgerătoare!
Se șterg din minte informații,
Părerii, opinii, lecturi demne,
De parcă suntem vagi în spații,
Pe unde-am fost n-am lăsat semne.
De ce rămânem goi de viață
Și sterpi de cugetări aprinse,
Simțindu-ne ca o paieață,
Cu gândurile de mult stinse?!
Ne-nșală ținerea de minte,
Dușmană este neputința,
Pierind sub munții de cuvinte,
C-atât ne-ngăduie ființa?
Ce imperfectă e natura
Când limitează demnitatea,
De parc-ar expoda făptura
Cu ce ne fură răutatea!
O, de-am păstra truda intactă

Și nu ne-am pierde-n risipire,
Nu ne-ar părea lumea abstractă
Și-am fi o culme de simțire!
Această stare este raiul,
Gândit de minți strălucitoare,
Chiar e Pământ fiindu-i plaiul;
Să-l cucerim având chemare!

*

De ce...

De ce mereu-mereu să ne tot ducem
Și-n urmă un pustiu doar să rămână!
Noi singuri generația reducem,
Deși ca mamă ne este stăpână.
În inimi lasă rană cine pleacă
Și-n cugete prăpăstii de regrete;
Din preajma noastră amintiri dezbracă
Și ne îngroapă cu-ntristări discrete.
De-ar fi ca toți s-o părăsim deodată
Nu ne-am însingura nicicum vreunii,
Ni s-ar părea serbare-adevărată,
Ci nu o lacrimă de-nchinăciune.
O, generație nemuritoare,
Pe când copiii tăi or să se stingă,
Tu vei transmite lumii iubitoare
Că lor le-a fost scris – veacul să-l învingă!

*

Ideile...

Ideile sunt nestemate
Ce luminează-n viață doruri,
De gânduri agere sculptate,
Nădăjduind spre `nalte zboruri.
În uimitoarea lor sclipire
Arată căi spre orizonturi
Cu alte vrei și împlinire,
Deschid în luptă alte fronturi.

Când secolul rămâne-n urmă,
Stagnând în umbre-nșelătoare,
Un fulger de idei le curmă,
Creând o lume viitoare.
Lăsați ideile să curgă,
Nestingherite și aprinse
Prin întuneric să parcurgă
Drumuri spre taine neatinse.
Ele deschid porți de lumină
Ca-n cuget veșnic să pătrundă,
Drept revelație divină,
O lume-n grație fecundă!

Aforisme

* Pare că m-am pornit de mai multe ori decât aș fi plecat;
mi-a fost de mai multe ori teamă decât curaj am avut!

* Orice este măreț se ivește anevoie, după ce asimilează
trudă, suferință și geniul înfăptuirii.

* Nici înțelepciunea nu se luptă cu pretențiile prostiei; o
potolește cu indiferență!

* Când se consideră egal cu un învățat, semdoctul pretinde
că îi cunoaște faptele.

* Desconsideră valorile, pentru a crede lumea că ești un
erudit!

* Degeaba poleiești obiectele din jur, insuflă-ți aurul
înțelepciunii în cuget!

* Nu este o pacoste că nu este un om învățat, ci e rușinos
că nu vrea să învețe.

* Degeaba spune că le știe pe toate, cât timp se folosește de
prostie.

* Iluziile mulțumirii stimulează comoditatea, iar aceasta –
lenea, trândăvia, hoția.

* Există oare o limită a mulțumirii de sine ori numai o
nepotolită dorință de cât mai mult; ca o lăcomie sau ca o virtute?

* Trebuie să existe în toate o stare de echilibru, de cumătare, ca o veghe față de dușmănia lăcomiei, a trufiei și a prostiei!

* Avem încredere în multe înfătuiri, sperăm să ni se relizeze dorințele, dar cel mai mult nădăjduim să dobândim înțelepciunea de a cuceri piscurile vieții.

* Adeseori, interesul material ne prăbușește idealurile, sufocându-ne viața.

* Se ferește de modestie, să nu fie acuzat de mediocritate; curată murdărie!

*

În amintiri...

În amintiri găsim uitare
De toate rele-ntâlnite,
Ne vindecăm de ne-ndurare
Când zilele ne sunt rănite.
Prin ele re trăim victorii,
Puterea-n noi iar loc își face
Și întocmim reghezitorii,
Trăirii hâde și rapace.
De întristare n-avem teamă
Și nici de grea singurătate,
Căci mii de clipe ne recheamă
În lumea lor de voluptate.
Un Univers își redeschide
Fermecătoarele imagini
Și ca-ntr-un tom cu vreri candid
Întoarcem ale vieții pagini.
E-o desfătare înzeită
Cum timpul cu-amăgiri ne-ncântă
Din vremea ce ne-a fost ispită,
De parcă astăzi ne descântă!
Suntem ca într-o lungă vrajă
Indusă de o piatră scumpă,
Părând c-avem îngeri de stajă

Ca viața-n lume să irumpă!

Aforisme

* Față de noi înșine avem numai obligații; nu ne facem favoruri, pentru că niciodată nu le merităm!

* Întotdeauna adevărul este de partea dreptății; altfel este injustiție!

* Interesul ne îndeamnă să desconsiderăm ceea ce ne este defavorabil.

* Adevăratele valori evită egoismul interesului.

* Interesul este o rudă de sânge a egoismului.

* Interesul nu-și face prieteni.

* Există și o libertate a obligațiilor, așa cum pot fi interdicții ale unor drepturi; libertatea nu-i o asuprire, dar nici o căpătuială.

* Liniștea este amanta creatorului; se nasc opere!

* Deși există un singur Dumnezeu, sunt multe religii interesate să fie mai mulți.

* La bătrânețe nu suntem alți oameni; continuăm a fi ceea ce am simțit, visat și înfăptuit la tinerețe; avem același suflet!

* La tinerețe anii ni se par a fi mai grei în conținut, lăsându-și amprenta în cugetul și în sufletul nostru, după care se va modela propria personalitate.

* Deși anii care au trecut, locurile unde am fost și înfăptuirile săvârșite ne cheamă să le re trăim existența, simțim în permanență o atracție irezistibilă spre viitor.

* De câte ori realizăm ceva, credem că este important, căpătând încrederea pentru împliniri de valoare.

*

Pe mine însumi...

Pe mine însumi vreau a mă cunoaște

Acolo unde mintea îmi tot zboară,

Să știu ce rele forța mi-o doboară,

Ca demnitatea mea să o împrăște.

Nemernicii multiple îmi măsoară

Credința ce o am de a renște

Din orice patimă care mă paște,
La fel ca o invazie barbară.
Vreau să mă știu cu inima curată
Și-n gânduri silnicii să nu pătrundă,
Să n-am nicicum simțirea-ndurerată!
Și de mi-ar fi creația fecundă,
Acestei lumi i-aș dăruio-ndată,
Drept dragoste senină și profundă!

Aforisme

* Dacă ne-am putea cunoaște viitorul, ne-am ști și începutul, și sfârșitul - cum va fi!

* Locul pe care îl ocupăm, ca ființe, în spațiu ne aparține; cel deținut în societate îl merităm?

* Sensul în care merge societatea rareori ne convine, deși despre noi înșine nu știm încotro ne îndreptăm.

* Din goana trenului nu pot număra sutele de clădiri distruse de nepăsare, dar imaginea lor mă urmărește ca un blestem!

* S-a năruit în țară tot ce era frumos, de parcă i s-a aruncat în față cu vitriolul nepăsării

* Un colț de pădure, o sclipire de lac și un cer însorit este toată mila pe care o cer de la viață.

* Întâmpină Timpul cu fața îndreptată către viitor, nu îl privi după ce a trecut, căci tot în urmă vei rămâne!

* Viața tebuie să fie o permanentă victorie, nu un răgaz de înfrângere!

* Abia după ce constăți că ai uitat tot, îți dai seama că nu ai învățat degeaba.

* Regele Românilor este într-o necruțătoare suferință; nădăjduiesc să nu fie un adio pentru monarhie!

* Pentru că nu întrevăd niciun acces spre bogăție, sper în grațiile norocului; poate că nu mă voi mai îmbrățișa cu sărăcia!

* Chiar dacă visul sărăciei este cel al averii, aceasta nu simte durerea sărăciei.

* Țăranul nu vrea să colinde lumea, ci să fie stăpân pe pământul pe care trudește, așa cum dorița cea mai înaltă a unui copac este aceea de a-și înfițe cât mai adânc rădăcinile.

* Voința tinereții sculpează medalia învingătorului.

* Se spune că întristarea este dăunătoare; atunci când văd cum se prăbușește țara jecmănită, trebui să râd în hohote? Atât mi-a mai rămas: să înnebunesc!

* Tot aș vrea să se oprească cineva lângă mine și să îmi spună: te provoc să publici cărțile pe care l-ai scris despre viață, căci ea este miracolul acestui Univers!

* Și prea visător, și cam utopic, și lipsit de noroc, cum crezi că te vei lua de gât cu nedreptatea?!

*

De-o viață...

De-o viață mă tot urmărești, mâhnire,
Mă deprimezi și plâng, ești o durere
Ce te strecuri și-n visuri, și-n tăcere,
Chiar și-n plăceri apari ca răbufnire!
M-am săturat de sumbra-ți decădere,
Vreau zâmbet cald și soare în privire,
Iar bucuriile în răzvrătire,
Spre a scăpa ca de o-njunghiere!
Îmi pare existența ca o sărbătoare
Străluminată de idei aprinse,
Precum și de virtuți încântătoare.
Adio întristări, vă simt desprinse
Din firea mea încrezătoare
Că orice-ndurerări pot fi învinse!

*

Îmi alung...

Îmi alung gândurile sure,
Căci nu mai dau binețe întristării,
Mă las în voia tandr-a desfătării
Și-a visurilor cu imagini pure.
Dușmană-mi este clipa supărării,

Pe care o resping cu vorbe dure,
Mă înarmează cu-a rimelor secure
Și o dobor în hrubele uitării!
Invit speranța să mă viziteze
Și chiar îi dăruiesc versuri senine,
Ca-n mine domiciliul să-și fixeze.
Ce doruri împreună vom susține,
Ce multe fapte or să se sculpteze
În viața părăsită de suspine!

*

Celor...

Celor ce după mine or să vină,
Las înălțătoarea mea mândrie,
De-a fi trăit în Marea Românie,
Ca pe o revelație divină.
O spun, ca toată lumea să o știe,
Că n-am umblat prin gropi fără lumină,
Ci-n Patria de veacuri eroină,
Bogată-n împliniri și-n armonie!
Știind ale nației `nalte zboruri,
Și eu am fost în Arcadia, azi spun,
Că-n glie-am pus nemărginite doruri,
Din care acum pot să mă recompun,
Spre a da țării dornice fioruri
Și-aprinsa dragostea de care dispun!

*

E țara..

E țara îngropată-n sărăcie,
Căci toți nemernicii se-ntrec s-o fure,
De parcă un blestem e dat să-ndure,
Ca într-o îndelungată barbarie.
Cum am în cuget aprigă arsură
Când văd necredincioasa silnicie,
Tot îmi iubesc sărmana Românie

Și-om mătura corupții ca pe-o zgură!
Va fi atunci săracă-n nedreptate
Și-ndestulată-n falnice-mpliniri
Din dragostea românilor sculptate;
A voastră, a celor ce sunteți martiri,
C-aveți comori și tinereți furate
De indivizi perversi, tirani și vampiri!

Aforisme

*Oricât de mult ne-ar atrage viitorul, amintirile ne ajung din urmă, pârând că vor să ne oprească.

* Unele întrebări se pun dintotdeauna, dar răspunsurile nu se vor a fi știute!

* Unele idei te acaparează, îți sechestrează alte gânduri; se vor înfăptuite cu proritățe; eliberăm idei care ne supun!

* Unele idei par că ne obosesc; consumă curajul propriilor creații.

*

S-a plictisit...

S-a plictisit, într-un târziu, de sine
Și-acuma nu mai știe ce să facă,
Așa, ca timpul, într-un fel, să treacă,
Încât să tot gândești nu-i este bine!
Cum niciun interes din gând nu-i pleacă,
Nimic din ce-i prin jur nu îi convine;
De muncă să se-apuce, se abține,
Iar viața i se pare mult prea seacă!
De va mai fi pe-aici să-și ducă traiul
Și-o să se mai bucure, cumva, de plească,
Se ține de ce-i de furat ca scaiul.
Când tot ce-a fost de supt rămâne flească.
O să-și renege Patria și graiul
Și o să-nchege-n lume altă gașcă!

*

Nemulțumirea...

Nemulțumirea iarăși mă deprimă

Când nepăsarea îmi tulbură privirea
Și-mi stimulează aprig răzvrătirea,
Căci ce se-ntâmplă-n țară e o crimă!
Se năruie, parcă, însăși trăirea,
Că orice bucurie se perimă
Și chiar gândirea vie se suprimă,
De simți că-n lume a venit pieirea!
Vezi pretutindeni rânduielei uitate,
Clădiri, uzini și fabrici prăbușite,
În timp ce hoții dobândesc palate!
Tot ce e de valoare-s însușite
Și nu știu când s-o întrona dreptate,
Să-i spânzurăm ca-n vremuri cotropite!

*

Nu mai privi...

Nu mai privi, poete, zărilor și cerul,
Să afli ale existenței întrupare!
Uitate-n jur, acolo e misterul
Ce definește-ntreaga noastră-nfățișare!
Trudim, visăm, ne primenim în idealuri
Și-n Univers zburăm idei fecunde,
Având virtuți, speranțe, demne ritualuri,
Aflate în trăirile profunde!
Tu fii ca sol acestor simțăminte
Și le propagă-n lume drept credințe,
Sfințindu-le în duhuri de cuvinte.
Și dacă-n viață-or fi dragi jurăminte
De înălțare și de cuviințe,
Te vei simți adevărat părinte!

*

Din această lume...

Din această lume când va fi să plec,
Nu vreau să iau ideile cu mine;
Le dăltuiesc, le las cum se cuvine,
Prin gândurile lumii să le petrec!

Ele mi-au fost ca îndrumări divine,
Peste care nici acum nu pot să trec,
Fără să simt că-n păcate mă înec
Și n-aș avea decât adânci suspine!
Gânduri, visări, idei înălțătoare
Ce viața mi-ați umplut de fericire,
Pe voi vă știu virtuți nemuritoare!
Pătrundeți în trăiri și în simțire,
Ca o aleasă binecuvântare
Născută prin sublimă-nchipuire!

*

Am ferma convingere că ceea ce am scris, de-a lungul multor ani de zile, va cunoaște, cândva, aprecierea semenilor mei. Altfel de ce aș face-o? Depune efort, stăruință și discernământ în ceea ce exprim pentru a lăsa în urma mea, măcar cu o câțime în plus, lumea mai bună și mai frumoasă.

Acest sentiment îl percep ca fiind captivant, înălțător și profund devotat oamenilor care îmi înnobilează existența mea cu aspirațiile lor. Nu mă aștept la maifestări de apreciere ori la medalii strălucitoare, ci aș fi mulțumit, dacă și numai un singur om a putut să se simtă încurajat să mediteze profund la rosturile lui pe acest Pământ bântuit de haosul nepăsării și al indiferenței.

De va fi să existe un asemenea om, atunci eu n-am trăit degeaba! Voi fi fericit că am exista în acest Univers! **Să înalți un om, să lași eternității cel puțin o faptă, un cuvânt – aceasta-i nemurirea!**

Aforisme

* Când fapta este săvârșită, se înfiripă și mulțumirea de sine.

* Fiecare faptă împlinită atrage după sine o alta de înfăptuit; sunt ca pulsațiile inimii – întrețin viața!

* Nu mai muncim cum trebuie, producem puțin și importăm mult, iar sărăcia ne stăpânește, dar noi înșine considerăm că suntem desăvârșiți, chiar dacă milogim prin Europa.

* Inspirația este un impuls exterior care declanșează văpăile cugetului.

* O singură idee slobozită în libertate poate determina o reacție în lanț a altor gânduri, primenind ideologia unui veac.

* Atunci când crezi că nu mai poți, n-ai decât un singur lucru de făcut: să nu te oprești!

* Numai când îți învingi temerile poți crea ceva important!

* Numai primenindu-ți în permanență gândurile poți imprima puritate actului de creație.

* Adevărata valoare a creației noastre nu o vom ști niciodată; cu cât este mai importantă, timpul îi va exalta caratele.

* Când înfăptuim ceva și nu ni se para prea important, trebuie să-i adăugăm nu numai putere de cuget, ci și o fărâmbă de suflet; capătă noblețe și, poate, chiar sfințenie!

* Pentru a crea dispunem de suficient timp; pentru desfrâu nu ajunge o întreagă viață!

* Un necunoscut mi-a transmis că i-au plăcut unele poezii scrise de mine; să mai fi supraviețuit vreo carte ori m-a confundat? Nu cumva să audă al meu critic-procuror!

* Unele idei par că se ivesc fără știrea mea; se împotrivesc la ceea ce greșesc și nu-mi îngăduie să fiu indiferent la ceea ce este nedrept!

* Gândurile ne sunt cei mai buni prieteni; ne ajută să ne desăvârșim personalitatea și să creăm valori nemuritoare.

* Pentru nicio faptă, oricât de importantă, nu putem suna goarna, dar nici nu trebuie să o ascundem ori să lăsăm a fi ponegrită de impostori!

* Oare gândurile obolesc ori își pierd curajul de a irumpe în lumea atât de violentă și incapabilă să le înțeleagă?

*

Trândăvia mă cam ademenește. De câțva timp oboseala mă vizitează mai des și mă obligă să nu mai scriu; am însă o armă potrivnică: în mai puține cuvinte să spun cât mai mult; mă recreez și recapăt mai multă putere, desconsiderând apropierea dintre oboseală și lenevie. Nu mă las înșelat nici de comoditate, căci și ea

face parte din aceeași gașcă mare a trândăviei adorată de nepăsare, de indiferență și de degradare.

Aforisme

* Dacă o idee încorporează geniu ea explodează în lume, distrugând ceea ce este învechit.

* Cel mai mult ne desconsiderăm gândurile noi înșine, lăsându-le pradă uitării.

* Nici chiar o idee genială nu se înfăptuiește singură; realizarea poate fi un supliciu!

*

Să simțim...

Să simțim răutatea înainte
De alte griji și de plăceri de-o clipă,
Că-n orice bucurie se-nfiripă
Și de dureri nicicând nu se dezminte!
Ne va fi viața numai o risipă
De idealuri și de simțăminte,
Când nu luptăm și nu luăm aminte
Că orice vis este ucis din pripă!
Răul ne seduce și-apoi ne-nșală,
Picurând în noi gânduri otrăvite
Și ambiție de speranțe goală.
Pradă de vom fi unor vreri trăznite,
Că am viețuit n-om cunoaște fală,
Ci doară virtuți în adânc rănite!

Aforisme

* Când a avut izvoare de unde să plagieze, a pretins originalitate; când apele au secăt, vântură nisipul, că, poate, a rămas vreo nestemată!

* Liniștea este un somn al naturii; adorm zgomotele vieții și se mai vindecă din dureri.

* Ne îngrijim, chiar ne sacrificăm pentru plăcerile noastre, având iluzia că folosim judicios timpul și ne desăvârșim personalitatea.

* Trebuie să sculptăm zilnic în marmura cugetului măcar o singură clipă, pentru a le oferi eternității, ca semn al trecerii noastre prin această uimitoare lume.

* Nu refuza niciodată să consemnezi o cugetare, ca nefiind genială; poate că va fi aceea a o mie mult așteptată!

*

Prin viața mea

Prin viața mea azi bântuie-o furtună
Și-mi spulberă speranțele din minte!
Mă răzvrătesc, pun gloanțe în cuvinte,
Că-n țara mea doar tânguieți răsună!
S-au stins demult îndemnurile sfinte,
De parcă veacul pe noi se răzbună,
Căci doar privim cum jale se adună
Făr' să crăcnim, făr' să luăm aminte!
E vremea să ieșim din nou în stradă
Și să impunem legi și demnitate
Spre-a nu mai fi considerați drept pradă!
Sculați-vă voi, frunții îndurerate,
Și răstigniți o clică retrogradă
Ce și-a-nsușit puteri nemăsurate!

Aforisme

* Speranța minciunii este să aibă temelie de adevăr; crede că nu-i rezistă nimeni!

* Pentru ceea ce n-ai făcut în viață dai socoteală morții.

* Teamă de lege este mai puternică decât rușinea moralei.

* A nu îmbătrâni este o tragedie!

* Dacă desconsideri nemurirea cugetului, nici nu o meriți!

* Excesul de personalitate este despotism.

* Ne îmbrăcăm în hainele virtuților, pentru a acoperi slăbiciunile.

* Suntem născuți egali, dar, cu timpul, educația ne diferențiază; unii se înalță, alții cad.

* Un sfat dat fără experiență de viață este mai periculos decât răul însuși.

* Pe unde îmi umblă mintea, aflu că a mai fost cineva înaintea mea.

* Mai bine să faci ceva greșit decât să-ți irosești timpul!

* Mânia este scurtă; urmările sunt lungi!

* Ce ar fi ca Începutul și Sfârșitul să se afle, cândva, față în față!?

* Ce de pietre prețioase, neșlefuite, se află în mina mea de gânduri!

* Tot scriind, capăt sentimentul că nu las timpul să se oprească.

* Totdeauna am considerat Timpul ca pe un dușman, dar acum îl rog ca bătrânețea să nu-mi răpună elanul de viață.

* Dacă există ceva care nu a fost spus în această lume, aş vrea ca eu să o pot face; necunoscutul este o durere!

* Am grijă ca Timpul să nu se scurgă fără rost, de parcă nici nu trece deloc!

* N-am niciun motiv să mă invidiez pe mine însumi, însă am de a mă compătimi.

* Ceea ce nu posedăm pare a fi o mare avere, chiar dacă deținem adevărate comori.

* Urcușul este greu, dar poate fi controlat, pe când coborârea ne desconsideră.

* Faptele mari se încrustează în trecerea Timpului, chiar fără voia lui.

* Singurătatea își face loc acolo unde nu pătrunde dragostea nimănui.

*

Încă mai cred în viitor, prezentul mă atrage în iureșul atâtor evenimente, iar trecutul nu se pierde într-o tristă uitare. Chiar aş vrea să reîntâlnesc multe persoane pe care le-am cunoscut în tinerețe. Cu unele dintre ele am fost prieten ori colegi de școală, cu altele am colaborat sau aveau diferite responsabilități sociale.

Uneori, am impresia că anumiți trecători de pe stradă seamănă cu unii dintre ei și am tentația să-i întreb dacă nu sunt chiar cei pe care îi bănuiesc. De jenă, de sfială nu o fac, dar de fiecare dată îmi pare rău. Este o dorită întoarcere în trecut, în propria-mi viață.

Simt tot mai acut nevoia să mă gândesc la ei. Nu știu dacă mai sunt sau nu în această lume, însă îi consider că ar putea să stea de vorbă cu mine și să ne confesăm, să ne mărturisim cum ne-a fost viața, cum am trecut prin prăpăstiile întâlnite în cale ori cum ne-au zburat gândurile peste idealuri înalte și ce am reușit să înfăptuim într-o îndelungată existență.

Față de unii am chiar datoria de a-mi justifica anumite gesturi din vremurile acelea, iar față de alții simt îndemnul de a le arăta drumul parcurs și izbânzile care m-au fericit. Am îndurerarea însă că celor mai mulți dintre acești oameni nu le voi mai putea spune nimic, rămânând în sufletul meu regretul că nu le-am arătat dragostea pe care le-am purtat-o și gândurile pe care le-am închinat semenilor mei. Pentru ei am creat, am visat și am nădărdit în libertatea Patriei noastre și a cugetelor înlănțuite în regimul politic al veacului urgisit de nedreptate.

*

Să zboare...

Să zboare-n lume via cugetare
Și drum spre suflete să năzuiască,
Fiind ca o solie îngerească
De frumusețe și de înălțare.
Ea poartă vraja grea să cucerească
Minți dornice de-ndemn și de visare,
Spre-a fi în gând o singură-ntrupare
De măreții în datină regească.
Suntem alți oameni, cu o nouă viață,
Când primenim gândirea întristată
Cu raiuri de idei, ca o povață.
Visăm, creăm, gândirea-i fermecată
De fantezii și doruri ce răsfață

Cu-a spiritului taină- nnobilată.

Aforisme

* Bătrânii se tot feresc să nu sufere, se scufundă în tristețe și se retrag în unghere întunecoase...

* Dacă nu strig, cum să mă audă lumea, dacă nu lupt, cum să înving, dacă nu vreau, de ce să mor?!

* Iată că mi-a fost dat să am și experiența bătrâneții, pe care mi-o doream din tinerețe, dar nu știam cât este de tristă!

* Într-un fel, am o efervescență de a scrie părănd a fi o disperare în a căuta teme cărora să le cioplesc nemurire, mai precis și sincer: să amintească și de mine!

* Oare scopul unei creației este acela al nemuririi ori este dorința de a fi cunoscută de către contemporani?

*

Mă gândesc să fac o pauză de vreo săptămână și să nu mai scriu nimic. Pur și simplu să stau. Poate că am să meditez, dar nu cumva să cedez impulsului de a consemna ceva, chiar dacă mi s-or părea geniale! În fond, de ce nu m-aș bucura și eu, ca o mulțime de lume, de odihnitoarea nepăsare, de reconfortanta indiferență și de mărinimoasa toleranță?

Poate că mi-aș imagina chiar un câmp de luptă în care să fiu victorios fără de nicio bătălie. Ce, nu vedem atâți indivizi cocoțați pe tronuri de conducere care n-au făcut nimic în viața lor?

*

Eu voi pleca...

Eu voi pleca pentru o vreme lungă,
Ce nu se mai sfârșește niciodată;
Vă las creația-mi nemângâiată,
Cu mine iau iubire, să-mi ajungă!
A fost o existență minunată,
Că răul n-a putut să o străpungă,
Și o regretă poetul Țărălungă,
Fiind cu duh sublim împresurată!
N-a fost comodă, dar a fost divină,

Cu împliniri fermecătoare
În existența de izbândă plină.
De-aș fi avut Golgote mai ușoare,
Nu mi-ar fi fost atâta de senină
Și-aș fi avut credințe trecătoare!

Aforisme

* Din multitudinea de cugetărilor câte oare vor mai fi?
De-o rămâne Omenirii chiar și numai una, n-am trăit fără rost!

* Îmi pun multe întrebări la care știu că nu sunt răspunsuri;
e ca o pregătire de răzvrătire!

* La tinerețe abia de întrevădăm bătrânețea, dar când
ajungem la ea, ni se pare că nici n-am avut tinerețe!

* Am obosit făcându-mi griji despre bătrânețe, dar nu știu
dacă am curajul de a nu mă mai gândi la ea; parcă nu are cine să o
apere!

* Dacă dușmanii noștri sunt puternici, înseamnă că-i avem
pe măsură; pigmeii n-au curajul să se opună!

* Am înfăptuit ceva important și aș vrea să o spun unor
aproiați, dar nu prea mai am cui; necunoscuții n-ar înțelege gestul
meu!

* Gânduri, gânduri! Ce tristă ar fi viața fără ele! Ne-ar lipsi
rațiunea și am fi Nimic!

* Certitudinea se vrea a fi numai adevăr, dar poate fi iluzie
și chiar înșelare!

* Ești un om puternic atunci când îți stăpânești defectele și
când nu profiți de slăbiciunile altora!

* Unii vor să aibă chipul sculptat în bronz, deși spiritul nu-l
are nici măcar de lut!

* Depunerea unui efort de creație presupune a cunoaște o
stare de oboseală, dar este liniștitoare și seducătoare pentru noi
înfăptuiri.

*

Tot mai aștept norocul să se rățăcească și pe la mine! Ah,
ce de proiecte am cum anume să-l devorez! Atâta fantezie posed
încât cred că aș trăi ca în Eden! O, nu sunt pretenții, dorințe

nesăbuite ori sfidătoare aroganțe! Sunt firavele așteptări ale vieții obișnuite la care n-am putut ajunge niciodată, la care nu îndrăzneam să sper. Să nu am grija zilei de mâine, să nu-mi pară un lux bucuriile cele mai mici, să nu tânjesc a-mi cunoaște țara și împrejurimile hotarelor, cât și lumea pasiunilor pe care sufletul le năzuiește!

Să nu mă mai gândesc că este cazul să dau la întors paltonul ori că uneori trece vara și toamna fără să fi gustat un pepene verde ori un ciorghine de strugure...Să-mi doresc, pur și simplu, să nu am fiu sărac niciodată!

Da, este chiar fantezie ceea ce am scris! Ce absurditate pretind! După cei patruzeci și șapte de ani aflați în slujba Statului Român, împovărați de truda a zece-cinsprezece ore lucrate zilnic și cu răspunderi sociale copleșitoare, să am, la vremea pensiei, asemenea idei chiar că este de domeniul medical...

*

Până nu prea de mult timp simțeam că am mulți ani înaintea mea, dar din ce în ce ei au dispărut, iar în locul lor a rămas o prăpastie pe care nu știu cu s-o acopăr. Întrezăream un viitor al preocupărilor mele, aveam o atitudine încrezătoare și relaxantă, pe când acum își fac loc în puterile cugetului meu tristețea, teama, neputința. Era o stare de plenitudine, acum este un gol care absoarbe creând haos! Oare cum să schimb traiectoria timpului?!

Aforisme

* Dacă nu simți că trăiești viața, nu-ți vei da seama nici când ai să mori!

* Nu realizezi nimic de seamă când doar ți se pare că trăiești.

* A spera în permanență înseamnă a-ți crea viitor – viață!

* Sperăm să nu ne acopere pe deplin uitarea; oamenii să-și amintească de noi.

* Fascinația modei: obiectele demodate să revină în actualitate.

* Pământul a zămislit munții ca pe o amenințare și răzvrătire față de dușmanii Naturii.

* Nu tot ceea ce este mare e și măreț, cum ce pare măreț poate fi insignifiant.

* Dacă știi să cauți frumusețea, o găsești și în ceea ce pare urât.

* Clorofila – împărăteasa culorilor; stăpânește tot Pământul, îndrăgostită de Soare.

* Ori pe unde ne ducem purtăm cu noi un calculator, ca pe o desagă cu Univers.

* Recunoaște: pierdut conștiința; o declară nulă!

* De mult timp la răscrucile vieții nu mai întâlnim troițe de rugăciuni!

* De-a lungul timpului albiile râurilor tot se îngustează, părăd a îmbătrâni și seca de viață.

* Lanuri, lanuri de rapiță înflorită pe întinsul Bărăganului; par petece rupte din soare.

* Ruinele Romane privesc către viitor; doar cele ale uzinelor noastre sunt cenuși oarbe.

* Spre a părea competent, critică predecesorul: cu sine crede că începe adevărata lume!

* Întotdeauna când ies în lumea largă mă întâmpină ideile frumoase.

* Titanii aparțin anchității, pe când mastodonții violenți de stăzi sunt ai civilizației; ce degradare de timp!

* Am trecut cu trenul prin multe zone părăginite, împresurat de tristețe și hărțuit de revoltă.

* Împărăția fiecărui om este propria sa conștiință.

* Nu depun niciodată toate armele; păstrez măcar un ghimpe în cugetul meu.

* Lașitatea nu este lipsită de nădejde niciodată; tot timpul se gândește cum să trădeze și pe cine să înșele.

* Victoriile sun hărăzite cutezătorilor; a nu-ți asuma niciun risc este o prăbușire.

* Mai avem în conștiință reminiscențe otrăvitoare de comunism, desconsiderând cu superioritate tradițiile naționale și regalitatea României.

* Să se fi infiltrat lașitatea în spiritul nostru, de nu mai avem curajul să ne jertfim pentru Patria rănită în demnitate și jefuită de comorile străbune?

* De sărbătorile naționale se îmbracă în costum popular, spre a părea patriot, iar în toate celelalte zile în suflet este apatrid.

* Nu mă pot tângui de tristețe și de uitarea mea când țara este înecată în suferință și izgonită din lumea civilizată; mă domină revolta.

* Corupția domină înalta societate, politicienii sunt incompetenți și apatrizi, iar justiția s-a trezit buimacă din propriul desfrâu și din adormirea justițiară.

*

Pe unde...

Pe unde rătăcești dintâi iubire?

Eu mi-amintesc, din când în când, de tine,

Căci vraja ta în viață îmi revine

Și plâng că ne-am pierdut în risipire.

S-a transformat sărutul în ruine

Și-mbrățișarea a-nghețat în fire,

Chiar de juram eternă dăruire

Și nu credeam că-n dor uitare vine.

Cum de se sting aprinse simțăminte,

Dezmoștenind ființa de minune,

De uiți de tot ce-a fost mai înainte!?

Pe rugul dragostei niciun tăciune

Nu mai scânteie jurăminte sfinte,

Părând credință fără rugăciune!

Aforisme

* Pretutindeni sunt oameni, nu numai în capitale; prin satele românești întâlnești adevărați sfinți.

* După o furtună un copac a rămas ciung de o creangă, precum un soldat si-a dat o mână în timpul războiului.

* Oamenilor fără virtuți nu le oferi dovezi despre calitățile tale; ți-i vei face dușmani!

* Cât de multe învățăminte am recoltat în viață îmi îngăduie să semăn speranțe celor îngrijorați.

* Aș vrea să mă tot duc spre lumi necunoscute și să le provoc să se despoaie de toate ascunzișurile.

* Întotdeauna m-a atras necunoscutul, poate și pentru că eu însumi sunt greu de înțeles.

* A scrie despre ceea ce nu s-a spus nimic, este misiunea doar a unor genii.

* Dacă vrei să te lupți cu titanii necunoscutului, atunci începe războiul cu tine însuți; poate că nu vei fi înfrânt!

* Cum prezentul Omenirii este în război religios, viitorul învingătorului va crede în Nimic, sinucigându-se!

* Să nu spui ignorantului altceva decât ceea ce crede el că știe; altfel îi vei asculta toate neroziile!

* Pentru a-ți impune părerea nu trebuie să fii violent în niciun fel!

* Unii ridică tonul nu pentru a fi auziți, ci spre a fi crezuți.

* Dacă faci politică din convingere, succesul nu este garantat, dar dacă o faci din interes, atunci vei reuși să prosperi și să duci țara de răpă!

* La revedere zi frumoasă, pe mâine izbândă; clipele nopții își cheamă visurile lor!

* Pentru a dobândi virtuți, războiește-te, mai întâi, cu propriile defecte.

* Nu poți prăbuși un munte, dar pune apa să o facă!

* Gândurile care lenevesc opresc viața pe loc.

* Pentru semenii tăi descarcă-ți viața de toată dragostea pe care o porți!

*

Nu mai implor...

Nu mai implor de mult timp nicio muză,

Spre-a zugrăvi imagini diafane,

Căci azi le simt parcă mi-ar fi dușmane

În existența tristă și confuză.

Trăiesc în lumea fără de icoane

Ce n-are păgânului nicio scuză,
Ea singură de rele se acuză
Și chiar suportă silnice prigoane.
Am gândurile toate-n răzvrătire
Când văd că rugăciunea stă să piară;
De îngeri viața e în părăsire!
Ne comportăm precum o crudă fiară,
Nimic frumos nu mai avem în fire,
C-am rățacit și nu avem nici țară!

„ **Aforism**

* Am spus adio melancoliei, căci mă confrunt cu urâtul și cu nedreptatea vieții, făcând ca poezia mea să se revolte!

* Pentru unii doar ceea ce își propun ei să facă este important; ceea ce realizează alții este minor și lipsit de valoare.

* Când nu îmi mai regăsesc gândurile mele, îmi întreb sufletul de ele.

* Ideile se metamorfozează în fapte numai perseverând până la sacrificiu.

* Eu am îmbătrânit, dar sinceritatea mea nu m-a urmat; a rămas fidelă tinereții și confesiunilor; acum parcă mă ascund...

* Regele Carol I a fost un conducător puternic, pentru că o clasă politică destoinică și patriotă l-a adus și la ajutorat spre a fi așa!

* Regele Mihai I – un secol de viață pentru veșnicia României!

*

Gând primenim...

Gând primenim în zi de sărbătoare
Și ne-mbrăcăm în hainele frumoase,
Sperând în clipe mai puțin vijelioase
Ce ne străbat prin viața-ndurătoare.
Vrem să uităm de clipe-ntunecoase
Ce cu tristețe vor să ne-nconjoare
Și-n amăgiri pervers îmbietoare
Să credem că ne sunt prietenoase.
Când suntem buni și tot mai demni în fapte,

Tocmai atunci ne-ncearcă înșelarea;
Seninul îl transformă-n lungă noapte,
De confundăm căderea cu- nălțarea,
Speranțele devin dureri răscoapte
Și măzgălim credința cu trădarea.

*

Ne-am risipit...

Ne-am risipit în lume și n-avem loc în țară,
Nimic nu ne-apartține, căci tot au supt mârșavii
Și-au devenit stăpânii, iar noi le suntem sclavii;
Pe cât eram de mândri, azi suntem de ocară!
Pe câmpuri și uzine au pus mâna trândavii
Și-oricât de rău ne-ar face, nicicum nu se-nfioară;
Îi mână lăcomia, nasațiul nu-i omoară;
În stare sunt chiar viață a-nfuleca , hulpavii!
Unii îndoapă lemne, alții înghit petrolul
Ori aurul din mine îl trec peste hotare,
Spre-a-mbogăți imperii – acesta le e rolul!
Pustiu să lase-n urmă, ca-n erele barbare;
Istoria, Cultura, ce-au cunoscut violul
Dezmățului de lege, vor fi o-nmormântare!

*

Ce nație...

Ce nație mai suntem de rătăcim îndurerați,
Străin fiind acasă, loviți și îngrădiți de legi?
Ni s-au luat credințe, strămoșii chiar ne-au fost furați;
Goliți suntem de doruri și-n suflete lăsați pribegi.
Cum să nu te răzvrătești că țara-i scoasă la mezat,
Iar tot ce-i sfânt și trainic e dat ca marfă în talcioc
De indivizi fățarnici, cu sufletul abrutizat,
Setoși de-navuțire, ce pretutindeni își fac loc?
Dar în cuget ne-om păstra imnul pur de libertate
Și ca un răsunset viu va străbate România,
Prin noi înșine-a răzbi și-a-ntrona regalitate
Într-un rai de Patrie, peste toată grozăvia!

Aforisme

* Dorim să fim victorioși, fără să fi purtat vreo luptă, mai ales cu noi înșine, poate și din lașitate!

* Ești provocat – acceptă lupta; ești asuprit – revoltă-te; sunt căi spre libertate!

* Nu te înfrăți cu singurătatea – îți va slăbi puterea; forță ia din iureșul mulțimii!

* Timpul înnoiește spre a învechi; doar pe sine se regenerează din propria dispariție.

* Pregătește-te din timp să te opui marilor dușmăanii; pe cele mici le vei înfricoșa!

* Gândurile nu doar se emit, ci trebuie înfăptuite, oricât de greu ar fi!

* Nu ajungi nicăieri, dacă nu pornești la drum; nu cucerești nimic, de nu încerci; nu învingi, dacă nu lupți!

* La tinerețe visurile ard de frumusețe, dar jarul rămâne pentru totdeauna.

* Ideile mari pretind căi eliberate de grija nimicurilor.

* Într-o minte îngustată de prejudecăți, nu încap ideile mari; doar pretenții pipernicite.

* Gândurile sunt generate cu un scop, au o menire, cui le adresăm, cine le receptează, cine le împlinește!?

* Și ideile trebuie protejate; lăsate să germineze îndelung și să înmugurească atunci când e vremea potrivită.

* Chiar și ideile au timpul lor de înfăptuire; altfel sunt iluzii – utopii.

* Cânva am avut rații de hrană și de libertate; acum am doze de sănătate; de n-aș avea și porții de gânduri!

* Programul de viață al unora ține de scopurile meschine ale altora.

* Nu eu mă victimizez, ci adversarul meu se glorifică, considerându-se erou.

* În infinitul gândurilor mele mă regăsesc întotdeauna; nu pătrund pe maidanul altora!

* Altora le pretindem să fie învingători, dar noi nu participăm la luptă, considerându-ne deja învingători!

* Ceea ce vom face mâine, se va vedea; astăzi sfârșim ziua cu folos ori ne-am irosit crâmpie de viață?

* Și faptele mărunte pot genera mari bucurii, cum unele înfăptuiri deosebite pot să nu declanșeze nicio emoție.

* Avem iluzia că realizăm lucruri importante, refuzând să credem că ne înșelăm.

* Gândul îndeamnă trupul să lucreze, acesta obligă mintea să se odihnească; nu e o divergență, ci o simbioză armonioasă!

*

Mă tot gândesc...

Mă tot gânesc să fac bilanțul întregii mele existențe,
Să-nșir, la dreapta, fapte bune și, mai la stânga, corigente,
Iar la sfârșit, cu mintea rece, să trag concluzii evidente,
Fără' să mă-ncante gesturi brave ori să uit clipe
imprudente...

Dar se agită îndoiala: de ce o fac, cui folosește
De-am să dezgrop trăiri sprințare sau chiar vrun gând ce se
dosește,

Acele-nflăcărări intense s-au stins de-a pururi din simțire,
Iar ce au fost înalte visuri, acum sunt doar o năruire.

Și-atunci, când multe uragane au bătuit prin anii tineri
Și-au pustiit imaginile, de ce mai scriu și n-am rețineri?!

Mă-ndeamnă însă amintirea atâtor zile-ndurerate,

Trăite-n veacul de urgie, cu asupriri deliberate,

Să spun doar ce a fost durere, că prea buțina bucurie,

În care omul pururi speră, de-a existat, nu se mai știe!

Ar fi util și, nu-i impudență de-o să condamn clipele rele

Și n-aș primi chiar acuzarea că-mi sunt ideile rebele?

Dar cum să tac, n-aș fi complice, făcându-mă că uit
teroarea

Ce-a-nfîpt în țară chinuirea și-n suflete îndurerarea?

Mă văd băiat lovit de ura *Originii nesănătoase*,

Că *proletar* nu-mi este tatăl, deci are gânduri *dușmănoase*
Contrare *Clasei Muncitoare*, așa că stai mai pe la coadă,
Copilule fără de vină, că nu ești bun decât de pradă!
Atâtea visuri ne-mplinte mi-au întristat adolescența,
Părând că-mi spune-o ghilotină că trează este *vigilența*...
Ce mai de tonți, ce de nemernici, ce-aveau carnete de
putere,
Te obligau să suporti vrerea, chiar de era o decădere !
Cei mai neisprăviți la minte, mai leneviți și de nimica
Slujeau regimul pus de Stalin, ca-n orice om să bage frica!
Să simtă cine-s la putere și vrea trecutul să-l îngroape,
Ca liniștiți, fără vreo grijă, din avuții să se îndoape.
Te opunea, erai potrivnic? Te înșfăca Securitatea
Cât ai clipi, în miez de noapte, de-ți renegai identitatea!
Dar de aveai idei aparte și erai bun, și brav din fire,
Elita demnă de istorii, n-aveai nici loc prin cimitire.
O, de se îndura norocul, te închinai de libertate
Prin Pușcării, pe la Canale, prin Bălți și Ocne blestemate!
Luptai prin munți să-ți salvezi țara și-mpotrivirea s-o ții
trează?
Te-au împușcat, umblând în haite, de răzvrătirea-ți aveau
groază!
Prin satul tău, bogat în datini, ca fiu iubit, om de ispravă,
De ți-ai văzut de glia sfântă, mândria ta devenea sclavă.
Când n-ai predat *Cote* de grâne ori n-ai intrat în *Colectivă*,
Te-au stins prin beciuri din bătaie, iar maica ți-a făcut
colivă...
Din câte vieți s-au dus în ceruri, niciun mormânt nu are
cruce,
De plâng părinții și chiar sfinții; lacrimi nu pot să se usuce!
Cumva, de-ai îndurat supliciul împins prin poduri, prin
bordeie,
Ți-ai uitat visele și traiul, dar mai vezi soare – o crâmpeie!
Dar rău se plânge de durere și cel ce-a reușit să-nșele
Perversul ochi ce stă la pândă să te împingă sub zăbrele;

Un loc de muncă nu găsește ori de-i o minte luminată
Ajunge doar la plâns, la roabă, la orice treabă-ntunecată.
Și-n timp ce oameni de valoare, răpuși fiind, spală closete
Puterea obștei se destramă, dar comuniștii n-au regrete...
Dacă-ai fost pus la multă treabă, slujit fiind de competență,
Pe lângă tine inși, grămadă, își promovează opulență
De îngâmfare și prostie, că știu cum să conduc-o țară,
Te critică, să-ți fie teamă, că alte rosturi nu au, doară!
Să-i vezi cum fac pe patrioții, ce griji în spatele lor poartă,
Cum se agită, cum suspină; de-i pui la muncă – o fac fiartă!
Cum să îndrume păcătoșii, când nu au nicio pregătire
Și nici n-au fost pe la vreo școală, fiind neisprăviți din fire!?

Au însă un tupeu aparte: blestemă, țipă și înjură
De crezi că om nicicum nu pare, ci lighioană – făcătură!
Dar de-i adună stăpânirea, să le adauge vreo doagă,
Ling funduri și fac temenele, până rămân fără de vlagă!
Și cum sub lipsuri țara geme, iar visteria este goală,
Fac datorii de miliarde cu ifose și plini de fală
Că vor clădi o Românie frumoasă, demnă și prosperă,
Câini or avea covrigi în coadă, cu ei începe altă eră!
În măreții de cincinale, *efort al Clasei Muncitoare*,
Chiar de-s cu bani de împrumuturi, mințeau fără de rușinare!

Dar când a fost scadența sumei, dazastrul dureros apare:
S-a-ntețit foamea, sărăcia, pe străzi mulțimi vor să-i omoare!

N-a mai răbdât lumea minciuna, care avea statut de lege;
Frângând orânduirea cruntă, din adevăr se reculege!

Aforisme

* Pe câtă ne-ndurare omul are, Diavolul e mulțumit!

* Chiar de nu face rele, e fericit dacă se află în centrul atenției; confundă celebritatea cu nerozia!

* Pentru lene munca este Satana.

* Aceasta îmi este convingerea supremă: Cred că Dumnezeu a zămislit omul cu puterea de a înfrânge Timpul, Infinitul și Moartea!

* Omul pare a fi închipuit ca stăpânitor al Universului; copil al Divinității!

* Clipele obosite de peste zi adorm îngândurate, iar cele visătoare încep învăpăierile de noapte.

* O, vie tinerețe, ce dor de tine-mi este!

* Doamne, cu câtă frumusețe ne-ai împodobit viața, dar nu vrem să o privim cu sufletul și nici nu o merităm!

* Primăvara din pământ răsar infinite bogății, iar în sufletul nostru izvorăsc frumuseți Divine.

* Dacă s-ar oferi nevoiașilor ceea ce este lăsat să se degradeze, țara ar fi nu doar mai bogată, ci și mai dreaptă și frumoasă!

* Norocul pare a fi o eroare de vigilență a diavolului.

*

De mi-ar fi dat...

De mi-ar fi dat ca în această viață
Să nu mai știu deloc de sărăcie,
Voi crede că pentru a doua oară
Mântuitorul iarăși va să vie.
Aș colinda atunci, fără de grijă,
Prin toate ale țării mele plaiuri
Și-oi fi brav sol, că omul întâlnește,
În calea lui, adevărate raiuri.
Dureri, nevoi și-ngândurări rebele
Se vor topi sub zâmbete Divine,
Căci Omenirea, suferind de veacuri,
S-a regăsit, într-un târziu, pe sine!

*

De-ar da norocul...

De-ar da norocul peste mine, ce încântare voi cunoaște!
Dar chiar de nu va fi posibil, că am speranțe mă renaște!
O lume plină de iluzii în mintea mea frenetic joacă,

Sunt fericite, mă dezmiardă și de necazuri mă dezbracă.
Nu mă confrunt cu vreo nevoie ori că în juru-mi viața
plânge,
Căci e săracă și-ntristată și doar dureri în sine strânge...
Toate dorințele umane de regăsire și-`năltare,
Învăluite-n duh de taină, îmi par că-s pură închinare;
La ce mi-ar trebui acuma puteri, averi ori tronuri `nalte,
Că le-am avut, cândva, pe toate și n-am plăceri să le
tresalte!
Și totuși de-aș avea o șansă, un ban de aur să mă vadă,
Aș face-n lume să-mi apară iar a ideilor pleiadă...

*

În tren...

În tren să răsfoiesc cancanuri ori să las liber fanteziei,
Spre a mă duce-n lumi bogate, închinând viața poeziei?!
N-aș mai veni deloc în țară, că Răul de noi nu se-ndură:
Fură Carpații și pădurea, ne ia și pâinea de la gură!
Orice e important ori falnic și pretutindeni au valoare
Desprinse sunt din glia țării, drumul luând peste hotare.
Nimic nu ne mai aparține, nici gândul și nici fapta bravă,
De pribegim fără speranță, părând că viața ne-ar fi sclavă...
Ne crede niște lighioane ce pot trăi prin catacombe
Și n-au nevoie de avere; de bogății or să sucombe!
Pe întuneric pot să scurme după gândaci ori salamandre,
Se bucură de `nalte spații, au stalactite policandre!
Ce le mai trebuie lumină unor făpturi fără gândire;
De-ar fi lăsați în libertate, va fi o gravă osândire...
Dar oare ce-aș găsi aiurea, printre Străini cu suflet rece
Ce nu mi-ar înțelege mintea și în dureri mă vor petrece!?
Aș fi doar bun să mătur strada, cules căpșuni, servit
bătrânii
Ori aș fi doar român - țiganul cerșind, făcând-o ca nebunii!
Cum să mă duc, Patrie dragă, prin țări cu inimi schingiuite
De interese egoiste și lăcomii nelegiuite!?
Oricât de greu vor trece anii, iar jecmânirea va fi mare,

Rămân oștean să-mi apăr neamul de pervertită devorare.
Mă-ntreabă toți strămoșii aprigi, eroi din veac or să mă certe:
Cum nu rostesc împotrivire? Nici Dumnezeu n-o să mă ierte!
Atăți români, oameni de seamă, mari patrioți, lucizi la minte
Și-au jertfit anii pentru țară, considerând datorii sfinte.
Câți Domnitori, viteji din fire, nu și-au dus oștile-n victorii,
Zvârlind dușmanii peste graniți, încununându-se de glorii!?
Ce-ar spune astăzi Eminescu, că ne-ndăgim, vai, cu străinii,
Lăsându-ne pribegi pe drumuri, luând în piept toți mărăcinii?
Aici mi-e locul de onoare, să stau ca neclintit de gardă,
Veghind ca jaful să-nceteze, netrebnițiile să ardă,
Să întețesc în gânduri slava de a ne apăra moșia
De ticăloși, de hoți de lepre, căci veșnică e România!

*

Permis...interzis! Am observat că mi-a expirat valabilitatea permisului de conducere auto, încă din anul trecut. Ce să fac? Să obțin altul, dând iar examen ori să mă căciulesc pe la distinsa poliție care veghează, desigur cu dragoste, la siguranța noastră, a cetățenilor uituci și neglijenți...

Să mă împac cu gândul că, în fond, nici mașină nu mai am și să renunț? Dar dacă, cine știe în ce împrejurăr, voi avea nevoie să conduc un autoturism? Nu este însă momentul să accept faptul că sunt bătrân și este prudent să nu mă mai urc la volan? Nu aş pune în pericol viața unor oameni și chiar pe a mea însumi? Ori nu cumva mă îmbăt cu ideea că încă mai pot, că mă simt în putere, că reflexele nu mă trădează?

Parcă nici nu vreau să aflu răspunsul la niciuna din întrebările pe care le-am tot pus! Presimt că s-ar răspunde în defavoarea mea. Gata, ajunge, este destul de când ai condus prima oară, în anul o mie nouă sute șaptezeci, o mașină Maskvici, 408,

câștigată la depunerea sumei de 5000 de lei pe carnete C.E.C. O, ce bucurie, pe vremea când nici în vis nu întrevădeam posibilitatea să cumpăr o Dacie, singura mașină românească, nu doar sighinașă, ci și scumpă, adică vreo șaptezeci de mii de lei, ceea ce era foarte greu de economisit, urmat de întrebarea legii nr. 18: De unde?! Ce economii, ai furat! Ai cheltuit la nunți, la botezuri și la restaurante săptămânal, ai mâncat bunătăți, te-ai distrat, te-ai îmbrăcat cu haine de lux, ai fost în concediu la munte, la mare și cânte alte utopii neghioabe, căci nimic din aceste elucrubații nu le-ai făcut...

Ei, dar toate acestea s-au dus, vremea a trecut, eu tot nu vreau să cred că trebuie să mă retrag...Adică să renunț. La ce, la o parte din propria-mi viață?

O, tu, Permis de conducere obținut cu trudă și suportând geniul unor milițieni incuți, cum să mă despart de tine! Te voi păstra, măcar să te privesc, din când în când, că tare mi-a fost drag să străbat drumurile țării mele atât de mult iubită, dar puțin cunoscută!

*

Nu sunt pierdut...

Nu sunt pierdut prin lumea amăgită,
Acelor aproape opt miliarde
De oameni bravi în care gândul arde
Învăpăind iubire nesfârșită.
Mă străduiesc să-mi construiesc stindarde
Să fluture prin vremea răzvrătită,
De ne-mpliniri, de viață chinuită
Sub a tiranilor nomade hoarde.
Arunc cuvinte tari și înarmate
Cu adevăr și tunete de goarne,
Izbind în mințile abrutizate,
Tirani de-a pururi să răstoarne,
Iar cugetele mari, îndurerate,
Încredere în suflete să toarne!

*

N-or mai fi...

N-or mai fi zilele întunecate
De împilări și comportări barbare
A cârmuirii fără de-ndurare,
Aservind ideologii spurcate
Ce n-au virtuți și nu au închinare
La ce e sfânt; credințele-s păcate
Și-ar fi chiar niște libertăți... truate,
Că numai înjosirea-i înălțare...
A îndurat un secol Omenirea
Mârșava degradare socială,
Și nu mai așteptase mântuirea.
Însă un gest de talie regală
A fost să înjghebeze răzvrătirea,
Recreștinând o lume infernală!

*

Aud un zvon...

Aud un zvon ce vântură părerea
Că n-oi înfrânge răul ce pândește
Și ce fac eu, și cel ce mă iubește,
Că-s singur și mi s-a sleit puterea.
Să-mi vină-n ajutor nu se grăbește
Vrun cunoscut, să-aducă mângâierea,
Că-n jurul meu domnește doar tăcerea
Și orice-mpotrivire asfințește.
Ce urâtenie de neiubire
Dospește prefăcuta înșelare!
Eu suflet am din Sfântă Dăruire;
Port gânduri, idealuri, înfocare
Ce nu se vor sfârși în răstignire;
Comori adânci de cuget – înălțare!

*

Abia aștept...

Abia aștept să se facă iar seară,
Când părăsit de-a grijilor putere,
Să mă cufund în vrajă de mistere,

Iar viața ca un vis frumos să-mi pară.
Neliniștea să piară în tăcere,
Iar sufletul să n-aibă vreo povară
Spre a putea să zbor cu mintea clară
În lumi de basm și către alte ere.
Să întâlnesc Sublima Înălțare
Cu idealuri și idei aparte,
Fiind adevărata ființare.
Chiar de exiști atâta de departe,
Vreau să revii, să îmi fii întrupare
Și-n veci să fii din mine sfântă parte!

*

Nu mă împac...

Nu mă împac cu mine niciodată
Când n-am curaj să strâng de gât prostia
Ce-și etalează forța și trufia,
Gesticulând că este democrată.
Oriunde-ai fi, constăți că România
E astăzi de mulți inși revendicată,
De Parlament e chiar certificată
Că și-a pierdut ea însăși măreția!
Ne merităm, pe drept, această soartă
De nu dăm de pământ cu șleahța tântă
Ce are-nțelepciunea minții spartă.
Parcă în viață răul ne cuvântă
Să n-avem însăși conștiința poartă
Spre demnitate și-nălțare sfântă!

*

Nu știu...

Nu știu ce-o fi, cam de multă vreme,
Cu firea mea, de e nemulțumită
De cum răzbat prin viața oropsită,
Ce de dureri și de urât se teme.
Rechem speranța să îmi stea ispită,
Căci aș dori iar muze să mă cheme

Spre ale poeziei diademe,
Sfidând înfrângerea necuvenită.
Se zbat ideile din nou să zboare
În libertatea luptei încordate,
Lovind cu versuri dure- n dezolare.
Am ajutor credințe-nseninate
Și idealuri mari de înălțare,
De parcă e un duh – Divinitate!

*

Duda. Despre ceea ce vreau să scriu, ar fi trebuit să folosesc pluralul, căci nu este vorba despre acel Duda Radu devenit, prin mariaj, Prinț de România. Nici nu mi-ar face plăcere, după câte se tot vorbește în ultimul timp, să aștern cuvinte frumoase despre această personalitate. Este adevărat că în urmă cu mai mulți ani dădeam o atenție deosebită gesturilor politice ale principelui Duda, antrenat, mai ales, în acțiunile de intrare a României în Uniunea Europeană.

Or acum, când am citit și recitat tot felul de acuzații la adresa acestuia, nu pot să nu-mi amintesc faptul că ar fi *Tovarășul Prinț*, adică *Un securist infiltrat în Casa Regală*, că ar avea un rol nefast în excluderea din Familia Regală a nepoților Regelui Mihai, principii Mihai și Nicolae, posibili urmași la tronul regal al României. O decapitare a dinastiei regale!

Am avut în aceste zile de sfârșit de mai o minunată retrăire a copilăriei, căci pe un bulevard din București, în plină zi și fără jenă am mâncat, ca și alți trecători, delicioasele dunde. Da, dunde, agude din cei câțiva pomi frumosi așezați ornamental, dar care nu și-au neglijat însușirea de a rodi. Am tot cules de pe crengile joase bunătate de dunde albe ori negre, spălate recent de ploaie, parfumate discret și luminate de razele de soare, pe care le-am savurat ca în urmă cu șaptezeci de ani, când atât de încântătoare era viața la țară.

Pe atunci, în Comuna Ciocănești din Județul Călărași, aveam în curte câțiva duzi mari, nu doar cu fructe albe ori negre, ci și roșietice, toate mari, gustoase, răcoritoare, dulci și parfumate. Așterneam sub pomi

rogoini din papură și apoi scuturat crengile până se colora rogojina cu darurile pomilor. O, ce desfătare! Umpleam mâna cu agude și o răsturnam în gura primitoare, nu înfometată, ci doritoare de fructe, de zemuile înmiresmate ale verii.

Ne-am zâmbit între noi, cei copii de altădată, care ne-am regăsit sub duzii îmbietori de copilărie și ne-am strâns mâinile ușor înegrite de pigmentul negru pe care nu-l voi spăla prea curând...

Vă mulțumesc duzilor că mi-ați readus copilăria peste zile nu prea vesele! Bravo ție dudule, agudule, Moris Alba, Moris Nigra și cum te-o mai fi chemând, că tare mai bucurat!

*

De câte ori...

De câte ori tristețea mă-nconjoară,
Îndemn voința să se-mpotrivească
Și-oricât ar vrea urâtul să trăiască,
În sinea mea, îl fac curând să moară!
Chem versurile să mă însoțească
Prin visurile de odinioară
Și re trăiesc o viață legendară,
Cu voioșii și-ncredere regească.
Reîntâlnesc idei, credințe, idealuri
Ce m-au condus mereu către izbândă,
Trecând peste-ale furtunii valuri.
Din bucurii iau forță renăscândă,
Că-mi sunt în viață sfinte ritualuri,
Iar supărărilor pe veci osândă.

*

Lăsați să vină...

Lăsați să vină iarăși bucuria
Peste această lume oropsită,
Să uite vremea dogmei îmbâcsită
Cu nedreptatea și cu dușmănia.
O crimă gravă, nemărturisită,
Asupra libertăți-n România

Au săvârșit-o legea și trufia
Unei voinți de ură hămesită.
Răsfrânge raze peste oameni cerul,
De-mbărbătare și de mântuire,
Că va fi a răpune temnicerul...
Din nou credința e nemărginire,
Văpăi de dragoste topește gerul
Ce-a împietrit un secol de iubire!

Aforisme

* Cele mai multe cugetării stau pitulate în ființa noastră, așteptând momentul să licărească în libertate.

* Dacă un timp nu emitem cugetări, ele se vor răzbuna pe noi, irupând în lumea uitării.

* Mi-am împovărat ființa cu mii de aforisme de sub care eu însumi nu mă mai regăsesc.

* Pe oricare aforism îl consider o scânteie ce-mi va lumina cărarea existenței mele.

* Aforismele sunt strigăte ale existenței.

* Aforismele nu sunt un ecou al unor impresii, ci sunt însemne ale existenței, decizii ale conștiinței.

* Când am nostalgia aforismelor, scriu despre ele, au divinitatea începuturilor.

* Amintirile nu sunt o întoarcere în timp, ci o înălțare a trecutului – o înviere!

* Cel ce pretinde să ceri îți desconsideră nevoia; se învrednicește cu puteri pe sine!

* Nu mă port frumos cu vrerea mea; prea le dorește pe toate, prea puțin se dăruiește!

* Viață, tu știi că doar pe tine te consider importantă; faptele, ideile chiar geniul sunt de prisos nouă, chiar dacă veșnicia le așteaptă.

* Degeaba s-ar pune scrierile pe cântar, dacă n-au avut valoare gândurile.

* Mă feresc de întuneric, îmi este chiar teamă; doar în seninul spiritului îmi pot strălumi ideile!

* Când privești orgoliul, trufia și bogățiile unora, te simți cu mult mai trist, adânc resemnat și dureros de sărac; n-ai decât să închizi ochii!?

* Pentru unii este mai ușor să-mi judece slăbiciunile, decât să-mi înțeleagă virtuțile.

* Când oboseala ne picură în cuget, se sting luminile ideilor într-o tristețe...

* Viața omului se metamorfozează în fapte; borne ale nemuririi.

* A învăța ușor și a uita greu este o fantezie; ambele deprinderi cer foarte multă trudă.

* Am scris, convins fiind, că nemurirea poate sta în cuvinte.

*

Despre ce să scriu...

Despre ce să scriu nu am vreo idee,
Nimic nu-ntrevăd, vremea e-mpotrivă;
Cine-ar mai citi pagini în derivă
Când viața de azi pare-a fi-n tranșee!
E o luptă grea orice tentativă
De a cuceri oricare trofee
De parcă ar fi zări de apogee
Ori că ar avea voie subversivă.
Cei care deschid cartea cu iubire
Sunt considerați că n-au multă minte
Și c-ar suferi cruntă siluire.
Dar cei ce nu au deloc simțăminte,
Iar în cuget sunt scăpătați din fire,
Nu-nțeleg nicicum raiul din cuvinte!

*

De-atât urât...

De-atât urât în viață, m-aș duce în neștire,
Să rățăcesc prin lume, să nu mai știu de mine
Și-ntr-un pustiu aiurea să rog, cum se cuvine,
Să am o altă soartă, c-o altă izbăvire.

De ce să am tristețea de-a suporta păcate
Și-a admira prostia ori lăuda minciună,
Când toată Omenirea în haos stă s-apună,
De câte rele-ndură, în vicii îmbrăcate!
Dar oare ar fi bine, n-ar fi o dezertare
De la menirea vieții și-aș regreta amarnic!?
Chiar de-aș ruga tot cerul, n-aș merita iertare!
De m-o lovi durerea s-ajung un om slugarnic,
Atuncea Prea Înaltul mă stingă-n depărtare,
Căci știu, pentru nevolnici, în mila Sa e darnic!

*

Ceva despre trăire am ceva de spus. O, tu ademenitoare viață, câte oferte nu mi-ai înlesnit atunci când am început a-ți străbate cărările primelor zile de înălțare! Mă îndemnai să cuceresc sublime idealuri, să îți culeg podoabele de frumuseți și să visez că măreții de fapte vor izvorî din mâinile și gândurile mele.

Tot ce-mi spuneai erau depline adevăruri și orice pisc de cucerit părea posibil și încântător. Mă provocai să am o vie îndrăzneală, ca toate împotrivirile să nu îmi stea în cale. Și pe cât eram mai plin de cutezanță, am deslușit că te însoțeau neîndurătoare schingiuiuri de suflet și de cuget ascunse în tot felul de perverse oferte. La ce era mai bun, măreț și greu de dobândit se agătau plocoane cu imagini amăgitoare și nu doar fără niciun conținut de valoare, ci cu arome otrăvitoare de virtuți. Se năpusteau oricând și pretutindenii inchipuiri maladive, minciuni stropite cu frânturi de adevăr, patimi aprinse drept pasiuni frumoase, iar ca plăceri, intense degradante vicii. Un iad de valpurgii mistuitoare de demnitate!

În negura aceasta de păcate tu, viață adevărată, te-ai îndreptat către lumină de credință și m-ai ajutat să-mi făuresc o înaltă conștiință. O pavază a existenței, un far al propriei orbite în universul acestei lumi fermecătoare. N-a fost deloc ușor să deslușesc ce-i bine și ce-i rău, ce e iubire și ce e dușmănie ori înșelare, ură și urât! Și astăzi caut o cale de a ieși din silniciile existenței, din tot ce se opune unei vieți lipsite de împovărătoare

griji, de teamă și de nedreptate. Viață, mă simt fericit că ți-am cunoscut mărețiile pe care le dăruiești celor ce te iubesc!

*

Bogat în desfățare...

Bogat în desfățare, minor în conștiință,
Stăpân se crede-al vieții, deținător de glorii,
Menit de a străbate mărețe traectorii,
Ca om ales al sorții, ca falnică ființă.
Și-a înălțat palate, și-a născocit victorii,
Strângând averi cu japca, fără de vreo căință,
Căci nu are regrete și nici îngăduință;
Necazurile lumii sunt mofturi derizorii...
Dar ca distinsă voie, mai vrea încă putere;
Să fie-n fruntea țării, iar oameni să-l aclame,
Ca pe un merit veșnic; divin să îl proclame,
Chiar dacă dictatura e singura lui vrere!
Priviți-i în adâncuri pe-acești demoni nemernici;
Nimic n-au sfânt în viață, se vor atotputernici!

*

Oriunde...

Oriunde mă duc pașii sau unde gându-mi zboară,
Nu caut desfățare și să mă vând plăcerii;
Ar fi să dau din viață tribut înapoierii
Și să îmi uit menirea, iar visuri să mă doară.
Alung din mine patimi și-ndemnul decăderii,
Trecând peste ispite, căci stau hulpav s-apară,
Și caut înălțarea spre lumea literară,
Urmând idei ivite din tainele tăcerii.
Închin iubirii ode și imnuri cutezanței
Să fie omul liber și-aproape de credință
Pe care să-l slujească un înger al speranței.
Iar eu, senin în cuget, nu am altă dorință
Decât să-l știu puternic, ca demn om al prestanței,
Cuceritor de inimi, slăvit de biruință.

*

Mai am încă...

Mai am încă putere să sper că voi răzbate
Prin lumea ce-i lipsită de orice împlinire.
În ea nu sunt speranțe, căci visu-i năruire,
Iar faptele de seamă dispar îndurerate.
Idei și crezuri `nalte nu își au părtinire,
Ci doar păreri bolnave cunosc întâietate
Cu fala lor nefastă ce vremea ne-o străbate,
Ca o durere oarbă, precum o siluire.
De-așa urâte patimi, n-am cum să nu văd ură
Cum bântuie sălbatic, stârnită de teroare,
Prin care tâlhărește și-ascunde impostură.
Îndemn oameni la luptă, gândiri cutezătoare,
Să primenim trăirea de trista secătură,
Aflându-le în cuget idei învingătoare..

*

Nici mai mult...

Nici mai mult, nici mai puțin, știe numai Dumnezeu
Cât pot oare suporta nedreptatea-n viața mea!
Deseori m-am răsculat, să omor pe vreo lichea
Ori pe cei ce-s vinovați; recunosc că este greu
Să-i găsesc, căci stau mascați, de parcă nu s-ar vedea!
Cum mi-e traiul amărât, de simt că nici nu sunt eu,
Întrevăd că-i de luptat cu nemernicii mereu;
Prin credință îl alung chiar în iad, de s-o putea!
Eu impolor neliniște să-mi vegheze inima,
Spre-a vedea orice dureri ce prin jur s-or vântura,
Ca împinse de nerozi ce vor țara a-ndura
Tor ce-i rău, ce e pustiu, ce nu zvântă lacrima.
Vom fi liberi pe Pământ cât mai suntem credincioși
În Părintele de sus, în eroi și în strămoși!

*

Orice lectură...

Orice lectură se sfârșește încrezătoare în izbândă,

Nu are tentă pesimistă, precum avea odinioară;
Lumea e azi evoluată, gânduri semețe o-mpresoară
Și nu mai vrea idei prea triste, de cineva ar sta la pândă...
Dar nici nu prea se mai citește, cartea nu e la inimioară,
Unii chiar spun că-i o prostie ori chiar o aprigă osândă,
Să-ți tulburi minte cu nimicuri, din ele nu au ce să vândă;
Cartea-i plină de sărăcie; așa, un fel de apă chioară...
Deci ducă-se atunci aiurea pretențiile erudite,
N-avem nevoie de palavre; înțelegem ceea ce mâncăm
Și digerăm literatură, că n-avem scopuri înrudite.
Avem deplină libertate lecturii să-i desconsiderăm
Tupeul ei de-a ne da sfaturi, căci noi avem puteri răzbite
De mintea noastră iscusită; nu ne instruim, că ne stricăm!

*

N-am avut...

N-am avut și n-am pretins, pentru-a scrie ce-am dorit,
Spații largi, camere mari, ci doar timp de-nfăptuit.
O hârtie și-un creion au fost tot ce-am investit,
Căci o muză harnică de mine s-a-ndrăgostit.
Am scris versuri aprige, reflecții de răzvrătit,
Și iubindu-mi semenii, visuri dragi le-am dăruit,
Iar spre-a fi convingător, cu doruri le-am poleit,
În credință le-am sculptat, rugăciune le-am rostit.
N-am trăit în bucurii ori în ample desfătări,
Ci-n tristețe am trudit și dureri m-au legănat,
Dar am zmulș din răputeri adevăr din cugetări,
Înfrățit cu libertăți, cu lupta îngemănat,
Să rănească pacostea cu aprinse săgetări
Și-a stinge urātu-n veci, pretutindenii împănat.

Aforisme

* Oriunde geniul strălucește, acolo suferința întunecă,
precum diavolul urăște sfinții.

* Doamne, nu-mi lăsa multe fapte neîmplinite; datoriile
față de viață mă dor.

* Câte nopți voi mai putea scrie până către zori de zi?

- * Viața fără fapte importante înspăimântă!
- * Îmi iubesc viața pentru că a fost o permanentă disperare; am suferit pentru orice neîmplinire.
- * Dovezi că ești victorios nu ți le aduce careva; dacă ele există le simți, le trăiești, te înalță în înfătuiri.
- * Grijile pe care le am mă neliniștesc; cele care mă așteaptă mă sperie; cele care trecut mă amuză!
- Mă întâmpină atâtea treburi de făcut, încît oboses numaicând le privesc, dar nu mă sperie.
- * Cele mai grele munci pe care le-am înfăptuit cândva m-au îndurerat; astăzi mă bucură!
- * Greșelile noastre le privim de departe, căci ni se par insignifiante, pe când cele ale adversarilor le observăm la microscop, considerând că sunt cât un munte.
- * A nu crede în mine însumi, ar fi erezia mea!
- * Chiar dacă am suspinat că niciodată imnul național nu s-a intonat pentru vreun merit al meu, întotdeauna bă bucur și lăcrimez atunci când îl aud răsunând pentru victoria unui român!
- * Deși merg pe un drum care se înfundă în neființă, caut un nou început de viață; desfid amenințarea și provoc viitorul cu idealuri și fapte ale tinereții.
- * Apucă-te să faci ceea ce este mai greu, căci ce este mai ușor nici nu prea trebuie.
- * Despre mulți oameni se cunoaște doar la sfârșitul vieții că au existat, pentru că nici ei înșiși nu și-au dat seama de minunea în care s-au aflat.

*

Un bătrân...

Un bătrân stă-ntristat pe o colină
 Și socoate câți ani din viață-au trecut
 De când răzbate-n lume necunoscut;
 Tristețile-l dor și veacul suspină.
 Într-o altă lume, de s-ar fi născut,
 Poate că n-ar fi fost mult prea haină
 Și-ar fi văzut cum puterea și-o-închină

`Naltelor idealuri de străbătut.
Acum, când în urmă doru-i apune,
Ar vrea să-și întetească răsuflarea,
Sperând că vor veni vremuri mai bune,
Când va putea parcurge cugetarea
Ca flamuri-țel și sfântă rugăciune,
Aflându-și liniștea și împăcarea!

*

...Nicio răsplată

Din cât s-a dăruit pe sine nu și-a dorit nicio răsplată,
Căci tot dator însuși se simte față de lumea-ndurerată
Și îi dedică orice faptă, urându-i marea înălțare
Din înjosiri și din suplicii, spre propria ei împăcare.

Prin trudă, jertfă și iubire din cugetări a creat arme
Să fie semenilor flamuri prin care răul să îl sfarme,
Iar din urgia de blestemuri, ce domină peste ființe,
Să nu existe-îndurerare, ci numai demne biruințe.
Acesta-i crezul lui de viață: Nimic nu ține pentru sine!
Comoara strânsă în gândire o varsă-n țară pentr-oricine
Să-și ducă traiu-n demnitate, dezlănțit din nedreptate
Prin luptă aprigă cu forța nevolnică de libertate!

Aforisme

* Când Biserica își uită eroii, nu-i de mirare că oamenii se
îndepărtează de credința!

* Niciodată nu suntem, cu adevărat, singuri când El există
în sufletele noastre.

* Faptele oamenilor sunt împliniri ale credinței lor.

* Pentru de cât bine beneficiem, pare că suntem sluiți de
însuși Dumnezeu.

*

De ce Destinu e-o-ntrebare...

Cărunt, bolnav și singuratic, uitat de oameni și de vreme,
Își poartă gândul șovăielnic spre închinările supreme,

Doar o afla ce rost anume avu-n această existență
Unde tronează răutatea și greu îi opui rezistență.
Din fragedă copilărie năpăstuit a fost în suflet
De prigoniri, de chin, de teamă ce îl lăsau fără răsuflet,
Îi schingiuiau visele scumpe și idealurile pure,
Ca-n locul veșnicei speranțe dezamăgire să îndure.
Se-ntreabă trist și cu revoltă: **De ce există suferință?**
Și îi e dat dat omului unic s-o poarte ca pe o sentință?
A cui, a cărei mare fală a hotărât această vrere
De-a implanta-n orice ființă demonul crâncen al durerii?
De ce în lume este haos când Universu-i armonie,
De ce Destinul e-o-ntrebare al cărei răspuns nu se știe,
Iar toată zbaterea trăirii să nu aibă nicio menire,
De-ajungi să nu-nțelegi ce-i viața, părând c-ar fi o
rătăcire?!

Aforisme

* Iarăși privesc cum tot trec mașinile pe șosea; parcă mă duc și eu cu ele către Nicăieri; e doar ca o chemare spre niciun rău și către nicio nevoie.

* Iubirea e veșnicie – marea dorință a vieții.

* Unii oameni sunt foarte săraci, dar dețin în suflet adevărate comori.

* Prin modul de gândire îmi construiesc o viață așa cum doresc.

* Visurile rațiunii se transformă în fapte.

*

Să ne întoarcem înapoi! O știre tulburătoare, prin senzaționalul ei, comunică lumii că o genă din A.D.N.-ul uman este responsabilă de îmbătrânire. Ce misiune ingrată! A distruge miracolul acestei existenței îndumnezeite nu poate fi decât o creație diabolică, potrivnică veșniciei!

De când am luat cunoștință despre teribila degradare, o idee contrară îmi bântuie prin minte. Oare nu există și o genă ținută ostatică, în ne folosire, care să ne reîntinerească atunci când ajungem la o anumită vârstă? Să ne tot întoarcem înapoi către

copilărie, primenindu-ne trupul, spiritul și idealurile. Mereu, mereu să recăpătăm o altă viață, fără să pierdem nimic din cele ce au fost. Să ne fim propriul Univers și Eternitate!

Aforisme

* Mi-am propus a trăi un secol, dar poate că ar trebui să-mi doresc a păstra cât mai multe virtuți ale tinereții!

* Rațiunea este exactă, ea nu are iluzii, dorințe, închipuiri.

* Răul nu ne lovește doar direct, ci și prin cei pe care îi iubim cel mai mult!

* Faptele importante dețin vraja geniului, a gloriei și a nemuririi.

* Când suntem în dificultate nu ne acuzăm rațiunea, ci doar confuza neșansă.

* Timpul dușmănește adevărul; îl ține captiv ca un avar comorile.

* Adevărul – comoară tăinuită de Timp.

* Timpul se lasă mereu așteptat, dar vine numai când și cum vrea el.

* Timpul nu ne ajunge din urmă niciodată; el vine întotdeauna din față, fără să-l putem opri.

* Unii dintre oameni nu știu că au trăit, pentru că au murit preț de o viață.

* Viața, atât de puțină cât mai este, îmi pare o veșnicie pe care vreau să o cuceresc.

* Dorește-ți ca atunci când nu vei mai fi, în urma ta să nu rămână un loc gol...

* Inima părinților mei nu mai pulsează demult pe această planetă; ei sunt în Paradis!

* Pătrundeți în adâncul sufletului meu; niciun zăvor nu-l închide, iar iubirea vă așteaptă întotdeauna!

* În Necunoscutul în care credem că pătrundem descoperim multe urme de dinaintea noastră.

* Dacă lumea ar aparține numai geniilor, n-ar mai fi atâta de frumoasă!

* Dacă aş şti ce nu s-a spus în această lume, m-aş strădui să le expun ca pe o faptă de geniu.

* Înfrângerile mi-au născut speranţe şi mi-au înlesnit victorii viitoare.

* Critici pentru a înlătura o greşală, nu pentru a arăta cât de grozav eşti.

* Nu reproşez nimic Divinităţii, nu judec alcătuirea planetei, dar mă răzvrătesc împotriva veacului de ură şi războinic.

* Tot ceea ce creează spiritul nostru nu ne va urma în veşnicia inexistenţei; rămâne aici!

* Marile spirite sunt munţii veşniciei.

* Orgoliul nu străluceşte, ci doar orbeşte.

* Să nu ajungi să vezi murind adevărurile în care ai crezut toată viaţa!

* Tot timpul mi-am dorit ca spiritul să fie o văpaie de lumină.

* Orice epocă se destramă în propriile ei cusururi.

* Tinereţea poartă responsabilitatea viitorului, pe când anii bătrâneţii pied tumultul entuziasmului.

* Tot căutându-mă, m-am rătăcit de propria mea cale într-un pustiu de iluzii şi chiar de speranţe.

* După ce părăsim o mină de aur, păstrăm credinţa că acolo a rămas un filon fabulos pe care nu l-am descoperit; e ca o mare iubire regretată.

* Am ajuns spre capătul cărării mele; ce minunat drum am parcurs!

* Țintim să dobândim de la viaţă multe răspunsuri, dar marile taine rămân ale Divinităţii.

* Nu mă las ușor sedus de frumuseţea adevărului, a binelui şi chiar a iubirii, dar mă răzvrătesc instantaneu îndemnurile diabolice.

* Durerea are nu doar infinite chipuri, ci şi înfiorătoare ascunzişuri chiar în noi înşine.

* Ne bucurăm odată cu venirea unui nou an, când, de fapt, ar trebui să regretăm că Timpul ne-a mai dezmoștenit de multe zile.

* Chiar dacă viața ne refuză multe împliniri, găsim în cuget un univers uimitor de frumos.

* Suftelilor ce nu mai sunt în această lume, să le mărturisim că le-am iubit și că le închinăm un univers de gânduri.

* Dăltuirea de cuvinte a fost visul meu în această lume; restul a fost frânturi de existență!

* La multe întrebări n-am aflat niciun răspuns, dar am deslușit divine adevăruri la care nici nu îndrăzneam să nădăjduiesc.

* Curațul nu este o aventură exhibiționistă, ci o nevoie aprigă de a înfrunța urgiile vieții.

*

Iubesc Cuvântul,Înălțarea și Strămoșii; Patria mea de Dor și de Nemurire!

*

Iubire dând...

Sunt bolnav, bătrân și sărac;
Cu toate-acestea m-am ales,
Fără de niciun înțeles,
Din trecerea mea printr-un veac.
Cum din viață simt c-am să ies,
Nu știu acum ce să fac,
Cu Destinul nu mă împac,
Trăirea mi-a fost un regres!
Că plec, un gând Omului las:
De-a crede în Sinele său,
Izbutind din orice impas.
În el portă sila de rău
Și al Creatorului glas:
Iubire dând, Cerul e al tău!

Aforisme

* Înainte de a ucide, viciul degradează.

- * Înfrățit cu viciul accepți degradarea, crezând că-i fericire.
- * La orice răscruce a vieții sensul de mers se află înscris în propria conștiință!
- * Rațiunea are exactitatea matematicii, chiar și când e vorba de sentimente.
- * În oricare prieten bun m-am aflat pe mine însumi.
- * Singurătatea trădează mai mult decât oricare dușman.
- * Dincolo de puterea de înțelegere și de perfecțiunea umană, nu există decât Divinitate.
- * Prostului i se atribuie atât de multe manifestări defectuase de comportament, încât îl va determina să se considere virtuos.
- * Omul este bogat în speranțe și sărac în zile frumoase.
- * **Sunt dependent de ființele pe care le iubesc și de pasiunile mele.**

*

Notez ultima însemnare. Am ajuns să cred că nu voi mai scrie nimic vreodată! Marea pasiune a vieții mele s-a frânt îndurerată! Două evenimente dramatice, survenite în același timp, m-au cutremurat, rătăcindu-mi orbita existenței.

Mai întâi, am luat seama că un act medical preciza diagnosticul de: *Carcinom scoamos de cervix, invaziv, nekeratinizat, moderat diferențiat, cu arii extinse de necroză tumorală*. Cici, iubita mea soție, pare că a fost condamnată! Este sfârșită, bulversată, chinuită! I s-a spus că afecțiunea este inoperabilă în acest stadiu...

O încurajez, rămân puternic. Nici chiar atât nu mă poate dărâma! Însumi am cunoscut asemenea lovituri ale sorții. Dar cum, parcă, nu ar fi fost îndeajuns această năpastă, primesc o altă stare, la fel de zguduitoare. Scumpa noastră nepoțică, minunea drăgălașă de fetiță în vârstă de nici doi anișori, Teodora- Maria, manifestă simptome de Autism.

Nu mai murmură sunete dulci, nu comunică cu cei din jur și nu se bucură de viață de când, nu de mult, a efectuat unele vaccinări, după cum spun părinții ei.

Mi s-a închis complet orizontul viețuirii. O negură amară mi s-a pus pe suflet și în cuget. Încotro să alerg? Pe cine să înfrunt așa bolnav, bătrân și îndurerat?! Ființa mea se revoltă, izbucnește în lacrimi, se leapădă de orice griji , nevoi și visuri! Nimic în afară de sufletele îndurerate! Fiecare gând se îndreaptă numai către ele. Adio orice altceva!

Iată că din gârbovirea vieții tihna mi-a dispărut, în locul ei pătrunzând Nelegiuirea Sortii. Sufletul mi-a fost rupt în două dureri: o parte se alătură ființelor iubite, cealaltă ar vrea să îmbrățișeze deznădejdea și să mă afund în haos.

Dar nu se poate! Există Dumnezeu! Prin orice mijloc voi face ca Răul să îl vadă și să îl simtă și el, oricât ar fi de orb și îndiavolit. Trebuie să mă renasc cu puteri întinerite din propria-mi suferință! Această fericire am învățat-o din lupta vieții cu nesfârșite nemernicii.

Din tot ce-am scris pentru lumea largă, voi căuta curaj și pilde, putere și credință! Cât timp nu voi mai încropi gânduri pentru nimeni și câtă vreme port în suflet jarul durerilor familiei mele, îmi sorb în adâncuri propriile-mi lacrimi, să nu le vadă nimeni. Cel ce am fost nu voi mai fi niciodată, dar mă voi opune cu disperare prăbușiri în neant.

Conștiința și Credința îmi poruncesc să mă ridic din văpăile deznădejdiilor, căci Apa Vie a speranțelor îmi va stinge focul durerilor și va tămădui de suferințe ființele dragi!

Cuprins

- Versuri -

Liber drum...	/ 4
Mă va respinge veacul...	/4
Nimic în viață...	/4
Rămâi, neliniște...	/4
Te iert...	/4
Înfrângere	/6
Aș vrea...	/7
Te lauzi...	/7
Sunt pregătit...	/8
Nu vă convine vouă...	/8
Pe drumul lung...	/9
Mă știu...	/9
Să văd...	/10

Peste pământul țării... /10
Un pervers sărut /10
A pribegit... /11
În zboruri... /13
Am obosit... /17
Lăsați-mi drumul liber... /19
Pe cât.. /21
A parveni... /21
Nu-s fii... /22
Cubu-n care stau... /22
Nu voi avea... /23
Doamne... /24
La capăt de drum... /25
Am cunoscut... /25
Urcând... /26
Mi-am propus... /26
De-am săvârșit... /27
Mi-e dor... /27
Oare ce pătim... /28
De-a lungul... /28
S-aștern romanul... /29
O, nu... /39
Mă știu... /39
Mai am... /40
Un secol a trecut... /40
Nu mai sânt... /40
Cu mulți bani... /41
A trecut... /41
Nu ne dăm... /41
Ordine... /42
De mi-ar fi... /42
Sunt întristarea...42
Iubita mea... /43
Eu mu mai cred... /43
Eu pentru voi... /43

...Multe am de spus /44
Cuvinte... /44
Nu e destul... /45
Deși credeam... /45
Români! /46
Pe fața lui... /47
Amazoana /48
N /49
În timpurile noastre... /50
...Timpul mă zorește /51
Pe când... /61
Nu mă cunosc... /62
Într-un veac... /62
Oricât... /62
Să fim mai buni... /63
Nu-s stăpân... /63
Biata rimă... /65
O carte... /66
Idei frumoase... /68
De ce... /69
Ideile... /69
În amintiri... /70
Pe mine însumi... /71
De-o viață... /72
Îmi alung... /72
Celor... /73
E țara... /73
S-a plictisit... /73
Nemulțumirea... /74
Nu mai privi... /74
Din această lume... /74
Să simțim... /76
Prin viața mea... /77
Să zbor... /78
Eu voi pleca... /79

Pe unde... /81
Nu mai implor... /82
Gând primenim... /83
Ne-am risipit... /83
Ce nație... /83
Mă tot gândesc... /84
De mi-ar fi dat... /86
De-ar da norocul... /86
În tren... /87
Nu sunt pierdut... /88
N-ar mai fi... /88
Aud un zvon... /89
Abia aștept... /89
Nu mă împac... /90
Nu știu... /90
De câte ori... /91
Lăsați să vină... /91
Despre ce să scriu... /92
De-atât urât... /93
Bogat în desfătare... /93
Oriunde... /93
Mai am încă... /94
Nici mai ult... /94
Orice lectură... /94
N-am avut... /95
Un bătrân... /96
De ce Destinu... /97
Iubire dând/ 99

